

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΟΡΙΣ
ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ
Γόνις 100%

№ 96
5

—Πατριώτη, είπε στο γέρο, πές μου δώ παρακάτω, μην είδες να περνάει από δω κανένα κοπαδι βώδια; "Αν με βοηθήσεις ν' ανακαλύψω τον κλέφτη θα σου χαρίσω μια δαμάλλα με το μοσχάρaki της.

Ο Βάττος σκίτησε από χαρά, γιατί το εμπόριο ήταν θαυμάσιο. Για να σωπάσει το γέρο, έδωσε ένα βώδι. Για να μιλήσει του χαρίζανε δυό, κι' η περίπτωση να πλουτίσει, ήταν περιφημη.

—Ευχαρίστως! απάντησε. Είδα δέβαια. Να σ' έδειξω εκεί τα βουά να είνε κρυμμένα τα ζώα.

Ούμωσε ο Έρμης με την έπιτορσία του γέρου, ο οποίος τον έδωκε στον εαυτόν του. Και τον έκανε σαν την πέτρα που είχε δείξει, λέγοντας πως μπορούσε να τον προσάγει αυτή, αλλά όχι και εκείνος.

Έξακολουθώντας τον δρόμο του ήσυχος πήγε στον Άλφειο κι' έκρυψε σε μια σπηλιά το κοπαδι. Κι' όταν φανήκανε οι πρώτες γραμμές του ροδωδαμένου πρωινού, έβρισε στον ποταμό τα παπούτσια του, γύρισε στην Κυλλήνη και με την θεική του δύναμη και την διαβολικήν εξυπνάδα του, καθάρωσε να περάσει από την κλειδαρότρυπα, να τρυπήσει στη σπηλιά χωρίς τον παραμικρότερο θόρυβο, και να τυλιχθεί και πάλι με τις φασκίες του.

Μ' άλλην την εξυπνάδα του όμως, δεν μπόρεσε να γελάσει την μάνα του.

—Σε μεγάλες σκοτούρες μου φαίνεται πως θα βάλει κι' εμένα ο πατέρας σου και τους θνητούς και τους θεούς! του είπε μολώνοντάς τον.

Άλλ' αναιδέστατα το παμπόνηρο βρέφος απάντησε ότι του άρεσε πολύ η διασκεδαστική τέχνη του κλέφτη, και φοβόρισε μάλιστα, πως αν τον ένωχλούσε ο Άπώλων, θα λεηλατούσε κι' αυτόν ακόμη τον πλουσιώτατο καό που είχε στους Δελφούς.

Εν τώ μεταξύ δημέρωσε. Φάνηκε η φωτοβόλος Αυγή, κι' ο Άπώλων άντελινθηκε την κλοπή. Τρέχοντας ο αδάναστος βασιλιάς το φως έφθασε στην Κυλλήνη και το φλογερό μάτι του ανακάλυψε τον κλέφτη να κάθεται μπροστά στη σπηλιά, όπου είχε κρυμμένη την άγελή του.

—Συ πήρες τα βώδια; τον έρωτησε θυμωμένα.

—Εγώ; απάντησε ο αναιδής μικρός. Και πως μπορώ, παιδάκι ακόμα μέσα στα σπάργανα, να κάνω ένα τέτοιο κατόρθωμα;

Άλλ' ο Άπώλων, που δεν γελιόταν μ' αυτά, άρπαξε από το χέρι τον μικρόν κατεργάρη και τον πήγε στον Δία ν' απολογηθεί. Γέλασε ο πατέρας των άθανάτων για το έξυπνο παιγνίδι του νέου παιδιού του, αλλά το διέταξε όμως να δείξει στον Άπώλωνα που είχε κρυμμένα τα κλοπιμαία.

Παίζοντας έξω από την κατοικία του το βρέφος μετά την κλοπή, είχε βρή μια έμορφη χελώνα, και την είχε πάρει να παίξει. Την έσκότωσε έπειτα και τις έθγαλε το κρέας. Έκοψε καλάμια διαφόρου μεγέθους, τα πέρασε από την ράχη της χελώνας και τα περιτύλιξε με δέρμα θωδίου. Τέλος πήρε κι' έφτιαξε χορδές από έντερα προβάτων και τις τέντωσε πάνω. Κτυπώντας δε αυτό του το κατασκευασμα μ' ένα πρόχειρο πλήκτρο, διασκεδάζε με τους μελωδικούς ήχους του.

Το όργανο τούτο είχε και το έπαιζε τραγουδώντας ο μικρός, όταν πήγε ο Άπώλων, μετά την διαταγήν του Διός, να πάρη τα βώδια του. Και τόσο καταθέληχθηκε ο θεός του φωτός απ' τους μελωδικούς ήχους του θείου οργάνου, ώστε παραθέθηκε να χαρίσει το κοπαδι στον κλέφτη, αν εκείνος τούδινη την λύραν του. Η ανταλλαγή έγινε. Και τα δυό παιδιά, παίζοντας με χαρά την κιθάρα τους, άνεβήκανε στον ούρανο ν' αναγγέλλουν στον πατέρα τους την συμφωνία τους και την συμφιλίωσι.

Άλλά δεν έσταμάτησε τις κλειψίες του το παμπόνηρο βρέφος. Η μητέρα του δεν ήξερε π' να κάνει μ' αυτόν τον τρωμερό

γυιό, που άφηνε κάθε νύχτα την κούνια του κι' έπήγαινε να κλέβει και κατέβηκε μάλιστα κι' ως τον Άδη για να πάρη κάτι και από κεί.

Κάποτε προσκάλεσε τον Έρωτα να παλαίψουν και τον νίκησε δαζόντάς του πανούργα τρικλοποδιά. Οι θεοί που διεσέδαν παρακολουθώντας τις πονηρίες των, έσκασαν στα γέλια. Και η Άφροδίτη τόνον ένθουσίαστηκε από την επιδεισιότητα του Έρμη, ώστε ώρμησε και τον άγκάλιασε τρυφερά, προς κοινόν σκάνδαλον των άθανάτων. Άλλά βρήκε τότε τον καιρόν ο πονηρός μικρός και της έκλεψε την περιφημη ζώνην της, όπως ήταν κεντημένες οι έκδηλως του έρωτος και του πάθου, κι' αυτό έκανε τον Δία να ξεσπάσει σ' άκράτητα γέλια.

Έκλεψε κατόπιν το σκήπτρον του άρχηγού των θεών απ' το χέρι του και θα του κλεβde ακόμη και τον κεραυνόν, αν δεν φοβόταν μήπως τον κάψει. Έκλεψε την τρίασαν του Ποσειδώνος και το ζήφορ του Άρεως, κι' ο Άπόλλων τα διηγήθη αυτά στον Ήφαιστο και του συνέστησε να προσέχη μήπως κλέψη κι' εκείνον.

—Μπα! απάντησε ο δύσπιστος κουτσός. Έδώ ήταν τώρα, και δεν πήρε τίποτα.

Άλλ' όταν παρετήρησε καλύτερα είδε πως του έλειπε κι' αυτό ή τσιμπίδα του...

Όταν λουζότανε κάποτε η μητέρα του με τις αδελφές της μέσα στο ποτάμι, ο άξιος γυιός της έκλεψε τα ρούχα και τις άφισε γυμνές. Και δεν τους έδωσε τα κλοπιμαία, παρά μόνον όταν βαρέθηκε διασκεδάζοντας με την άμνησία τους, αυτούς κι' ο Ζεύς, που ήταν κρυμμένος και καμάρωνε τα χυτά κορμιά τους.

Όταν σκότωσε τον Άργον, η Ήρα τον κατηγόρησε ενώπιον των άλλων έξωργισμένων θεών, ότι έγκλημάτσε έναντιον θνητού. Άλλ' έπειδή εκείνοι δεν τολμούσαν να τον καταδικάσουν, γιατί φοβόνταν τον Δία, κατά διαταγήν του όποιου εκείνος ένήργησε, άρκέστηκαν να του πετάξουν με θυμό τους ψήφους τους, λιθοβολώντας τον έτσι. Μαζεύτηκανε τότε οι ψήφοι κι' έκαναν σωρό. Κι' από τότε οι άνθρωποι, ρίχνανε στα σταυροδρόμια πέτρες προς τιμήν του, και σχηματίζανε τους έεσμαίους λόφους.

Έπειδή δε ο Έρμης έπολέμησε με τους άλλους θεούς έναντιον των Τιτάνων που έπανεσάττησαν, φορώντας το φοβερό κράνος του Άδου, κι' έσκότωσε μάλιστα τον πελώριον Ίππόλυτον, συγκαταριθμήθηκε κι' αυτός μεταξύ των δώδεκα άθανάτων και του άνετέθησαν σοβαρά καθήκοντα.

Φορούσε πτερυρά τα πέδιλα και διαπερνούσε γρήγορα σαν άστραπη το άτέλειωτο διάστημα για να έκτελέση πιστά τις έντολές που του άνέθεταν. Υπήρετο έστ' όλ' όμνια συμπίσσει κι' αυτός διαργάνανε τα γένεια τους κι' έκερνούσε κρασί, προτού ο Ζεύς άρπάξει τον άμορφο Γανυμήδην και τον κάνει μάνικον αινωχόν του. Και, προ πάντος, βοηθούσε τον πατέρα του στους έρωτάς του, μ' όλους τους θυμούς και τα κινήγητά της γυναίκας του.

Είχεν όμως και την άνισρή φροντίδα να οδηγη στον Άδη τις ψυχές εκείνων που πέθαιναν. Ήταν υποχρεωμένος να παρευρίσκει στα ψυχολογήματα και να έγγίγχι τον άνθρωπον με το ραβδί του γιατί άλλοις ήταν άδύνατο να του βγ' η ψυχή. Έννοείται ότι μ' αυτό το ραβδί έζαζωνάανε τους πεθαμένους, κι' έκανε κι' άλλα τρομερά κατορθώματα.

Έθωρείτο θεός των άνείρων και του ήπνου, ακόμη και του έμπορίου, ίσως έξ αϊτίας της άφάνταστης επιτηδεσιότητάς του στην κλοπή. Και του απέδιδοντο χίλιες δυό ίδιότητες, ανακαλύψας και επιτηδεσιότητος. Δεν έλειπε από τίποτε και δεν άφηνε τίποτε.

Όσον άφορά τας κατακτήσεις έμοιασε του πατέρα του. Όταν δε κάποτε άγάπησε την Άπηνμοσύνην, κι' αυτή άπέφυγε τον δειήλον έρωτά του, ο πονηρός θεός έστρωσε χάμα δέρματα νεοφαγμένων προβάτων, κι' ενώ εκείνη έτρεχε να τον άπτε-

φύγη, γλύστρησε κι' έπεσε και δεν άπεφυγε τον έρωτά του. Άλλ' όταν ο πατέρας της έμαθε την άτίμωσή της, την έσκότωσε με λακτίσματα σε στιγμή έξαφνης, γιατί δεν ήξερε ότι ο έραστής της ήταν θεός.

Ο Έρμης άπέκτησε παιδι από την Άφροδίτην, την θεάν της ωραιότητος το πηραν άμέσως οι νύμφες Ναϊάδες και το άνανθέρψανε στις σπηλιές της Ίδης στην Τροία.

Όταν έγινε δεκαπέντε χρονών το χαριτωμένο αγόρι, άφησε την τροφή του και τα βουά γιατί τ' άρεσε να ταξιδεύει σ' άγνωστους τόπους και να θαυμάζει την φύσιν. Έφθασε στη Λυκία. Κι' εκεί, κοντά στη χώρα των Κάρων, είδε μια λίμνη που τα νερά της ήταν τόσο καθαρά, ώστε διακρινόταν ο πυθμένας της και στα βάθους της σημεία. Μόνον οι άχθες της ήταν σκεπασμένες από χλόη θαβεία και λουλούδια πολύχρωμα, σαν μυροδόχο πλαίσιο μίας θαυμασίας λίμνης από άδάμαντες.

Ήταν η θαυμασία πηγή Σαλμακίς, όπου κατοικούσε η άμύμη νύμφη, η μόνη που ήταν άγνωστη στην Άρτέμιδα, έπειδή ούτε να τεντώση το τόξο ήξερε, μήτε να κυνηγήση κατάφερνε. Οι άλλες της άδελφές της συνιστούσαν να πλαινήνι μαζί τους, αλλά αυτή άδιαφορούσε στις παροτρύνσεις των. Άγαπούσε περισσότερο τις πηγές και τα νάματα, προτιμούσε να λούζη σαν κύκνος σ' αυτά τα όμορφα μέρη της, παρά να κινδυνεύη να τα ξεσπίσει στα άγκαλσπαρμένα χωράφια. Κι' όταν έβγαине μοχολώνοντας απ' τα νερά, φορούσε λεπτό διαφανέστατο πέπλο κι' άναπαύονταν ευχαριστήμενη, έπάνω στην μύρτινον χλόη των όχθων της πηγής.

Μια μέρα η Σαλμακίς έλούσθη και βγήκε και μάζευε άνθη, όταν είδε να πλησιάζη ένας πανέμορφος νέος, ο γυιός του Έρμη. Πιγμένη από τον άσυγκράτητο πάθος που την έκείρισε, τον έπλησίασε.

—Αν είσαι θεός — τον προσφώνησε — γιατί δέβαια σαν τέτοιον μοιάζεις, άσφαλώς θα είσαι ο Έρωτας, νεανία. Άλλ' αν είσαι θνητός, εύτυχεις αυτοί που σ' έγέννησαν κι' οι άδελφοί κι' η τροφή που σ' έβήλασε, και πιο εύτυχισμένη ακόμη εκείνη που θ' άξιωθεί της αγάπης σου και θα μοιρασθήτε μαζί το κρεβάτι σου. — Άκούσε με όμορφο μου παιδί. — Αν έχης μνηστή, άς μείνη αινώνια κρυφός αυτός μου ο πόθος κι' αν δεν έχης, δέξου με μένα. Καί... νά, το έρωτικό μας στρωσίδι, μάς περιμένει άναδινώντας μύρα, γεμάτο μεθύσι ήδονικό.

Παιδική ντροπή κοκκίνισε τα άδρα μάγουλα του νεανίου, που ήταν μικρός και δεν ήξερε τις σφριγηλές συγκινήσεις του έρωτος και κινήθη να φύγη, αλλά άσυγκράτητο από το πάθος η νύμφη, ώρμησε, τον άγκάλιασε με τ' άλαδίστρινα μπράτσα της και τον έσφιγγε ζητώντας άνταπόδοσι στα φλογισμένα φίλια της.

—Πάψε! της έπινε αυτός θυμωμένα. Γιατί άλλοις φεύγω και σ' άφήνω μόνωχη, με τους πόθους και τα φίλια σου... Φοβήθηκε μην τον χάση έντελώς η νέος, κι' έσκέθηκε να τον γελάσει.

—Μείνε, του είπε, σ' αφήνω έλεύθερον και σου χαρίζω όλα αυτά τα όμορφα μέρη... Κι' εγώ φεύγω...

Άπομακρύνθη και κρύφτηκε μέσα σε θάμνους πυκνούς, απ' όπου μπορούσε να βλέπη τον νεανίαν, ο όποιος προχώρησε τώρα άμέρισμος προς την λίμνην και γαργάλεσε από τα όλοκαθάρα της νερά, έβγαλε τα ρούχα του και βύθισε το χυτό του κορμί στα κατακάθαρα νερά. Ήσαν όμως αυτά τόσο διαφανή ώστε η νύμφη μπορούσε και τον άπεθαμάζε απ' την κρύπτη της. Φλογίζονταν από πόθο η Σαλμακίς και τα μάτια της κοκκινίζον, όπως όταν άνερίζουμε το μεσημρινόν ήλιο.

—Νίκησα! φώναζε η Νύμφη. Τώρα καμμία δύναμις δεν θα μου τόν πάρη.

Όρμησε κι' άγκάλιασε μέσα στα νερά τον νέον, που μάταια προσπαθούσε να τής ξεφύγη. Η έξαλλη νύμφη τον είχε πα-

ριτυλίξει σαν το κλωνάρι κληματαρίδας, και τα δυό κορμιά τους είχαν γενη ένα. Και όλοένα δυνατότερα σφίγγονταν τον ή Σαλμακίς, άφησε διάπυρη προσευχή:

—Βοηθήστε θεοί, και διατάξτε να γίνουν ένα τα δυό μας κορμιά, για να μην χωρισθούμε ποτέ.

Συνεκινήθησαν με το φλογερό της πάθος οι άθάνατοι και συγκατατέθηκαν στην παράκλησί της: Τα δυό περικαλλή παρθενικά εκείνα κορμιά, άγκαλιάζονται, σφίγγονται, κολλάνε στην έρωτική έξαφί τους και μεταβάλλονται σ' ένα. Συγχέονται οι άντίθετες φύσεις κι' από τα δυό πλάσματα γίνεται ένα νέο, παράδοξο κι' άκατανόητο. Δεν είνε πιά μήτε άνδρας, μήτε γυναίκα. Με τη μιά του μορφή θυμίζει και τα δυό κι' όνομάζεται πιά Έρμαφρόδιτος.

—Ευδόκησε τώρα, άθάνατέ μου πατέρα και σύ πανέμορφη μου μητέρα Άφροδίτη, σεις των όποιων φέρνω ένωμένο το όνομα — Ικετεύει ο νέος — όπως, ο καθένας άνδρας που θα μπη σ' αυτά τα νερά, μεταμορφώνεται στη στιγμή σαν έμένα και γίνεται κι' αυτός Έρμαφρόδιτος.

Οι γονείς του συγκινημένοι έπικυρώσαν τις ίκεσιές του, κι' από τότε όποιος λουζότανε σ' εκείνα τα νάματα, γινότανε Έρμαφρόδιτος...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις)

• Η έποούλωση μίας πηλής γίνεται δυό φορές γρηγορότερα σε ηλικία 20 έτών απ' ό,τι γίνεται σε ηλικία 40 έτών.

• Η Γαλλία παράγει 406 είδη τυριών κι' άλλες τόσες περίπου ποικιλίες κρασιών.

• Κατά τον καθηγητή Μαρανσόν η παχυσαρκία γενικώς προκαλεί μείωσι της ζωτικότητος του άτομου, που μπορεί να ύπολογισθ' σε 20 % περίπου. Η μείωσις αυτή όφειλεται σε διάφορα αίτια, που συνοδεύουν συχνά την παχυσαρκία: καρδιακή ανεπάρκεια, διαβήτη, άσθμα κλπ.

• Η ακτίς του σύμπαντος ύπολογίζεται σε δέκα δισεκατομμύρια έτη φωτός.

• Το αίμα του ανθρώπου αποτελείται από 30.000 δισεκατομμύρια έρυθρά αίμοσφαίρια και 50 δισεκατομμύρια λευκά αίμοσφαίρια.

• Το περιστέρι έκκρίει ένα είδος γάλακτος που του χρησιμεύει προς διατροφή των νεοσσών του, άμα τη έκκόλαψι των.

• Ο συνολικός αριθμός των άστρων που σχηματίζουν τον Γαλαξία ύπολογίζεται σε πενήντα δισεκατομμύρια.

• Η έπιθεμις του ανθρώπου δεν αφήνει να εισέλθουν τα μικρόβια που ζουν στην επιφάνειά της: χάρις στις ούσιες που έκκρίνει, έχει την ιδιότητα να τα καταστρέφει.

Τι είναι

Ο ΕΡΩΣ

• Ο έρως είνε ένωση ενός κυρίου και ενός δούλου. Ουδέποτε είνε ένωση δυό ίσων.

• Ο έρως ταπεινώνει τις μεγάλες ψυχές και έξυψώνει τις μικρές.

• Ο έρως έμπνέει μεγάλες φιλοδοξίες και άφαιρεί τα μέσα της πραγματοποίησώς των.

• Στον έρωτα αν δεν εύτυχήση κανείς άμέσως δεν εύτυχε ποτέ.

• Στον έρωτα άρκει μια στιγμή, ένα τίποτε για να μεταβληθ' η τρυφερότης σ' άδυσόπτη σκληρότητα.

• Ο έρως είνε μάχη στην όποία χρειάζεται πάντοτε ένας νικητής και ένας ήττημένος.

ΤΕΧΝΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΛΗΨΗ ΤΟΥ ΞΕΡΟΥ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΤΑΘΕΡΑ ΒΗΜΑΤΑ

2ον

Άσυνήθιστοι κινήσει έκείνο το πρωινό της 9ης Όκτωβρίου του 1890 σ' ένα πάρκο του Γκρέτες, έξω από το Παρίσι, κοντά στο Φονταινεμπλώ. Οι κηπουροί και οι βοηθοί τους που από μέρες τώρα ίσοπέδωναν μια τεράστια περιοχή του πάρκου, κάτω από την προσταγική επίβλεψη της Ιδιοκτητριάς του, της κυρίας Περέρ, έμάζωναν διασπασμένα σύνορα τους, για ν' αφήσουν τελείως έλεύθερο τον ίσοπεδωμένο χώρο.

Ο κύριος Κλεμάν Άντερ, που θα φθάσει σε λίγο, πρέπει να τα βρή όλα έτοιμα, έπανελάμβανε κάθε τόσο στους κηπουρούς της ή κ. Περέρ, ρίχνοντας αδιάκοπες ματιές στον δημόσιο δρόμο που περνούσε έξω από το πάρκο της.

Σε λίγο, πράγματι, ένα άμαξι στεκόταν έμπρός στην κιγκλιωτή πόρτα του πάρκου κι' ένας άντρας μαζί μ' ένα αγόρι κατέβαιναν απ' αυτό.

Ήταν ο μηχανικός Κλεμάν Άντερ κι' ο νεαρός άνεψιός του Κάρολος, που, αφού έχαιρέτησαν την κ. Περέρ που έσπευσε να τους ύποδεχθ' διευθύνθηκαν άμέσως προς έναν σκεπασμένον δγκο που βρισκόταν σε μίαν άκρη του ίσοπεδωμένου χώρου του πάρκου.

—Νά, Κάρολε, αυτό είνε το αεροπλάνο που έφτιασα, έλεγε σε λίγο ο Άντερ, καθώς τραβούσε το κάλυμμα που έσκέπαζε τον δγκο εκείνον. Δεν σου φαίνεται σαν ένα μεγάλο μηχανικό πουλί, ή καλύτερα σαν μια νυχτερίδα; Ναι, τα όφθαλμα του είνε ίδια νυχτερίδας και τάκαμα έτσι γιατί νομίζω πως αυτό είνε το πιό κατάλληλο σχήμα για μηχανική πτήσι. Αυτό το τετραγώνον που βλέπεις στη μέση των φτερών είνε η άτμομηχανή. Έχει δύναμη 20 ίππων και καθώς θα λειτουργή, θα περιστρέφει αυτή την τετραπτέρυγη έλικα. Όπως βλέπεις, Κάρολε, αντί για τροχούς, που έδρασαν άλλοι στα μοντέλα τους, εγώ έβαλα αυτά τα τρία πατινία έπάνω στα όποια στηρίζεται το αεροπλάνο μου που το όνόμασα «Αίολος».

Σταμάτησε για μια στιγμή σαν να θελε να δ' ή έντυπασ' έκαναν τα λόγια του στον μικρό άνεψιό του και μετά, χτυπώντας τον χαιδευτικά στον ώμο, έπρόσθεσε με συγκίνηση:

—Τώρα, Κάρολε, που έμαθες όλα αυτά, πηγαίνε εκεί στην άκρη κοντά στους αγαθούς αυτούς κηπουρούς και περίμενε να δ'ής τον «Αίολο» μου που θα πετάξει...

Ένας ύπokaφος θόρυβος στην άρχη και ένα άπατομο μουρηγό το ήτο άτμομηχανής εύθης άμέσως έκαμαν την πρωτόγονη εκείνη πετοσυσκευή, μέσα στην όποια βρισκόταν τώρα ο Άντερ, να τραντάζεται δλοκλήρη έμπρός στα όρθανόχτα μάτια των όλίγων θεατών του, που με βέος και άγωνία μαζί παρακολουθούσαν την ύπεράνθρωπη, γι' αυτό

• Ο έρως περιφρονεί κάθε τι που δεν είνε έρως.

• Όλοι οι έρωτες μοιάζουν στην άρχη και διαφέρουν στο τέλος.

• Στον έρωτα είνε κανείς εύτυχέστερος για όσα άγνοεί παρά για όσα ξέρει.

• Ο έρως είνε νόμισμα, του όποιου η όνομαστική άξια είνε πάντοτε άνώτερη της πραγματικότητος.

τους προσπάθειά του.

Ο «Αίολος» ώστόσο, ρίχθηκε με όρμη προς τα έμπρός, έσύρθηκε ένα διάστημα έπάνω στο έδαφος και άφανικά, κάτω από τις ζητωκραυγές των παρασταμένων, άνυψώθηκε λίγα μέτρα έπάνω από το έδαφος και διέτρεξε μίαν άπόσσει πενήντα περίπου μέτρων έν πτήσει, για να καταπέση τέλος στο έδαφος, χωρίς καμμία συνέπεια, εύτυχώς, για τον έπιβάτη του.

Η έλλειψις καταλλήλων όργάνων έσταθείς δεν επέτρεψε στο πρώτο αυτό αεροπλάνο του Άντερ να στηριχθ' περισσότερο στον άέρα. Όστόσο όμως, την ήμέρα εκείνη έτραγματοποιήθη η πρώτη μηχανική πτήσις.

•

Άργότερα, έχοντας την ύλική ύποστήριξη του ύπουργείου Στρατιωτικών, ο Άντερ έσυνέχισε τα πειράματά του και κατεσκεύασε δεύτερο αεροπλάνο που το όνόμασε «Αβιόν», καθιερώνας έτσι για πρώτη φορά τον όρο «άβιόν» με τον όποιον καλούνται και σήμερα τα αεροπλάνα στη γαλλική.

Στις 14 Όκτωβρίου του 1897—άφου δυό μέρες πριν προσπάθησε ν' απογειωθ' χωρίς να κατορθώση παρά μόνο μερικά πηδήματα — έπιβαίνοντας του «Αβιόν», ο Άντερ έκτελει νέαν πτήσι έμπρός στους άντιπροσώπους του Ύπουργείου Στρατιωτικών στο πεδιον του Σατορί. Άνυψώνεται στον άέρα, σε μικρό ύψος, διατρέπει τριακόσια περίπου μέτρα έν πτήσει, αλλά ίσχυορ έρμα άέρος παρασύρει και τον καθιστή άνικανο να έξαναπετάξει...

... Η έπίσημη ύποστήριξις παύει τότε, γιατί οι άρχες, όπως και οι ιδιωτικοί κύκλοι παρεγγύρισαν το έργον του Άντερ. Και μια μέρα, είδον απ' το Ότείγ ν' άνεβαίνουν στήλες καπνού στον ούρανο: Ήταν ο Άντερ, που έκαίε τον «Αίολο» και όλες του τις μελέτες. Το «Αβιόν» όμως το λυπήθηκε, και σώζεται και σήμερα ακόμη στο Μουσείο των «Άρτ - Ε - Μετ» στο Παρίσι.

... •

Αν οι σύγχρονοι του δεν κατενόησαν το έργον του Άντερ, οι μεταγενέστεροι του δεν άργησαν ν' αναγνωρίσουν τις ύπηρεσίες του για την αεροπορία, άπονέμοντας του το 1912 το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής. Ο Κλεμάν Άντερ ο όποιος είχε ως δόγμα του το ότι: «Κυρίαρχος του κόσμου θα γίνω έκείνους που έπεροχ' ή στήν έαεροπορία», μπορεί άναμφισβήτητα να θεωρηθ' ως ο πρώτος οδηγός αεροπόρος, που εξέτέλεσε πραγματική άπογειώσι και έγκατέλειψε το έδαφος έπάνω σε πετοσυσκευή όρσντερη του άέρος, έφωδισμένη με κινητήρα.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Τι διαφορά ύπάρχει μεταξύ ενός σκύλου και ενός φάλτσου τενόρου;

—Ότι ο μέν σκύλος, όταν του σφυρίζουν, πλησιάζει, ενώ ο τενόρος, όταν του σφυρίζουν, γίνεται άφαντος.

ΔΟΝΖΟΥΑΝΙΣΚΟΥ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΕΝΑΣ ΡΗΓΑΣ

ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΣΑΝ ΔΥΟ ΝΤΑΜΕΣ

Το αστυνομικό ρεπορτάζ της εβδομάδος υπό Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Η μαντάμ Καίτη ήταν μια χαρτορρίχτρα, μια καφετζού περιωπής. Είχε την καλύτερη πελατεία. Κυρίες της αριστοκρατίας πηγαινοέρχονταν στο σπίτι της, εκεί πίσω από την Ακρόπολη, κούρσες και αεροδυναμικά σταματούσαν συχνά έξω απ' την πόρτα της. Ήταν η μαντάμ Καίτη με τ' όνομα!

Οι επιτυχίες της έκαναν τον γύρο του πιο καλού γυναικόκοσμου. Από στόμα σε στόμα, η φήμη της απλωνόταν παντού. Για μια άλλη — έλεγαν οι τακτικές πελάτισσές της — δεν ξέρει να μαντεύει παρελθόν και παρόν και να προλέγει το μέλλον όπως η μαντάμ Καίτη. Όλες οι Πυθίες θα άρχιζαν μπροστά της να μπορούν να αναστηθούν εκ νεκρών και να βρουν να συναγωνισθούν μαζί της.

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ, ΤΟ ΦΟΡΤΕ ΤΗΣ!

Στα αισθηματικά πρό πάντων ζητήματα η μοντέρνα αυτή Πυθία ήταν άσυναρμόνιστη. Εκεί, στο βάθος του φλυτζανιού ή ανάμεσα από τις φυγοδύρες και τους ασσους της τράπουλας μπορούσε να ανάκαλψη και τα πιο ιδιαιτέρως μυστικά της ερωτικής ζωής, μπορούσε να σου πη με πεποίθηση αν η γυναίκα σου σε άπατ' αν ο άνδρας σου νοστιμίζεται κάποια μελαχροινή, αν η φιλενάδα σου τάχει φτιάξει συγχρόνως και με τον προϊστάμενό της, αν ο άρραβωνιαστικός σου είχε μπλεγμένος με μια ξανθή ζωντοχήρα που του έχει κάμει μάγισσα.

Οι απίστευτες αυτές ικανότητες την έκαναν ιδιαίτερως συμπαθή στις γυναίκες σε σημείο που πολλές απ' τις τακτικές πελάτισσές της θεωρούσαν απαραίτητο να περάσουν τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα από το Μαντείο της και να την συμβουλευθούν για την αισθηματική τους κατάσταση.

ΜΙΑ ΞΑΝΘΗ ΚΑΙ ΚΟΜΨΗ

Ένα απόγευμα ανάμεσα στις άλλες κυρίες και δεσποινίδες που έπεριμεναν σειρά στο σαλονάκι της μαντάμ Καίτης ήταν και μια ξανθή νέα, πολύ κομψή, πολύ συμπαθητική, πολύ ανήσυχη. Έρχότανε για πρώτη φορά στο περιβόλιτο «Μαντείο» κι

έρχότανε με τις αγριότερες διαθέσεις εναντίον του φίλου της.

Όταν ήρθε η σειρά της, μπήκε στο ιδιαίτερο δωματάκι όπου χρησιμοποιούσε η μαντάμ Καίτη — στο άδυτον του μαντείου να πούμε — με φούρια πρωτοφανή. Πριν να καθήσει ακόμα άρχισε να μιλά, να λέει, να λένε, χωρίς να παίρνει ανάσα — τόση ήταν η αγανάκτησής της.

—...Τόν παλιάνθρωπο, μου ωρκίζοταν ότι είμαι το πάλι γι' αυτόν κι' εγώ ή ανόητη τον έπίστευα. Ακούτε, κυρία μου; Τόν έπίστευα! Και ξαφνικά βρίσκα, κυρία μου, στην τσέπη του, μιά ερωτική επιστολή. Μιά ερωτική επιστολή, που καθώς καταλαβαίνετε δεν την είχα γράψει εγώ. Λοιπόν, έλατε στη θέσι μου, κυρία. Πρέπει η δεν πρέπει να του ρίξω βιτριόλι, να του σχίσω τα μάγουλα, με τα νύχια μου, να τον φτύσω μπροστά σε κόσμο, να του κόμω κι' εγώ δεν ξέρω τί; Είμαι πάρα πολύ θυμωμένη μαζί του. Σχεδόν είμαι έτοιμη να του κόψω και την καλημέρα. Α! είμαι Ικανή εγώ για όλα!...

Η ΧΡΗΣΜΟΔΟΤΗΣΙΣ

—Παρντόν δεσποινίς! Διέκοψε με άπαθια η μαντάμ Καίτη που ήταν συνηθισμένη σε τέτοιου είδους ξεσπάσματα. «Αν δεν κάνω λάθος, ήρθατε εδώ για να μάθετε αν ο φίλος σας έχει συνδεθεί με άλλη γυναίκα».

—Παληθόηλικο να λέτε! Με καμιά τέτοια θα γλυκοσαλιάζει, ο έλεεινός. Και πρέπει να ξερετέ...

—Κόμωτε εδώ! Είπε πάλι η διάσημη χαρτορρίχτρα, διακόπτοντας την ακατάσχετη φλυαρία της ξανθής νέας και έβαλε μπροστά της μια τράπουλα.

Η νέα έκοψε — κατά τα είωθότα — τρεις φορές με το άριστερό χέρι και η μαντάμ Καίτη άρχισε να αραδιάζει τα τραπουλόχαρτα επάνω στο βελούδο του τραπεζιού. «Έπειτα ένα-ένα τ' αναποδογύρισε και έπεσε σε βαθειά συλλογή. Η στιγμή ήταν ιερή για την νέα, η οποία έπερίμενε με ανυπομονησία από τα χείλη της μαντιδος την μεγάλη αποκάλυψη. Έπέρασαν δέκα λεπτά σιωπής, κατά την διάρκεια των οποίων η μαντάμ Καίτη —που ήξερε στην έντελεια όλα τα κόλπα της δουλειάς

της — έκανε λογις - λογις μορφασμούς. Ξαφνικά, χωρίς να σηκώσει τα μάτια της από τα χαρτιά, έκούνησε το κεφάλι της με σημασία — άλλο κόλπο αυτό — και είπε:

—Αυτός εδώ ο Ρήγας που τόν έχουν σταυρώσει οι δυο ντάμες είναι ο κύριος που λένε.

—Ο Μάκης!, έφώναξε με όργη η νέα. Μόλις άκουσε το όνομα αυτό η χαρτορρίχτρα άφησε τα κόλπα και έσηκωσε το κεφάλι με πραγματικό ενδιαφέρον.

—Μάκη τόν λένε;
—Μάλιστα! Μάκη Μαλατέστα!, διάσπηκε να απαντήσει η επίτολαιη δεσποινίς αδιαφορώντας αν έτσι επρόδιδε το όνομα του αγαπημένου της.

ΑΝ ΗΤΑΝ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΗ...

Που να προσέξει όμως σε τέτοιες λεπτομέρειες το αφέλεστατον αυτό θήλυ. Ήταν τόσο ξαναμμένη από τις υποψίες που περνούσαν από το μυαλό της. «Αν ήταν όμως λιγότερο φρενιασμένη και περισσότερο προσεκτική θα παρατηρούσε ότι στο άκουσμα του ονόματος εκείνου η μαντάμ Καίτη έγινε κατακίτρινη και εδάγκωσε τα χείλη της με νευρικότητα. Κάτι της έλεγε το όνομα αυτό».

Σε λίγο, πάντως, η πονηρά χαρτομάντις συνήλθε και τότε με πολλή δεξιότητα υπέβαλε σε τακτική ανάκριση την δεσποινίδα Πατίτσα — έλεγε το όνομα της νέας — σχετικά με τόν φίλο της. Ποιός ήταν, τί δουλειά έκανε, αν ήταν μελαχροινός, ψηλός, με καστανά μάτια, με κατασάρια μαλλιά, με μιάν έλξη κάτω από το άριστερό αυτί...

—Και είναι και ώραίος; έρώτησε στο τέλος η Καίτη.

—Κουκλί, ο αφιλότιμος!, απήντησε με θυμό η Πατίτσα.

—Λοιπόν, δεσποινίς, ακούστε με! Είπε τότε η Πυθία, ενώ στα χείλη της διαγράφοντο ένα σατανικό μειδίαμα. Τα χαρτιά μου δείχνουν ότι ο φίλος σας είναι μπλεγμένος και με κάποια άλλη γυναίκα. Για να πεισθούμε όμως απολύτως πρέπει να τόν φέρετε κι' αυτόν εδώ.

—Πώς;
—Πρέπει να ρίξω και σ' αυτόν τα χαρτιά. Μόνον έτσι θα μάθωμε δηλ την αλήθεια.

—Μα θα δεχθώ να έρθω;
—Αν ήμουν εγώ στη θέσι σας... Χρειάζεται βέβαια επιτηδεότητα.

Ο υπαινιγμός αυτός έκίνησε την φλοτιμιά της Πατίτσας.

—Καλά λοιπόν! Αύριο το απόγευμα θα σάς τόν φέρω ο κόσμος να χαλάσει.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΥΘΙΑΣ.

Τώπτε και τώκαμε το πείσμον θηλυκό. Με γαλειφίες, με υποσχέσεις, με κλάματα και με χαδάκια κατάφερε να σύρει τόν φίλο της μέχρι του άντρου της περιβόλιτης χαρτορρίχτρας. Όταν το ζεύγος μπήκε στο ιδιαίτερο δωμάτιό της, η μαντάμ Καίτη είχε κρύψει το πρόσωπό της κάτω από ένα πυκνοφασμένο βέλο.

—Με συγχωρείτε, είπε, παίρνω αυτή την προφύλαξη κάθε φορά που θα με έπισκεφθή ένας κύριος έπειδή πολλοί κύριοι ζητούν αργότερα να εκμεταλλευθούν την γνωριμία μας... Καταλαβαίνετε, βέβαια, τί έννοιά!...

Η φωνή της έκαμε και στους δυο νέους έντύπωση. Στην Πατίτσα έφάνηκε αλλαγή μένη, στον Μάκη έφάνηκε σαν γνωστή. Πάντως κανείς δεν είπε ούτε υπωπτεύθηκε τίποτε. Και τότε συνέβη κάτι που ο νεαρός Δόν Ζουάν ποτέ δεν μπορούσε να περιμένη.

Η μαντάμ Καίτη, μόλις έβριζε τα χαρτιά, άρχισε να του αποκάλυπτε λεπτομερώς τα έρωτικά του κατορθώματα. Συγκεκριμένως, του είπε ότι είχε από καιρό σχέσεις με κάποια ζωντοχήρα μελαχροινή που την έλεγαν Καίτη, ότι πριν από δυο μέρες είχε πάει μαζί της στον Πόρο, όπου έμειναν μαζί σ' ένα ξενοδοχείο, ότι της

(Το τέλος στη σελίδα 42)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Επί μήνας έπαιδευόταν η Σουσου. Ήταν, βέβαια, πολύ σίκ να της ανοίγει ο σούφρ της πόρτα της κούρσας και να υποκλίνεται!

—Περάστε, κυρία.

—Μερού!

Ήταν πολύ καθώς πρέπει να σηκώνη το ποδαράκι, να πατά το μαρσιπέ και να στρώνεται ποδάχι στα μαλακά —δ, μα την αλήθεια, έφάγαγε για κάτι τέτοια! Αλλά ήταν κάτι άλλες κυρίες του καλού κόσμου, που οδηγούσαν μονάχες τους την κούρσα. Κι' αυτό δεν ήταν μονάχα σίκ και καθώς πρέπει αλλά κοντά σ' αυτά και πολύ της μόδας. Πολύ σπόρ.

—Μου άρεσει.

—Πολύ;

—Βου! Πολύ μου άρεσει! Σπορτυούμεν! Πώς; Μόν αιμ Ζαζό, μαί, σ' έ έπα-
τά! Πολύ μου άρεσουν τα ιλιγγιώδη!

Πολύ της άρεσαν τα ιλιγγιώδη εσχάτως. Και καθώς είχε έπιμνην άπεριγρά-
πτου άντοχής κατάφερε να μάθει. Έπίανε το βολάν με την φυσική εκείνη χάριν και μεγαλοπρέπεια με την οποία την έπρό-
κισε ο Ύψιστος κι' ήταν χαρά Θεού να βλέπατε αυτό το ευγενές άνθος του Μπύ-
θουλα να διασχίζει τους κεντρικούς δρό-
μους της Αθήνας με την κούρσα του.

Έτσι ένα απόγευμα ή τώως πυροδέ-
σποινα του Μπύθουλα και ήδη λαίδη της
όδοι Πατριάρχου Ίωακείμ, καθισμένη στο
βολάν, κατέβαινε προς την λεωφόρον Βασι-
λίσσης Σοφίας με μικρή ταχύτητα —έτσι
για να δοθεί ο καιρός στον χυδόν δχλον
να θαυμάση το γραφικό αυτό φαινόμενον.

Εξαφνα, όμως, ανεπήδησε η Σουσου.
Το φτερό της κούρσας της εξέπλωσε στην
άσφαλτον ένα φουκαράν. Έφρενάρισε άπό-
τομα, έγύρισε, τόν είδε πεσμένον κάτω, έ-
ξύνισε τα μούτρα και του είπε:

—Βλάξ!...

Εμβρόντητος ο κόσμος από την συμπε-
ριφοράν της ιδιόρρυθμου κυρίας έσπευσε
κοντά στο αυτοκίνητον ενώ ο άνθρωπος —
πο- εύτυχός δεν έπαθε τίποτε — άναση-
κώθηκε σαστισμένος και έπροχώρησε προς
την κούρσα:

—Σαλή είσαι έσύ μωρή κατσίκά!
Στραβομάρα έχεις! Έτσι σκοτώνουν τόν
κόσμο και τόν δρίζουν κι' όλας από πάνω;

Η λαίδη Σουσου, έξω φρενών, τότε, έ-
γύρισε και έφώναξε:

—Αστυφύλαξ!

Έπρόφτασε και ο αστυφύλαξ:

—Πάρτε τον από δω σάς περικαλώ σύ-
τό τόν γελοϊόν πλάσμα! Να μη μπορή μία
κυρία καθώς πρέπει να κάνη ένα περιπα-
το με την κούρσα της; Ορίστε μας!

Και λέγοντας αυτά η Σουσου πρὸς τόν
κατάπληκτον αστυφύλακα, χωρίς καν να
γυρίση να δη τόν παρ' όλίγον θύμα της,
ανεσηκώσε με γοητευτική έπιδλητικότητα
τα το μαύρο βελάκι της. Όποτε όμως έ-
γινε σκηνή κομικοτραγική όπως είς τα πα-
λαιά εκείνα περιπετειώδη δέκατομα μυθι-
στορήματα. Τό παρ' όλίγον θύμα του παρ'
όλίγον δυστυχήματος και ή παρ' όλίγον
δράστις έκτυπήχτηκαν κατάματα. Από αυ-
τή δε την διασταύρωσιν τών δλεμμάτων ά-
νεπήδησε σειρά θαυμαστικών:

—Παναγιώτ!

—Ζαργάνα!

—Τί συμπρωσις!

—Στραβορίδα!

—Μόν ντίε!

—Πώς έγινες έτσι!

—Πτωχέ άνθρωπε!

Την σειράν αυτήν τών θαυμαστικών δ-
μως διέκοψαν τα αστυρά έρωτηματικά
του αστυφύλακος:

—Δεν μου λέτε; Τί θα γίνη τώρα; Τί
θα πουν αυτά;

Η Σουσου έγύρισε στον αστυφύλακα:

—Παρντόν! Αλλά, κ. αστυφύλαξ. Ο
πτωχός είναι γνωστός μου και δεν θέλω να
τόν επιδιώξω ποινικώς. Ήμπορείτε να πά-
τε στην εργασία σας.

Έχρειάσθηκε να βεβαιώσει ο Παναγιω-
τάκης —ο ευφυής αναγνώστης θα έμάν-
τευσε, φυσικά, ότι περί του τώως συζύγου
έπρόκειτο — ότι δεν έπαθε τίποτε και έ-
τσι ο αστυφύλαξ περιωρίσθη να κρατήσει
τόν αριθμό της κούρσας και να άπομα-
κρυνθή. Η Σουσου, γυναίκα γενναίφρων,
έκλεισε τόν άτυχό Παναγιωτάκη να περά-
ση μέσα.

—Βισύ Παναγιώτ!

—Τ' είπες μωρή;

—Ανόητε! Κουτέ! Ο ίδιος εξακολου-
θείς να είσαι. Πέρασε μέσα πτωχέ άνθρω-
πε! Πόσο καιρό έχω να σε δω; Σε πό-
νεσα βλάξ! Έλα! Μην έντρεπσαι!

Η αλήθεια είναι πως κι' ο Παναγιωτά-
κης έπρόνεσε την τώως σύζυγόν του. Γι' αυ-
τό πές από περιέργειαν, πές από συγκί-
νησιν μ' αυτή την άπρόοπτη συνάντησιν,
έπέρασε στην κούρσα κι' έκατσε πλάι στη
Σουσου.

—Σ' έκτύπησα πολύ;

—Μπά.

—Τόν καυμένο τόν Παναγιώτη! Μόν
ντίε! Τόν πτωχό! Χά, χά, Είσαι και κα-
τακίτρινος.

—Κίτρινος έγώ;

—Τρέμεις άνόητε!

—Τρέμω μπά! και κόψης κανέναν μω-
ρή ζαργάνα! Πώς έγινες έτσι; Μπροστά
σου! Κίττα μπροστά σου μη πάθωμε
καμιά λαχτάρα και με τραβολογάνε κι'
έμένα μέσα!

—Σου άρέσω, Παναγιώτη;

—Αστα. Έχεις τα χάλια σου.

—Βλακόμυτρο! Τί συμπαθητικό βλα-
κόμυτρο που είσαι! Δεν είσαι για με-
γάλα πράγματα έσύ Παναγιωτάκη! Μπύ-
θουλας ήσουν και Μπύθουλας θα μείνης σε
όλη σου τη ζωή, πτωχέ άνθρωπε!

—Πού κάθεςσαι;

—Πάντα εκεί.

—Πατριάρχου Ίωακείμ;

—Αστείον πράμα! Οι πλούσιοι μόν Πα-
ναγιώτη δεν άλλάζουν συχνά κατακίαι σαν
τους άτυχεγάνους όπως είσαι του λόγου
σου. Έλα, θα σε πάω στο σπίτι μου να
σου δώσω ένα τζίν.

—Τί πανατή τζίν;

—Με συγχωρείς. Ενόμιζα πως διηλώ
σε κανένα κύριο του καλού κόσμου! Πτω-
χέ Παναγιωτάκη!

Παρ' όλα αυτά όμως η καρδούλα της
λαίδης Σουσους έτράβαγε τόν Παναγιω-
τάκη εκείνη την στιγμή. Και έπειδή και ο
Παναγιωτάκης την άποθύμησε έδέχθηκε
να την ακολουθήσει στο μέγαρον της δ-
δοι Πατριάρχου Ίωακείμ.

—Έχεις και αυτοκίνητο, λοιπόν, μωρή
ζαργάνα.

Η Σουσου καθισμένη ήγεμονικώς άπέ-
ναντί του, συνωφρυνθή:

—Πρώτον, άνόητε, δεν είναι αυτοκίνητον.
Είνε κούρσα. Και δεύτερον να μη με άπο-
καλής ζαργάνα γιατί πάνε εκείνα που ή-
ξερεις. Πενιάς;

—Οχι.

—Τί εργασία κάνεις τώρα;

—Τό ψαράδικο.

Η Σουσου άπέστρεψε το πρόσωπο με
αηδία:

—Συχαμένος που είσαι! Εκείνο που
σκέπτομαι, είναι πως ήμπορούσα τόσα
χρόνια να συνδέωμαι μ' έναν άνθρωπο σαν
κι' εσύ. Τί χονδρός που είσαι! Τί γε-
λαίος που είσαι Παναγιώτη! Η φύσις δεν
σου έδωσε τίποτε το άριστοκρατικόν. Έ-
πανειλημμένως σε έσκέφθηκα, διότι κατά
βάθος σε συμπαθώ, κατακαυμένη, ήθελα να
σ' έχω πλησίον μου. Αλλά είσαι άσουλού-
πωτος. Δεν μπορείς έσύ να κάνης σύζυ-
γος μιάς μεγάλης κυρίας. Παρ' όλα αυτά
δμως...

—Με συμπαθείς;

—Λιγούλακι.

—Τό λοιπόν; Γιατί με κουβάλησες έ-
δώ μέσα; Για να μου δείξης τα πλούτη
σου;

—Κάθισε.

Εκείνη την στιγμή έχτύπησε το κου-
δούνι και σε λιγάκι ένεφανίσθη σοβαρός
και μεγαλοπρεπής ο υποψήφιος σύζυγος
της Σουσους, με τόν όποιον έπρόκειτο να
τελέση τούς γάμους της τόν Πάσχα. Η
Σουσου έταράχθη έλαφρώς. Και έπειδή τα
θλέμματα του ανθρώπου έσταμάτησαν έ-
ρωτηματικά επάνω στον Παναγιωτάκη, η
Σουσου έσπευσε να δώσει εξηγήσεις:

—Σερί! Είνε ένας πτωχός άνθρωπος
που παρ' όλίγον να κόψω με την κούρσα
μου. Πρέπει να του δώσουμε μιά άποζη-
μίωση.

Ο κύριος έβγαλε άπ' το τσεπάκι του
γυλέκου ένα μονόκλ, το έφίρμωσε τόν δε-
ξί του μάτι κι' έκτύπησε τόν Παναγιωτάκη,
από πάνω ως κάτω:

—Μπά;

Ο Παναγιωτάκης άνασηκώθηκε πειρα-
γμένος:

—Με το μπαρδόν κύριε. Είμαι ο σύζυ-
γος της κυρίας Σουσους.

Η Σουσου έγινε κατακόκκινη.

—Βλάξ!

Ο κύριος άπόρησε:

—Τρελλός είνε;

Η Σουσου έτρεψε:

—Θά έπαθε έγκεφαλική διάσεισις, σερί.

Ο κύριος έγινε κατακόκκινος:

—Φύγε ζών!

Ο Παναγιωτάκης έγινε καταπράσινος:

—Ζών είσαι και φαίνεσαι, βρέ! Σα-
χλαμάρα! Με ξέρεις καλά έμένα; Πώς
μιλάς έτσι έ; Αν την ξέρης έσύ τώρα
την κυρία εγώ την ξέρω από τόν Μπύθου-
λα. Τον καιρό που δεν είχα να φάω ούτε
ψωμί. Ακούς;

Η Σουσου παρ' όλίγον να λιποθυμήσ-
ει. Ο κύριος έμεινετο.

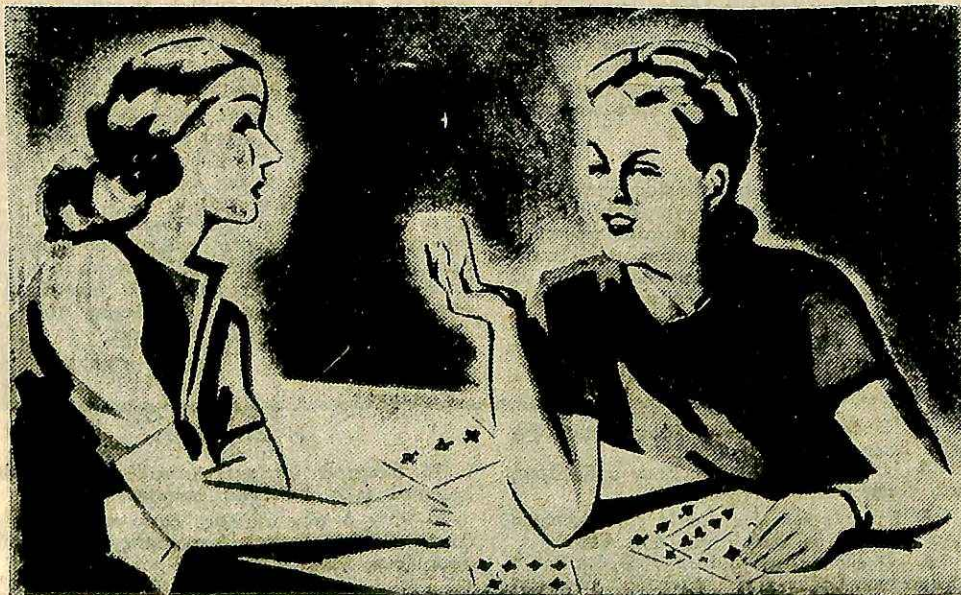
—Έξω!

Και έκανε να άρπάξη τόν Παναγιωτάκη
άπ' το σακάκι. Αλλά ο Παναγιωτάκης,
που συνήθως ήταν άνιάκι καλήμενα; Έξαφ-
να έπέπεσε εναντίον του άρραβωνιαστι-
κού της μαντάμ Σουσους, έξαλλος, μαι-
νόμενος. Έγινε χαλασμός. Έτρεξαν οι ύ-
πηρεσίες. Άρχισε να γαυγίζει ο Τότης.
Έπεσε ξερό σ' ένα καναπέ η Σουσου. Με-
τά δυσκολίας άπέσπασαν τόν άρραβωνια-
στικό της Σουσους από τα χέρια του Πα-
ναγιωτάκη. Έφυγε εκείνος υδρίζων θεούς
και δαίμονας. Έφυγε και ο άλλος να έπι-
δέση τα τραυμάτα του. Και έμεινε μόνη
η Σουσου ή όποια έβγαλε από όλην αυ-
τή την τραγικήν περιπέτειαν το έξής θα-
υό φιλοσοφικόν συμπέρασμα:

—Ο πτωχός κόσμος δεν μπορεί να μο-
νιάση με τόν πλούσιο. Πταίω εγώ που έχω
αίσθηματα και συγκινήθηκα από αυτόν
τόν βρωμίλο! Άλλη φορά όμως, όταν σ'ω-
φάρω και τόν πετύχω, θα τόν κόψω να ή-
συχάσω άπασ δια παντός. Λούση! Σέρ-
διρε μου το άπογευματινό μου!...

Έτσι, διελύθησαν στην καρδιά της Σου-
σους και οι τελευταίοι διαταγμοί και ά-
πεφάσισε να τελέση το γρηγορότερο τούς
γάμους της.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΑΜΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΔΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

Υπό ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ο άλλος. 'Από χωριό σε χωριό, κι' είδα κι' έπαθα όσπου να μου πουνε πως βρίσκεται ίσως εδώ. Και πάλι όμως φοδόμουν μήπως κρύβεται.

—Δέν υπάρχει λόγος να κρύβεται. Τί έχει να φοβηθί μέσα στο μοναστήρι;

—Τώρα πιά δέν έχει να φοβηθί ούτε μέσα, ούτε έξω από τό μοναστήρι, άποκρίθηκε ζωηρά ο Τούρκος. Τού φέρνω καλές ειδήσεις. Πρέπει να τόν ιδώ και να τού μιλήσω.

Τούρριζε ο Μπουκουβάλας μιά γοργή ματιά:

—Και τί έχεις να τού πής; Μπορώ να μάθω κι' εγώ;

—Μα βέβαια, δέν είνε μυστικό. Τόν γυρεύω τόσον καιρό γιά να τού αναγγείλω πως είμαι σταλμένος από τό Σελήμ, τόν αφέντη μου, να τού πω να μίν κρύβεται πιά και να μί φοβάται. Τούδωσε χάρη ο Παράς μας. Βέβαια, ο Μπουκουβάλας δέν έδειξε ύποταγή, γι' αυτό αναγκάστηκε ο Σελήμ να τόν επικηρύξει. Μα τώρα μετάνιωσα γι' αυτό, τόν θαυμάζει και τόν αφήνει να γυρίσει ήσυχος στο σπίτι του και στον τόπο του.

—Χμ!... Έκαμε ο Λάμπρος ειρωνικά. Τα νέα σου είνε αλήθεια καλά, κι' ο Μπουκουβάλας σίγουρα θα πηδήσει από τη χαρά του. 'Αλλά... ξέρεις, είνε άνθρωπος φιλόπονος. Μπορεί να μίν πιστέψη τα λόγια σου. Έχεις καμιάν απόδειξη;

—Έχω τό φερμάνι του πασά.

—Αυτό βέβαια, είνε σπουδαία απόδειξη, έκαμε ο θυρωρός σοβαρά. Μα στάσου να σου πω κάτι στο αύτι. Έγώ, στη θέσι του Μπουκουβάλα, πιά δέ θα έπείθόμουν να τό κουνήσω από δώ πέρα. Γιατί, γιά πώς μου, έτσι εμπιστευτικά; Νομίζεις πως θα σε κρεμοτύλι ο Σελήμ, αν αντί να υποκύνης στη δεύτερη διαταγή του, πού δίνει χάρη, εκπληρώσης την παλιά του επιθυμία;

—Τί έννοεις; ρώτησε ο Τούρκος δύσπιστα.

—Νά... Φαντάζεσαι πως θάπεφτες σε δυσμένεια αν έφερνες στόν αφέντη σου τό κεφάλι του Μπουκουβάλα;

—Δέ σε καταλαβαίνω. Τί θέλεις να πής; ρώτησε πάλι δύσπιστα ο ξένος.

Έγέλασε ο καλόγερος.

—Έλα, έλα, μέ φοβάσαι, κι' έχεις δική. Όα σου μιλώω λοιπόν ξάστερα. Δέ θα ήθελες να κερδίσης την άμοιδή που υποσχέθηκε ο Παράς σ' εκείνον που θα τού φερνε τό κεφάλι του Μπουκουβάλα; Σκέψου τό καλά. Γιατί ή ευκαιρία είνε μοναδική. Χρειάζεται απόφασις. Ο Μπουκουβάλας αλήθεια καλογερεύει εδώ, φορεί ράσο σαν κι' έμένα. Ο διάβολος έγινε ερημίτης. Μα, στο λέω, κανένας δέν τόν χανεύει εδώ μέσα. Μας ταραίζει την ήσυχία μας. Μας βάζει να μαλώνουμε, κάνει θόρυβο σά δαιμονισμένος, δέ μας αφήνει στιγμής ήσυχια. Γι' αυτό, αν έχης κακό σκοπό, είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω.

—Εδίστασε ο στρατιώτης κάμποση ώρα. Στο τέλος, σηκώνοντας τούς ώμους, έφώναξε:

—Λοιπόν, μάλιστα! Έμάντεμες καλά! Είνε ψέματα πως τού έδωσαν χάρη. Τόν

κυνήγώω τόσον καιρό γιά να τόν σκοτώσω. Σου λέω την αλήθεια, έπειδή στο κάτω - κάτω, κι' αν μέ γελάσης, κι' αν δέ μέ βοηθήσης να πετύχω τό σκοπό μου, τί έχω να φοβηθώ από σένα, έναν καλόγερο; Τό πολύ - πολύ να τόν ειδοποιήσης, να φυλάγεται. Τώρα τά ξέρεις όλα και κάνε όπως θέλεις. Μιά φορά, αν μέ βοηθήσης, θα πάρης κι' εσύ τό μερίδιο της άμοιδής σου!

—Δέν έχεις τίποτε άλλο να μου πής; ρώτησε ο καλόγερος.

—Τί άλλο; Αυτό δέ σου φτάνει;

—Δόσε σοι ο Θεός!, έφώναξε ο Μπουκουβάλας μέ μάτι άστραφερό. 'Ηρθε ή ώρα που ποθούσα. Περίμενε. Πάω να τόν φωνάξω.

Έφυγε μέ μεγάλα δήματα φτερωτά. Ένοιωθε μιά παράξενη, άγρια χαρά. Αυτό ήταν τό θαύμα που έπρόσμενε. 'Η δυνατή ώθησις που θα τόν έκανε να νικήση τις τύψεις του και τούς διαταγμούς του. Κάθε καλογερική γαλήνη έφυγε μέ μιάς από την ψυχή του. 'Όσο και νάθελε αυτός να ήσυχάση, ο κόσμος δέν τόν άφηνε. Αυτό ήταν τό άστρο του. Δέ μπορούσε να ξεχάση τούς ανθρώπους, άφού αυτό δέν τόν ξεχνούσαν, και τόν κυνηγούσαν άκμειλικά, ως μέσα στο ιερό μοναστήρι. Νά, δέν δέν ύπήρχε γι' αυτόν. 'Ηταν γεννημένος Κλέφτης. Έλευθερο πουλί, άγριμι τού δούλου.

Καθώς πετούσε τό ράσο του μέ χέρια γεμάτα πυρετό, έννοιωθε μέσα του ένα παρράξενο, χορούμενο τραγούδι. Πρώτη φορά που κατάλαβε πως είχε έλθει ή άνοιξις. Σάν τη φύσι, έτσι έννοιωθε να ζωντανεύη όλη του ή ύπαρξις. 'Επέρασε τη φουστάνελλα του, έφόρεσε τό φέσι του, κι' άνασάνε βαθεία. 'Η καρδιά του ξεχείλιζε από χαρά. Σά να είχε χάσει τόν εαυτό του και τόν ξανάβρισκε έτσι ξαφνικά. 'Όταν έκοψε και την άσκητική του γενειάδα, ένέντωσε τό άθλητικό του κορμί, κι' αρπάζοντας τό γιαταγάνι του στο χέρι, δίσχιζε γρήγορος σαν άστραπη την αύλη του μοναστηριού, μπροστά στους σαστισμένους καλογέρους. Κανείς δέν ετόλμηση να τού μιλήση, κανείς δέν άποφάσιζε να σταθή στο δήμα του. Άνοιξε ο Μπουκουβάλας την πόρτα, κι' ή φωνή του άκούστηκε νεανική, δροντερή:

—Μέ ζητούσε, Γεννίτσаре ; Νά με !

—'Ηρθε, και θα πεθάνης!

Δέν έπρόφρασε ο στρατιώτης να κάμει μιά κίνησι, να βγάλη μιά φωνή. Έμεινε στη θέσι του ριζωμένος, σαν κεραυνόχτυπημένος. Τό γιαταγάνι άστραψε. Μ' ένα φοβερό χτύπημα, τό κεφάλι τού ξένου έκούλισε στη γη.

Φτερωτός, έπήδησε ο Μπουκουβάλας στο άλογο του σκοτωμένου. Μιά άγρια φωνή βγήκε από τό στήθος του. 'Ενας πολεμικός άποχαιρετισμός στους ειρηνικούς αδελφούς. Τόν άκουσαν αύτοί, κι' έννοιωσαν τό αίμα να παγώνη στις φλέδες τους. Μαζί και μιάν άπέραντη θλίψη, που έχαναν έναν τέτοιο αδελφό.

Μέ κάλπασμό, έφρασε ο Μπουκουβάλας στον κόλπο της Κορίνθου. Τό άλογο του έπεσε νεκρό από την κούρασι. Μα αύτός άπείπαζε, σαν την άλλη φορά στη φυγή του, την πρώτη ψαρόβαρκα που θρήκε δειμένη στο άκρογιάλι, και άρχισε, τραγουδώντας μέσα στη νύχτα, να κωπηλατή.

Σήμερα, πήρε τρέχοντας από την άνυπομονήσια του τό δρόμο πρὸς την 'Αράχωδα...

ΕΡΕΙΠΙΑ...

'Ηταν μιά υπέρλαμπρη αύγή τού 'Απριλίου. Όλη ή πλάσι φαίνονταν άστράφτη και ν' άνασαινή με όλους τούς πόρους τη ζωή. Ποτέ δέν είχε φωνή τόσο δμορφη ή γή στον Μπουκουβάλα. Στην άρχή τού δρόμου, τό μυαλό του σαν να είχε σταματήσει, δέ συλλογιζόταν τίποτε. Χαίρεται τη ζωή και την έλευθερία του, δίχως σκέψη. Λίγο - λίγο όμως άρχισαν πάλι οι διαταγμοί κι' οι τύψεις. Δέν ήταν και τόσο εύκολο να παρουσιάστη στην 'Αράχωδα μετά τριών μηνών άδικαιολόγητη άπουσία. Τάχα, ποιά ύποδοχη θα τούκαναν; Ποιόν θα είχαν βάλει στη θέσι του; Τί

θα τούς έλεγε αν τόν ρωτούσαν; Πώς θα κατάφευγε να τούς κυτάξη στα μάτια;

Έσφιζε τις γροθίες του. Βέβαια, αύτή θα ήταν μιά τής πιό δύσκολη στιγμής της ζωής του. Μα θα φερνόταν άντρίκια. Τις δικαίες μομφές θα τις δέχονταν σοβαρά. Θα πήγαινε στην πατρίδα του σαν άντρας που είχε φταίξει κι' άναγνώριζε τό λάθος του, κι' όχι σαν παιδί που μετανιώνει ή σαν καλόγερος που λέει: «ήμартон!» Κι' ήταν βέβαιο πως στίς ψυχές όλων, θα νικούσε ή χαρά γιά τόν έρχομό του. Τό πιό δύσκολο ήταν ν' άντιμετωπίσει τό Ζαχαριά. Μα και σ' αύτόν θα μιλούσε μέ σοβαρή συμπόνια. Θα τόν καταλάβαινε στο τέλος κι' ο πονεμένος πατέρας. Όπως τόν είχε καταλάβει κι' ή 'Αρετή.

Όλους τούς έφερε σιγά - σιγά στη θύμησι του, κι' απ' όλους περισσότερο ή καρδιά του λαχταρούσε να ιδή τη μάνα της. Μόνο τη Χάμκω δέν ήθελε να θυμηθί. Κάθε φορά που έρχόταν θαμπή ή θύμησις της, τήν έδιωχνε μέ πείσμα.

Όταν όμως έπέρασε κοντά από τό Κεσσι, σαν κύμα τόν εκύκλωσε ή σκέψις της. Μιά δύναμις άνώτερη από τη θέλησι του τόν έσπρωξε στο μονοπάτι που έφερε στην καλύβα της. 'Οχι, δέν θα ήσυχάζε αν δέν τήν έβλεπε, αν δέν τήν έκουσε να πονέση γιά την προδοσία της. Με τί σκοπό ακριβώς τραβούσε πρὸς την κατοικία της μάγισσας, ούτε κι' ο ίδιος δέ θάξερε να πη. Πάντως, γιά ένα ήταν βέβαιο, και χαίρονταν άφάνταστα που τό διεπίστωνε. Πώς δέν έννοιωθε κανένα ίχνος αγάπης, κανέναν πόθο πιά γιά την άπιστη. Κι' όσο έζύγωνε, τόσο πιό πολύ άγρίευε τό μάτι του, και τόσο πιό πολύ συνήθιζε στη σκέψη πώς ή μόνη δικαιοσύνη ήταν να τήν σκοτώση.

Μα όταν έφρασε εκεί όπου άλλοτε έστεκε ή καλύβα, στο μέρος όπου είχε πονέσει, έλπισει κι' άπελπιστή τόσες φορές, δέν βρήκε τίποτε άλλο παρά ένα σωρό στάχτη. 'Η καρδιά του σταμάτησε. Νόμιζε πως έβλεπε μπροστά του την τραγική σκηνή. Τα δύο τά παλληκάρια του, θα τά είχαν διηγηθί όλα. Και δίχως να χάσουν στιγμή, τ' άλλα παλληκάρια θα πήγαν να τιμωρήσουν την προδοτή. Δέν ήταν παρράξενο μέσα στίς φλόγες να χάθηκε κι' ή γρηά μάγισσα, κι' ή ίδια ή Χάμκω.

Κάμποση ώρα έμεινε εκεί, σαν ριζωμένος στη γή. Τό μίσος έφυγε μέ μιάς από την καρδιά του. Τώρα, που τη νόμιζε νεκρή, δέν έννοιωθε τίποτε άλλο παρά έναν άπέραντο καύμό γιά την τόση αγάπη που πήγε χαμένη. Μα γρήγορα τινάχτηκε και τραβήξε μακριά από τό μοιραίο αυτό μέρος, δίχως να γυρίση τό κεφάλι πίσω πιά. 'Οχι, άρκέται είχε ύποφέρει μέ τόν έρωτα αύτόν. Έπρεπε, ζωντανή ή πεθαμένη, να τήν ξεριζώση πιά από την καρδιά του αυτή τη γυναικα.

Προχώρησε πρὸς τό χωριό του, σφυρίζοντας έπιτήδες, γιά να διώξη τις θλιβερές σκέψεις. Δέν ήταν πιά μακριά από την 'Αράχωδα. Κι' έξαφνα, παραξενεύτηκε, που σ' όλο τό δρόμο δέν έτυχε να συναντήση ψυχή ζωντανή. Τέτοια όλόφωτη αύγή. Πού ήταν τά παλληκάρια του; Γιατί αύτή ή άφύσικη σιωπή; Και γιατί δέν φαίνονταν ο καννός ν' άνεβαίνη μακριά από τις στεγές των σπιτιών;...

Δέν έδίστασε, δέν είχε πιά την ύπομονή να περιμένει να φθάση. Με φωνή δραχνη από την αγωνία, έφώναξε τό σύνθημα, την πολεμική κραυγή, που καλούσε πάντα τά παλληκάρια κοντά του. Μιά φορά, δύο φορές, τρείς, άμέτρητες φορές, όλο και μέ πιό μεγάλη αγωνία. Μα φωνή ανθρώπου δέν τού άποκρίθηκε.

Μοναχά ή ήχώ, θλιμμένη, και μακριά, ή βραχνή φωνή μερικόν σκύλων.

'Η καρδιά του άρχισε να κτυπάει τρελλά. Μαύρα προσισθήματα τού θόλωσαν τη σκέψη. 'Οχι, δέν ήταν φυσική αύτή ή ήσυχία. Δέν ήταν φυσικό κανένα από τά παλληκάρια του να μίν άκούση τό κάλεσμα του. Λες ν' άναψε ο πόλεμος εδώ επάνω όσο έλειπε; Λες να είχε γίνει καμιά τρομερή μάχη;

Άρχισε να τρέχί, λαχανιασμένος, μέ

την ψυχή στο στόμα.

Κι' όταν πιά έφρασε στην είσοδο τού χωριού, τά πόδια του έλύγισαν, και γιά μιά στιγμή τού ήλθε σαν σκοτοδίνη. Παρακάλεσε τό Θεό, σε μιάν άλλάφωνα προσηύχθη, να μίν είνε αλήθεια αύτά που έβλεπε, να ήταν μοναχά κανένας τρομακτικός εφιάλτης. Να οδύση ή τρομερή εικόνα από μπροστά του. Μα όσο και να παρακαλούσε, τίποτα δέν άλλαζε. 'Η εικόνα έμεινε πάντα ίδια, άπαίσια, τρομερή. Ένα άπέραντο χωράφι από έρείπια, αύτό έβλεπε τώρα μπροστά του, στη θέσι όπου λαχταρούσε να ιδή τόν τόπο του. Ούτε ένα σπιτί δροθιο. Όποιος τοίχος δέν είχε σαραβαλιασθή, ήταν μαύρος από την πυρκαϊά και κόσκινο από τις σφαίρες. Άφωνα τά έρείπια αύτά διηγόνταν μιά τρομερή ιστορία. Πόλεμος άγριος, εξοντωτικός είχε γίνει εκεί επάνω. Στο τέλος, φεύγοντας οι Τούρκοι, τά είχαν κάψει όλα. Κι' αύτός, ο άρχηγός, ο ταγμένος να ύπερασπίζεται την πατρίδα του, έλειπε εκείνον τόν καιρό της συμφοράς, παραδομένος στην άπελπισία, γιά την αγάπη μιάς άλλόφυλης...

Έπιασε τό κεφάλι του μέ τά δύο του χέρια. 'Οχι, αύτή τη φορά δέ θα βαστούσε τό μυαλό του στην τόση συμφορά. Σά φαντάσματα, έπέρασαν εκεί κοντά δύο - τρείς γέροντες, πρόκριτοι, τελευταία λείψανα της άρχοντίας της 'Αράχωδας. 'Ησαν άδύνατοι σαν σκελετοί, κι' έσέρνονταν μέ κόπο.

Είδαν τόν Μπουκουβάλα να στέκει σαν άγχαλα σκευόνο. Κι' οι ματιές τους, γεμάτες μομφή καρφώθηκαν γιά μιά στιγμή επάνω του. Κανένας τους δέ μίλησε. Μα οι ματιές τους έλεγαν άκόμα πιό καθαρά παρά οι ίδιες του οι τύψεις τά φοβερά τά λόγια.

—Έπρεπε να μείνης στόν τόπο σου. Κι' αν δέν μπορούσες να τόν σώσης, τούλάχιστον να θαβόσουν κι' εσύ κάτω από τά συντρίμια.

—Έλεγον κι' άλλα οι θολές έτοιμοβάντες αυτές ματιές. Μα τά χείλη τους δέ μιλούσαν. Μόνον ένας τους έσήκωσε τό χέρι, και τούβδειξε εκεί πάρα πέρα, κάτι έρείπια που ξεχώριζαν. Ένας τοίχος πιό ψηλός από τούς άλλους, άλλα πιό μαυρισμένος και πιό τρυπημένος από τις σφαίρες. Ένοιωσε ο Λάμπρος την καρδιά του να γίνεται άδεια σαν την έρημο. Γιατί άμέσως κατάλαβε πως τά μαυρισμένα αύτά έρείπια δέν ήσαν άλλο παρά τό σπίτι του. Και πώς δείχνοντας του τό ο γέρος, έβλησε να τόν κάνει να νοιώση πιό θαθεία τη συμφορά.

'Η γλώσσα του ήταν σά δεμένη στο στόμα του. Θάθελε να ρωτήση, να μάθι. Μα ποιόν να ρωτήση; Και μέ τί καρδιά; 'Ηθελε να μάθι γιά τη μάνα του, και γιά την 'Αρετή... Μα φοβόταν πως αν άκουγε πως είνε νεκρές, θα σάλευε ο νους του.

Κι' άξαφνα, ενώ στεκόταν κοντά στα έρείπια τού σπιτιού του και έννοιωθε τόν κόπο να χάνεται γύρω του άκουσε μιά άδύνατη γυναικεία φωνή:

—Λάμπρο!

Ένόμιζε στην άρχή πως όνειρεύεται. Αύτή ή σκελετωμένη σκιά που προχωρεί μέ τά χέρια άπλωμένα πρὸς αύτόν... Ώάλεγε κανείς πως μοιάζει της μάνας του. Μα όχι, όχι, δέν είνε δυνατόν μέσα σε τρείς μήνες ν' αλλάξη έτσι ή μορφή κανέναν ανθρώπου. Τα μαλλιά αύτά, που πέφουν σαν βαμβάκι λευκά σ' ένα μέτωπο κιτρινο σαν περγαμνή, τά μάτια τά θολά σά νάχη σβύσει τό φως τους, τό σώμα τό λυγιμένο, κι' αύτά τά κουρέλια, ώ! αύτά τά θλιβερά κουρέλια που κρέμονται σά να θέλουν να φωνάξουν τη δυστυχία... Κι' όμως της μάνας είνε αύτή ή φωνή ή ολόθερμη, της μάνας είνε αύτό τό αγκάλεσμα τό άφάνταστα θλιβερό μα και γλυκό.

—Λάμπρο!...

Μιά άγρια κραυγή, σαν πονεμένου ζώου, βγήκε από τό στήθος τού παλληκαριού. Κι' οι γέροντες που παρακολουθούσαν από μακριά τη σκηνή, έκούνησαν θλιμμένοι τό κεφάλι κι' έτραβήξαν πιό πέρα. 'Ε-

νοιώθαν πως υπάρχουν σπαραγμοί, που ανθρώπου μάτι δέν πρέπει να τούς αντίκρύξη.

«ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ ΑΦΗΣΕΣ;»

Μέ τό πρόσωπο χαμένο στα χέρια του, ο Μπουκουβάλας έννοιωθε τόν κόσμο να στριφογυρίζι γύρω του σαν μεθυσμένος. Κάμποση ώρα έμεινε έτσι άκίνητος. Δάκρυα δέν έρχονταν στα μάτια του. Στάλα στάλα έννοιωθε να φεύγη τό αίμα από την καρδιά του. Έπειτα ή φυσιογνωμία του έγινε σκληρή. Πήρε μιάν έκφρασι προκλητική, σά νάθελε να προκαλέση τη μοίρα. Γιατί δέν τήν φοβόταν πιά. Τί άλλη συμφορά μπορούσε να τού έτοιμάση... Κι' ή γής ν' άνοιγε μπροστά στα πόδια του να τόν καταπιή τώρα, δέ θα πονούσε πιό πολύ, γιατί δέν ήταν δυνατόν, δέ μπορούσε να νοιώση πιό άδίσταχτο πόνο.

'Η κυρά - Ευγενία, ώστόσο, άκούμπουσε τό ρυτιδωμένο της πρόσωπο στο στήθος τού γιου της και ψιθύριζε μέ άναφυλλητά:

—'Ηρθε! Τώδεκα πως κάποτε θάρχόσουν! 'Ας είνε δοξαμένος ο Θεός.

—Μάνα!, τήν έκοψε άγρια ο Λάμπρος. Γιατί μέ ειρωνεύεσαι κι' εσύ στη δυστυχία μου; 'Ετσι που ήρθα, χίλιες φορές καλύτερα να μί ν' αντίκρυζες ποτέ πιά.

—Όχι, όχι, μουμούρισε αύτή μέ άνέκφραστη τρυφερότητα. 'Όσο και νάφταιξες, είσαι πάντα τό μοναχοπαίδι μου, τό φως μου. Και τό ξέρεις πως μόνο να σε νοιώθω να ζής, είμαι εύτυχισμένη.

Τά δάκρυα τού τόσην ώρα δέν ήθελαν νάρθουν στα μάτια τού παλληκαριού, άνάδλυσαν τώρα θαδεία. 'Η ψυχή του έννοιωσε μιά πονεμένη ζεστασιά σ' αύτή την άπόλυτη, την άδολή αγάπη.

—Παιδί μου, παιδί μου, είπε ή καπετάνισσα σιγά. Γιατί μάς άφησες; Τίποτα από αύτά δέ θα γινόταν αν ήσουν έδω. Μόλις έννοιωσαν πως έφυγες, ξεθάρρεψαν οι έχθροί, κι' έστειλαν ολόκαιρο άσκέρι έδω... Πολέμησαν τά παλληκάρια, μα είχαν χαμένα τά νερά τους δίχως έσένα. Και καταστραφήκανε.

—Μάνα, είπε ο Λάμπρος σοβαρά. Και να μέ καταρίσουν, γονατιστός θ' άκούγα την κατάρα σου. Μα όχι, μη μέ καταρτίσης. Θα σάς εκδικήσω. Άφού ζής εσύ, τίποτα δέν χάθηκε άκόμα. Τα στίπια ξαναχτίζονται, τά λείψα ξαναμαζεύονται. Σε λίγες μέρες τ' όνομά μου θα περνά πάλι άνάμεσα στον στρατό τού Σελήμ, φέρνοντας τόν τρόπο σαν τόν παλιό καιρό. 'Η άπελπισία θα μέ κάνει άνίκητο, θα ιδής. Με τούς θησαυρούς τού Σελήμ θα ξαναχτισθί ή 'Αράχωδα. Θα μαζέψω τά παλληκάρια μου... Μα, αλήθεια, γιατί δέν άκουσαν τό σύνθημά μου; Γιατί δέν μου άποκρίθηκε κανένας;

Τόν εκύτταξε ή μάνα του μέ μάτια θλιμμένα. Τα χείλη της έξάρωσαν κι' έδίστασε ν' άποκριθί. Στο τέλος όμως είπε, κουνώντας τό κεφάλι:

—Παιδί μου, άμοιρο παιδί μου! Νιώτά παλληκάρια σου; Νομίζεις πως καταστραφήκαμε έτσι και ζούμε τά παλληκάρια σου; Παλληκάρια τών Μπουκουβαλαίων θ' άφηναν τόν έχθρό να πατήση την πατρίδα τους, αν ζούσαν;

—Θέλεις να πής, ψιθύρισε ο Λάμπρος χλωμός σαν κέρινος, πως σκοτώθηκαν όλα;

—'Αχ, όχι, αναστέναξε ή γερόντισσα. Δέν ύπήρχαν ζωντανοί να θαψουν τούς πεθαμένους. Όλα σου τά παλληκάρια πάνε...

—Κι' ο Δήμος;

—Πρώτος σκοτώθηκε αύτός. Καλότυχος που δέν είδε τά χειρότερα. Μόλις έπάτησε ο Τούρκος τό σπίτι μας, ώρθώθηκε αύτός, ο γέρος, μέ τό καρποφίλι του και στήθαδεψε. Μα ήρθε μιά σφαίρα και σωριάστηκε. Στο κάτωφλι μας, σαν ένα πιστό σκυλί.

—Εύτυχισμένος!, ψιθύρισε ο Λάμπρος. 'Η καρδιά της μάνας ράγισε. Πιό πολύ από κάθε παράπονο ή λέξις αύτή τού

παιδιού της της φανέρωσε τη δυστυχία του.

—Ό,τι έγινε, έγινε, είπε γρήγορα. Θα το συνηθίσεις κι' εσύ, όπως το συνηθίσαμε κι' εμείς εδώ.

—Πές μου, οι γέροντες τουλάχιστον σώθηκαν. Ο Παπα - Ευθύμης, ο Ζαχαρίας;...

—Νεκροί, νεκροί. Αποκρίθηκε ψιθυριστά η Μπουκουβάλα.

Η φυσιογνωμία του Λάμπρου ξανάχε γίνει σκληρή και άπαθής. Σά να δεχόταν χτυπήματα στο πρόσωπο, σε κάθε απόκριση της μάνας του ανατρίχιαζε μια στιγμή κι' έπειτα έσφιγγε τα χείλη του σπασμωδικά.

—Κι' οι γυναίκες; ρώτησε σε λίγο.

—Μην τα ρωτάς, έδωγγξε η μάνα. Άλλες σκοτώθηκαν, άλλες τις κατέστρεψαν, άλλες τις πήραν σκλάβες μαζί τους...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Μιά Γαλλίδα στάρ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ:

Πώς έκτοπίζεται

Η «ΑΛΛΗ»

Η ζήλεια είναι από τα πιο παράξενα συναισθήματα του ανθρώπου. Γιατί ενώ πηγάει από το τρυφερότερο αίσθημα, τον έρωτα, μάς κάνει να παρολογιζώμαστε, να παραφερώμαστε και να κάνουμε παλλών ειδήν τρέλλες. Σπανιότατα μάς δίνει μυαλό και σιγήριες εμπνεύσεις.

Όλες μας, θα έτυχε κάποτε να έχουμε μιαν αντίζηλον, και να ζηλεύα-

με φυσικά, τον άντρα που αγαπάμε. Και ποτέ, καμιά από μας δεν θέλησε ν' αναγνωρίσει την αξία της αντιπαλότητας. Αυτό ακριβώς είναι το σφάλμα μας.

Γιατί την γυναίκα αυτήν έπρεπε να την προσέξουμε, να την παρακολουθήσουμε και στις παραμικρές εκδηλώσεις της καθημερινής ζωής, να εξασκίβωσουμε γιατί ο άντρας που αγαπάμε την προτιμά από μας, για να μπορούμε έτσι να πάρουμε τα προτερήματά μας και να διορθώσουμε τα ελαττώματά μας.

Και αντί να το κάνουμε αυτό, κυττάμε την αντίζηλό μας με βλέμματα αδιαφορίας και περιφρόνησης, όταν δεν μπορούμε να της θυγάμε τα μάτια με τα νύχια μας.

Άς μου επιτραπεί λοιπόν να δώσω μερικές συμβουλές για τον τρόπο που μπορεί ν' απαλλαγεί μια γυναίκα από μιαν επικίνδυνη αντίζηλον.

Τότε μονάχα θα κάνετε έναν άντρα να σας αγαπήσει με όλη την καρδιά του, όταν του αποδείξετε πως έχετε μεγάλα κι' ευγενικά αισθήματα. Η ζήλεια όμως είναι ένα από τα ταπεινότερα αισθήματα του ανθρώπου, που μάς παραινεί συχνά να κάνουμε πράγματα αξιοκατάκριτα. Ποτέ δεν μάς εξυψώνει ψυχικά, ποτέ δεν μάς κάνει συμπιεθητικούς!

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι γίνεται πολύ δυστυχισμένη μια γυναίκα, όταν πληροφορηθεί πως έχει αντίζηλο. Περιπατούσε στα ούρανα, λουσμένη από το φως του ήλιου, και ξαφνικά πέφτει σ' ένα κατασκότεινο θάλασσο. Τότε νομίζει πως όλος ο κόσμος δεν έχει καμιά θύλα για αυτήν, όλα τα βλέπει μαύρα, όλος ο κόσμος γίνεται έχθρος της κι' εκείνη θέλει το κακό ακόμη και αυτών που επιθυμούν να την βοηθήσουν.

Έτσι την κατατάει το φοβερό αυ-

τό πάθος. Η λογική όμως λέει κάτι άλλο, έντελως το αντίθετο: ότι έχει την υποχρέωση να σκεφθεί μήπως το φταίξιμο είναι δικό της, που δεν μπορεί να κρατήσει κοντά της τον άντρα που αγαπάει, και όχι της αντίζηλου που της τον πήρε με τα προτερήματα και τα βέλγητά της.

Από τη στιγμή εκείνη, η γυναίκα που προδόθηκε πρέπει να δείξει οδυρότητα. Αν την τυφλώσει το μίσος και η ζήλεια, έχασκε. Η ζηλοτυπία και το μίσος δεν είναι τα καταλληλότερα φάρμακα για κάτι τέτοιες πηλές της καρδιάς. Γι' αυτό το λόγο ακριβώς είναι πολύ κοινή η γυναίκα που κάθεται και ασχολείται με την αντίζηλό της, δημιουργώντας σκηνές μαζί της ή κακολογώντας την δεξιά και αριστερά. Το καλύτερο που έχει να κάνει είναι να φροντίσει μονάχα για τον εαυτό της.

Πρέπει πρώτ' απ' όλα να διευθετηθεί: «Γιατί ο άντρας, τον οποίον αγαπώ τόσον καιρό, άρχισε ξαφνικά να ενδιαφέρεται για μιαν άλλη; Μήπως το σφάλμα είναι δικό μου;»

Και ίσως τότε, ύστερα δηλαδή από μια προσεκτική εξέταση, η γυναίκα αυτή ανακαλύψει πως έχει ελαττώματα που ήθελε να τ' άνοιξη, και ότι τα ελαττώματα ακριβώς αυτά απομακρύνουν τον αγαπημένο της από κοντά της. Έτσι, αν έχη την δύναμη και την ικανότητα να διορθώσει τις ατέλειές της, θα δοκιμάσει ανέκφραστη χαρά, βλέποντας τον «άπιστον» να επιστρέφει πάλι μετανοημένος κατά της.

Άλλος τρόπος δεν υπάρχει για να τραδηίξετε τον άντρα που αγαπάτε από την αντίζηλό σας.

ΙΖΑ ΜΠΑΝΓΙΑ

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΜΠΡΙ

Είπε η γυναίκα σου και τα παιδιά σου; έρωτησε ο Μπροντελάι τον συνάδελφό του, που άδειασε το περιεχόμενο του πορτοφολιού του επάνω στο τραπέζι.

—Ναί, είναι τα μέλη της οικογενείας μου, αποκρίθηκε ο Ζυλ Τελιέ, παίρνοντας πίσω τη φωτογραφία.

Η συνομιλία αυτή έδωσε τη διάθεση και στους άλλους στρατιώτες, να θυγάουν από τις τσέπες τις φωτογραφίες των προσφιλών τους προσώπων, απαρράλλακτα όπως έκαναν οι πατέρες των σημερινών αυτών πολέμιστών στα 1914 κάθε βράδυ μέσα στα άμπρι.

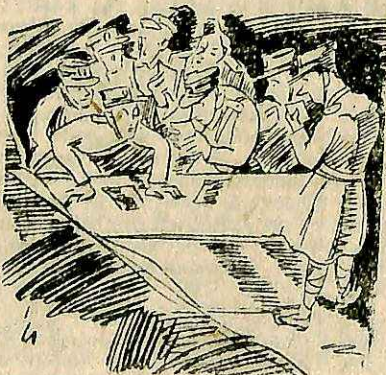
Ο δεκανεύς, που στην ιδιωτική του ζωή ήταν γνωστότατος αρχιτέκτων, από άριστη οικογένεια, έκτύταξε τη φωτογραφία μιας όμορφης ξανθής νέας.

Ο Μπροντελάι της έριξε μια ματιά και είπε:

—Σωστή κόκκα, παλληκάρι μου. Να σου ζήση τέτοιο κορίτσι!

Όλοι έμειναν σύμφωνοι με την παρατήρηση του Μπροντελάι. Όλοι όμως έγείλασαν με τη φωτογραφία που έσφιγγε στα δαχτυλά του ο Πατυρόν; ήταν μια παχιά χαριότατα με τρία καλοθερμεμένα παιδάκια. Η γυναίκα και τα παιδιά του Πατυρόν. Αυτός, που έτρεφε τόσο καλά την τριμελή οικογένειά του, ήταν ο ίδιος κίτρινος και κάπνιστος.

Τέλος, έγινε μια γενική επίδειξις φωτογραφιών. Οι άνθρωποι αυτοί, που ο πόλεμος ήρθε να τους ανακόψει τον ρυθ-

ΖΕΡΑΡ ΕΛΛΙΟΤ

Ο ΓΑΜΟΣ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Εκείνη την εποχή ήμουν ρεπόρτερ σε μιαν αθηναϊκή εφημερίδα. Ένα απόγευμα μ' έκάλεσε ο αρχισυντάκτης και μου είπε δίνοντάς μου ένα κομμάτι χαρτιού, όπου ήταν γραμμένα τα όνομα μιας δούκι' ένας αριθμός:

—Για πήγαινε σ' αυτή τη διεύθυνση. Έγινε κάποια κοινωνοκρατική απόπειρα αυτοκτονίας. Πήγαινε να μάθεις.

Έπηγα. Έξω από ένα ισόγειο διαμέρισμα είχαν μαζευθεί μερικές γυναίκοι της γειτονιάς.

—Τι συνέβη εδώ; ρώτησα.

—Μια κοπέλα πήρε κινόνο.

—Μπορώ να την ιδώ;

—Περάστε.

Μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, διέκρινα, επάνω σ' ένα φτωχικό κρεβάτι, την όψη μορφής μιας νέας. Έπλησίασα κι' εστάθηκα κοντά της.

—Με συγχωρείτε, είπα. Άν είχατε την καλωσύνη να μου πείτε δυο λόγια για το διαδήμα σας... Είμαι δημοσιογράφος.

Το βλέμμα της ήταν στηλωμένο επάνω μου. Ένα βλέμμα φορτωμένο τραγικών πόνο.

—Σας παρακαλώ, μου είπε με αδύνατη φωνή, αφήστε με.

Όπου υπάρχει πόνος, λέει ο Ουάιλντ, η γη είναι ιερή. Εκείνη τη στιγμή ένοιωσα βαθιά την αλήθεια αυτών των λόγων. Η δημοσιογραφική μου θρασύτης και περιέργεια παρέλυσαν. Δεν επέμεινα. Έκαμα μιαν έλαφρα υπόκλιση, σαν μπροστά σε κάτι που απαιτούσε σεβασμό και δέηση.

Έξω οι γυναίκοι με περιεκύκλωσαν.

—Σου έπτε τίποτε;

—Όχι...

—Τι να σου πη, παιδί μου; Έποθε μεγάλο κάζο, η καυμένη!

Και οι πρόθυμες γυναίκοι μου διηγήθηκαν αυτήν την ιστορία.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ Μ' ΕΝΑΝ ΟΛΕΘΡΙΟ ΝΕΟ

Η Άρτεμισία —αυτό είναι τ' όνομά της— αγάπησε έναν νεό, που εργαζόταν μηχανικός σ' ένα εργοστάσιο. Ήταν πολύ ώριμος νέος. Πολλές κορδιές κοριτσιών έσκιρτούσαν από πέρασμά του. Πολλές άνοιγαν τον έρωτά του.

Κι' αυτός, έχοντας συνάισθησι της ομορφιάς του, είχε αποκτήσει γρήγορα κατακτητό. Είχε την πεποίθηση πως καμιά δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στη γοητεία του. Έβλεπε το δρόμο του στρωμένον με έρωτικά ρόδα και κρίνα.

Η αλήθεια ήταν, πως είχε

άρκετες αισθηματικές επιτυχίες. Με πολλές είχε μπλέξει κατά καιρούς. Άλλα σε κανένα του αίσθημα δεν έμενε σταθερός. Πάντα ζητούσε το καινούργιο —ή αλλιώς αισθηματική άνησυχία των Δον Ζουάν! Κάθε τόσο, έριχνε τα δίχτυα του σε άλλη νέα.

Τέλος, έβαλε στο μάτι την Άρτεμισία. Ήλπιζε πάλι, ότι θα επιτύχει μιαν εύκολη κατάκτηση. Και συμπεριφέρθη με το συνθημιμένο του θράσος. Άλλ' αυτή τη φορά τὰ βρήκε διαφορετικά τα πράγματα. Έσκόνταψε σε μιαν άκαμπτη αντίσταση.

Η Άρτεμισία ούτε έγύριζε να τον δει. Άδικα την έπείρμε στα μέρη απ' όπου περνούσε και της έλεγε ένα σωρό αισθηματολογίες. Μάταια βρήκε τρόπο να της στείλει ένα ραβασάκι. Δεν έπηρε καμμιάν απάντηση.

Η αντίστασις της νέας τον εξέπληξε αρκετά, αλλά και τον εξερέθισε. Τό έβαλε πείσμα να την κατακτήσει. Και σιγά-σιγά χωρίς να το καταλάβει, κυριεύθηκε από ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον γι' αυτή την νέα. Ένόμιζε ότι την αγαπά πραγματικά.

Η Άρτεμισία έδειχνε ότι δεν ήθελε να συνάψη σχέσεις μαζί του. Άλλα τα πραγματικά της αισθήματα δεν ήταν αυτά. Τον αγαπούσε τον ώριμο μηχανικό, τον αγαπούσε με μιαν αγάπη βαθιά και ανεκλόγητη.

Ήξερε όμως τον άστατο χαρακτήρα του και έπιεζε τον εαυτό της να μη δεχθή τον έρωτά του. Άλλα πόσο μαρτυρική της ήταν αυτή η προσπάθεια! Η σκέψις πως θα έμενε μια μέρα κι' αυτή, όπως τόσες άλλες, εγκαταλειμμένη, την επάγωνε. Ήμερονυχτα σκληρής δοκιμασίας περνούσε.

Τέλος, υπέρισχσε το αίσθημα. Οι παγερές πνοές της λογικής άδυνατίσαν. Έδωσαν. Και το άθος της αγάπης έφούντωσε μ' όλη του την λαμπρότητα και την παρέσυρε με το δυνατό του άρωμα σε μια γλυκεία παραζάλη.

Μεθυσμένη από ερωτικήν ευτυχία, τρελλή από το άσπασμα ζεσπασμα του πάθους, που ήταν τόσον καιρό συγκρατημένο κι' επί τέλους άφέθηκε ελεύθερο, προσέφερε την καρδιά της, την ύπαρξί της ολοκληρωτά, στο νέο που την πολιόρκουσε...

ΜΕΘΥΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ ΚΙ' ΕΥΤΥΧΙΑ

Άχ! Πόσο παράφορος ήταν ο έρωας της! Τι χείμαρρος το αίσθημά της! Έδινε την εντύπωση μιας υπέρβασης, που φλογόταν, σαν λαμπάδα, μπροστά στην εικόνα του ινδάλματός της. Ο άγαπημένος της ήταν ο ήλιος που την έθερμαινε, το φως που την έφώτιζε, ο άερας που άνέπνεε! Εκείνος ήταν γι' αυτήν η ζωή...

Με το παραμικρό έκλαιγε. Έκτύταζε το άσημνιο βραχιολάκι που της είχε κάμει δώρο, το έχάιδευε με το χέρι και με το βλέμμα, και τα μάτια της έδουρκωναν. Έκλαιγε από αγάπη κι' ευτυχία...

Ο νέος, μπροστά στον φλογερό έρωτά της Άρτεμισίας, είχε κι' αυτός έκπλαγη. Και δεν έμεινε άνεπηρέαστος. Ένοιωθε κι' αυτός —η ένομιζε πως ένοιωθε— μια πραγματική αγάπη για την τελευταία κατάκτησή του. Και μπορούσε να όρκισθ, πως αυτή τη φορά ήταν ευτυχισμένος, γιατί βρήκε τη γυναίκα που άνειρευόταν.

Μια μέρα, την ρώτησε:

—Γιατί στην αρχή μου φερόνουν τόσο ψυχρά; Γιατί με απέφευγες; Δεν μ' αγαπούσες;

—Σ' αγαπούσα πάντα, του απάντησε η νέα, μ' ας σε φοβόμουν. Ήξερα πως πριν από έμένα είχες άλλες και πως τις έγκατέλειπες. Σκεφτόμουν ότι η ίδια τύχη θα μ' επέριμενε κι' έμένα.

Μά τώρα δεν κάνω πια τέτοιες σκέψεις. Το μόνο που ξέρω είναι ότι σε αγαπώ. Άύριο δεν ξέρω τι θα συμβεί. Μπορεί να μ' αφήσεις κι' έμένα. Μά το «αύριο» δεν θέλω να το σκέπτομαι. Μου άρκει ότι σήμερα σ' έχω κοντά μου και μπορώ να σου πω πόσο σε αγαπώ!

Τα δάκρυα έμούσκεναν το πρόσωπό της, που είχε γίνει ώχρο από τη συγκίνηση. Πόσο ώραία ήταν εκείνη τη στιγμή! Μελιχρής ανταύγειες της φλογένης ψυχής της έχυνονταν στο πρόσωπό της και της έδιναν μιαν ούρανια όμορφη. Ο νέος δεν μπόρεσε να μείνη άσυγκίνητος μπροστά σ' αυτό το θαύμα της μεταμορφωμένης από τον έρωτα μεταμορφωμένης έσφιξε στην αγκαλιά του και με φωνή που έτρεμε από πραγματική συγκίνηση, της είπε:

—Δεν θα σε αφήσω, ούτε αύριο, ούτε ποτέ! Σε αγαπώ, όσο δεν αγάπησα καμμιάν άλλη. Σε αγαπώ και θα σε κάμω γυναίκα μου.

Η Άρτεμισία ένόμιζε ότι άκούει αυτά τα λόγια μέσα σ' ένα ευτυχισμένο της όνειρο...

ΥΠΝΟΒΑΤΙΣ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΤΗΣ

Η Άρτεμισία έτοιμάζεται να παντρευτεί. Όλα είναι καθωρισμένα, για να γίνει ο γάμος αυτή την Κυριακή. Μετρά και τα λεπτά ακόμη των ώρών που την χωρίζουν από την πλήρη ευτυχία της.

Έρχονται στιγμές, που της φαίνονται όλα ψεύτικα. Όστε θα γίνει δική του; Θα παντρευτεί τον περιζήτητο αυτόν νεό, που ήταν το ινδάλμα όλων των κοριτσιών της συνοικίας; Και τί έχει να του προσφέρει; Ούτε προίκα έχει, ούτε τίποτε. Γιατί λοιπόν θα παντρευθ αυτήν κι' όχι μιαν άλλη;

Είπε τόσο ώραία η πραγμα-

τική, ώστε της φαίνεται σαν όνειρο. Κάνει τις διάφορες έτοιμασίες, σαν ύπνοδότης. Ζή σ' έναν κόσμο ούτοπίας.

Οι φίλες της έχουν κινητοποιηθεί. Βοηθούν κι' αυτές στις έτοιμασίες του γάμου. Οι συγγενείς έχουν ειδοποιηθεί κι' έτοιμάζονται να παραστούν στο ευτυχές γεγονός. Ο κομπάρσος έχει άγοράσει τα στέφανα και τις λαμπάδες. Η μοδίστρα έχει έτοιμάσει την τουαλέττα με τα λευκά πέπλα.

Μετά δυο ήμερες θα γίνει το μυστήριο.

Την Πέμπτη το απόγευμα, έρχεται ένα γράμμα. Η Άρτεμισία το άνεγνώρισε άμέσως από το γράψιμο ότι είναι από τον αγαπημένο της. Τό άνοίγει και τό διαβάσει.

...Προχωρώντας στο διάβασμα, χάνει το χρώμα της, γίνεται άσπρη, κίτρινη σαν κερί, πελιδνή σαν πτώμα. Και σωριάζεται άναίσθητη στο πάτωμα...

Τρέχει η μάνα της και μερικές φίλες της, που έτυχαν εκείνη τη στιγμή εκεί. Την σηκώνουν και προσπαθούν με άρώματα και νερό να την κάμουν να συνέλθ. Τό γράμμα κοίτεται άνοιχτό στο πάτωμα. Μια από τις φίλες της τό σηκώνει και τό διαβάσει.

—Τι λέει, παιδάκι μου; ρωτά η άγράμματα μητέρα της Άρτεμισίας. Από ποίον είναι; —Από τό άρραβωνιαστικό της.

—Και τί λέει; —Πως δεν είναι σε θέσι να την παντρευθ. Και διαλύει τον άρραβώνα.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΘΛΙΒΕΡΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Αυτή την ιστορία μου διηγήθηκαν τότε οι γυναίκοι, που βρήκα έξω από το σπίτι της δυστυχισμένης νέας. Και μια απ' αυτές προσέθεσε:

—Αυτά έκαμε ο προκομένος ο άρραβωνιαστικός. Βρήκε την καυμένη την κοπέλλα όρφανε και άπροστάτευτη και της έπαψε αυτό το παιχνίδι.

—Εγώ έμαθα, συμπλήρωσε μια άλλη γειτόνισσα, πως τό προέβλεψαν μια νύχτ με μεγάλη προίκα. Γι' αυτό την άφησε την Άρτεμισία.

—Μωρέ, αυτός θέλει κρέμασμα, είπε μια τρίτη. Τό πήρε τό κορίτσι στο λαιμό του.

—Έδοκίμασε ν' αυτοκτονήσει; ρώτησα.

—Ναί. Χθές τό δρόδυ έπήρε κινόνο. Άλλα φαίνεται ότι θα γλυτώσει. Ο γιατρός είπε πως δεν διατρέχει κίνδυνο.

Την παλιά αυτή ιστορία την είχα ξεχάσει. Άλλα τελευταία, κάνοντας αυτή την έρευνα για τις θλιβερές υπάρξεις, που έχουν πάσει τον κατήφορο της ήθικης εξαθλίωσης, ξανασυνάντησα την Άρτεμισία. Φαντάζεστε την έκπληξή μου. Την ξαναείδα άσπρη, όπως τότε στο κρεβάτι που πόνο της, αλλά πιο μαρμαρένη, σχεδόν γηρασμένη.

Δεν βέλησα να την ρωτήσω ποιες περιστάσεις την έφεραν σ' αυτό τό κατόπνημα. Σεβάσθηκα πάλι, όπως την πρώτη φορά, την ιερή σιγή του πόνου της.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

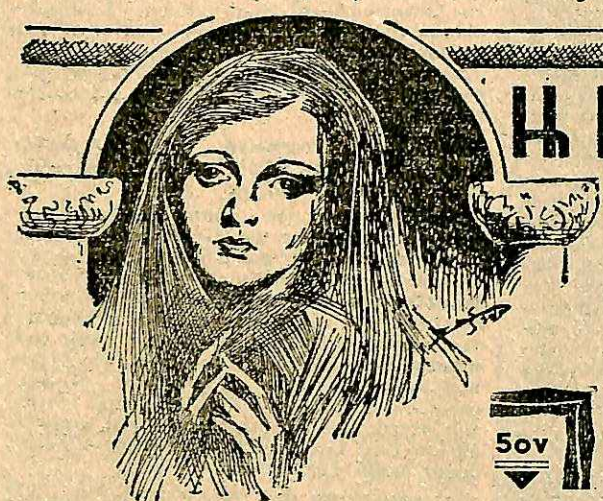
18

LA GIANNA

12

Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις ...

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

‘Η τραγωδία της ψυχής μιας έμπνευσμένης μοναχής

υπό
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

‘Η ημέρα των γάμων του Θεοφίλου και της Θεοδώρας — μία ηλιόλουστη ημέρα της ‘Ανοιξέως του 830 μ. Χ. — ζημέρωσε.

‘Ο Μέγας Κωνσταντίνος, ο οποίος μετέφερε την ισχύ της Αυτοκρατορίας από τη Ρώμη στο Βυζάντιο, μετέφερε επίσης και την επιδολητικότητα των τελετών και των πανηγυρίων.

Σ’ όλη την έκταση, από τα ανάκτορα έως τον ναό, είχαν παραταχθεί οι λογχοφόροι των ιδιαίτερων ταγμάτων του Θεοφίλου, ένδοξοι νικηταί σκληρών πολέμων, και σ’ όλους τους δρόμους είχαν ξεχυθεί πυκνά πλήθη κόσμου να ιδούν την ωραιότερη κόρη της πατρίδας τους και να επευφημήσουν τον στρατηλάτη διάδοχο.

Μεγιστάνες μ’ αστραφτερές πανοπλίες, χρυσά ζιγία και θωρείες περικεφαλαίες, συνωδευαν έξιπποι τα βασιλικά άρματα, που προχωρούσαν ανάμεσα από πλήθος που παραληρούσε από ένθουσιασμό, και κάτω από βροχή λουλουδιών, την οποίαν συνωδευαν αναφωνήσεις ύμνουσαι την δόξα τους.

Στα προπύλαια του ναού ο Πατριάρχης υποδέχθηκε τους μελλονύμφους, και λίγο άργότερα έλαβε χώραν ή τελετή των γάμων, υπό τις ευχές των επισήμων και των άλαλαγμούς του λαού, που έφθαναν έως τα βάθη του δωματίου της Κασσιανής σαν ένα πένθιμο έμβατήριο, που συνώδευε τον θάνατο των όνειρων της.

Όταν οι νεόνυμφοι παρουσιάστηκαν ο ένας δίπλα στον άλλον, στην έξοδο του ναού, αποθεώθηκαν. Όχρη ή Θεοδώρα χαιρετούσε φοβισμένα. Χαμογελλώντας ο Θεόφιλος εύχαριστούσε. Πέρασαν μέσα από τη σειρά των παρατεταγμένων μεγιστάνων κι’ ανέβηκαν στο χρυσοποίκιλτο άρμα τους, που ξεκίνησε επιστρέφοντας άργα στα ανάκτορα.

‘Η Θεοδώρα ήταν εξαιρετικά όμορφη μ’ εκείνη τη δυνατή της ωρότητα.

Μία άπεραντη εύτυχία την αγκάλιαζε, στην ικανοποίηση του παιδικού της όνειρου, αλλά συνέχιζε την ψυχή της κι’ ο τρόμος μήπως, ξεπροβάλλει από τα πλήθη ο ‘Αλέξανδρος και της βροντοφωνήση την προδοσία της.

Χαιρετούσε αναζητώντας την όργιλη μορφή του δαφνοστεφούς άγωνιστού, και χαμογέλαγε τρέμοντας. Και δεν άνακουφίσθηκε ούτε όταν έφθασε στ’ ανάκτορα. Γιατί το φάσμα εκείνου την κατεδίωκε πάντοτε, και φοβότανε πως θα την έδασάνιζε σ’ όλη της τη ζωή.

‘Επειδή το σκάνδαλο ήταν ικανό να ξεσπάσει από την ίδια στιγμή στην άλλη, μία όποιαδήποτε μέρα.

‘Ο ένθουσιασμός του πλήθους εξακολούθησε άμείωτος. Καί κατά τις εορτές που έπακολούθησαν, άνδρες και γυναίκες, νέες και παιδιά, όλος ο λαός έβαλλε ύμνους προς τον γενναίο διάδοχο και την πεντά-
16

μορφή σύζυγό του, τραγουδία αγάπης και θαυμασμού για την ωραιότερη νέα, που έφθαναν κι’ έως την άκοή της Κασσιανής, για να κομματιάσουν την ψυχή της.

‘Η άγνη κόρη που έχασε ένα όθονο με μία της άπάντησι, δοκίμαζε άδιάκοπο σπαραγμό όλες αυτές τις ημέρες. Κλεισμένη στο δωμάτιό της θρηνούσε και προσευχότανε προσπαθώντας να δρή το θάρρος στην πίστι, και την άνακούφισι στα θερμά δάκρυά της.

Τίποτε όμως δεν την παρηγορούσε. Όύτε οι μητρικές συμβουλές ούτε του ‘Ακίλλα ή στοργικής άφοσίωσης.

Όταν έμενε μόνη, άναπολούσε τις εύτυχισμένες στιγμές που πέρασαν στην Πριγκιπόννησο. Όταν την συντρόφευε ο ‘Ακίλλας μιλούσε για την σκληρότητα αυτού στον όποιον είχε προσφέρει την ύπαρξή της. Κι’ όταν ή μητέρα της της έδινε θάρρος, χαμογέλουσε πικρά και δεν έλεγε τίποτα.

Περνούσαν οι μήνες, αλλά ή θαθειά πληγή της καρδιάς της δεν γιάστευότανε. Περνούσαν οι μέρες και ή αγάπη του ‘Ακίλλα μεγάλωνε.

‘Η Κασσιανή, της οποίας τη σκέψη όλόκληρη άπασχολούσε ο Θεόφιλος, στην αρχή δεν καταλάβαινε τίποτα, κι’ ούτε διέκρινε τη θλίψη που άπλωνόταν στο πρόσωπο του ύπασιπστου, όταν την άκουγε να μιλάει για την αγάπη της. ‘Αλλ’ όταν ήρέμισε τέλος και μπόρεσε να ιδή, άπόρησε. Όταν εξακρίβωσε ότι ή ύπονοιά της ήταν άληθινή, έτρόμαξε.

—‘Α, τον δυστυχισμένο !, έκέφθηκε. ‘Ωστε πονούσε κι’ εκείνος μαζί μου, πονούσε όπως κι’ εγώ, όσο κι’ εγώ! Πονούσε, κι’ όμως προσπαθούσε να με παρηγορήσει. Και με πόση λεπτότητα!

Δεν κατηγορήσε ο ‘Ακίλλας ούτε μία φορά τον Θεόφιλο! Δεν παρέλειψε ποτέ να δικαιολογήσει τη στάσι του και να ζητήσει έλαφρυντικά για την προσβλητική γι’ αυτήν προτίμησι άλλης. Μιλούσε με σεβασμό, προσπαθούσε να την κάνει να μην λυπάται, αλλά ποτέ του δεν άφησε να του ξεφύγει λέξις προδοτικού του κρυφού του αίσθηματος.

‘Ο ‘Ακίλλας ήταν έρωτευμένος μαζί της, αλλά αυτή τον θεωρούσε πιστό φίλο μοναχά και τίποτα περισσότερο. ‘Ηταν πάντα καλός μαζί της, στοργικός και λεπτός. Τώρα έδλεπε πως ήταν έρωτευμένος από την Πριγκιπόννησο —γιατί τώρα μόλις καταλάβαινε μερικά πράγματα που δεν έβέβαιε άλλοτε —κι’ αυτή τον άγαπούσε έπίσης, αλλά ως φίλο μόνον και σύντροφο της λύπης της και παρήγορο.

‘Ο ‘Ακίλλας ήταν νέος, ήταν ωραίος, είχε όλα τα προσόντα να κάνει εύτυχισμένη μία νέα. ‘Αλλοτε θα θεωρούσε τον εαυτό της πανευτυχή, αν την άγαπούσε ο πανένδοξος στρατηγός.

‘Αλλ’ εκείνη ήταν τώρα έρωτευμένη. ‘Αγαπούσε τον κακό Θεόφιλο, όπως έλάτρευε άλλοτε τον άισθηματιών Δάκωνα.

‘Αγαπούσε και πονούσε, αλλά και δεν βλεπε πως θα γιάτρευόταν από τον άδάσταχο πόνο της.

Κι’ όταν, το πρώτο θράδυ που έννόησε το κρυφό αίσθημα του πιστού φίλου της, έγονάτισε να κάνει την προσευχή της, έκέτευσε με θερμές έκφράσεις την Θεομήτορα, να της δώσει την δύναμι και την ικανότητα στην ψυχή της, ν’ άγαπήσει τον ωραίο ‘Ακίλλα, τον άισθηματιών στρατηγό, που δεν έπιθυμούσε τίποτε άλλο, παρά πώς να την κάνει εύτυχισμένη.

‘Ηθελε να το κατορθώσει κι’ αγωνιζόταν να το έπιτύχει. ‘Επιθυμούσε ν’ άγαπήσει τον νέο με τα λεπτά κι’ εύγενικά αίσθηματά, για να έπουλώσει με το δάσκαμο της άφοσίωσής του, τη θαθειά πληγή της έγκαταλείψεως.

Όταν συναντήθηκαν την επομένη φορά, δεν έδειξε πως είχε αντίληφθι την αλήθεια, κι’ ούτε έκανε τίποτα, ώστε να τον ένθαρσύνει σε μίαν έξομολόγησι, ή να του μεγαλώσει τον έρωτα. Τον μεταχειριζόταν έπως άλλοτε και του μιλούσε σαν τότε. Μόνον ότι τώρα αγωνιζόταν να αίσθανθι γι’ αυτόν έρωτα.

‘Ο ‘Ακίλλας δεν είχε καταλάβει τις κρυφές σκέψεις της. Πολλές φορές είχε παρατηρήσει ότι τον έκτύπαζε με συμπάθεια, κι’ αυτό τον έκανε εύτυχισμένο, χωρίς όμως να του δίνη το θάρρος να προέξi σε έξομολόγησι.

Είχε συνηθίσει να την θεωρή άδελφή, την άκουσε να μιλάει για άλλον κι’ ένόμιζε πως με τον έρωτα τον δεδίκλωνε το αίσθημα της φίλης.

Χωρίς να το θέλη, ή δύναμις της γοητείας της, τον έκανε ν’ άγαπήσει την Κασσιανή. Την αγάπησε από τις πρώτες ημέρες της γνωριμίας των, κι’ άφησε τον εαυτό του σ’ εκείνο το αίσθημα, έπειδή δεν είχε διακρίνει ακόμη την προτίμησί της για τον Θεόφιλο. ‘Επειτα διατήρησε τον έρωτά του μυστικό. Δεν τον άφησε να προδοθι, αλλά όμως και δεν τον περιώρισε. Δεν ήταν τάχα ένδοχος άπέναντι του φίλου του, με το ν’ άγαπάη εκείνην που τον έλάτρευε;

Βασανιζόμενος μ’ αυτές τις σκέψεις κι’ αυτά τα αίσθηματά, ο ‘Ακίλλας ένσυντρόφευε την Κασσιανή και προσπαθούσε να την παρηγορήσει, ενώ εκείνη άγωνιζόταν για τον άγαπήσει. Και θα το καταβόρωνε ίσως ή άγνη παρθένα, αν δεν έπενέβαινε ο Θεόφιλος, για να διακόψει την θεραπεία της πληγωμένης καρδιάς της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ’.

ΝΥΞ ΜΟΙ ΥΠΑΡΧΕΙ...

Τις πρώτες εβδομάδες μετά το γάμο του, ο Θεόφιλος φαίνονταν άφωσιωμένος στη Θεοδώρα. ‘Η Κασσιανή ζητούσε την δύναμι να ύπομεινι τον χωρισμό μέσα στις προσευχές της. ‘Εκείνος έγύρευε τη λησμονιά στα θέλητρα της ωραίας συζύγου του.

Στην αρχή ο διάδοχος ένόμιζε πως θα λησμονούσε εύκολα. ‘Αλλά δεν άργησε ν’ αντίληφθι ότι ή άνάμνησις της φτωχής κόρης της Πριγκιπόννησου, ώχριούσε μιν έξ αιτίας της όμορφιάς και της στοργής της γυναίκας του, αλλά έζώηρευε και πάλι άμέσως μόλις άπομακρυνόταν από κοντά της.

Είχε θυμώσει, έπειδή ή Κασσιανή άρνήθηκε να δεχθι τις προτάσεις του κι’ έλεγε ύποσχεθι στον εαυτό του να μην άσχαληθι ποτέ πιά μ’ αυτήν! ‘Αλλά ή δύναμις της αγάπης είχε άνώτερη από την έλπισί μας και να, τώρα, ο βίαιος πολεμιστής έτοιμος να το λησμονήσει και να γονατίσει μπροστά σ’ εκείνην, ζητώντας την αγάπη και την συγγνώμη της.

Στην Εύφροσύνη δεν έπτε τίποτε από διασύνέτησιν. Κι’ εκείνη δεν έζητήσε έλεγγίσεις ποτέ. ‘Η Θεοδώρα ήταν καλή μαζί της και της άφωσιώθηκε από την πρώτη στιγμή. ‘Αλλά και ο Θεόφιλος την άγαπούσε τώρα και την σεβότανε, κι’ εκείνη δεν είχε λόγους ν’ άναμιχθι στα διάτερα των προτιμήσεών του. Λυπήθηκε για το πάθμα της Κασσιανής, της παρήγ-

γαιλε λόγια παρηγορίας, αλλά δεν άσχαληθηκε γι’ αυτήν περισσότερο.

Ότε όμως κι’ ο Θεόφιλος της έμίλησε σχετικώς. ‘Ηξερε ότι ή βασίλισσα είχε άνατροφή με τους άσπληρούς κανόνες του μοναστηρίου και τώρα που έκρινε ψύχραιμα, ήταν βέβαιος ότι δεν θα του συγχωρούσε ποτέ να δημιουργήσει σκάνδαλο, πολύ περισσότερο να τον βοηθήσει να χωρίσει την Θεοδώρα για να παντρευθι την Κασσιανή.

Σε μία τέτοια λύσι θα ήταν όλοι αντίθετοι και πρό παντός ή μικρή πατρικία. ‘Αφού δεν έδέχθηκε ν’ άκυρωθι ο άρραβώνας, θα δεχότανε να λυθι ο γάμος τους; Γι’ αυτό ο βασιλόπαις, άφού μάταια προσπάθησε να λησμονήσει, έσκέφθηκε να μεταχειρισθι τον ‘Ακίλλα και πάλι για να διαμηνύσει τις σκέψεις του στην Κασσιανή.

‘Ο στρατηγός άκουσε τα σχέδιά του με τρόμο.

—Είμαι και τώρα έτοιμος, όπως ήμουν και τότε —του έπρόσθεσε —να κλείσω τη Θεοδώρα σ’ ένα μοναστήρι και να παντρευθω την Κασσιανή. ‘Αλλ’ είμαι και βέβαιος όμως, πως εκείνη δεν θα συγκατατεθι ποτέ...

—‘Αρνήθηκε!, ψιθύρισε ο ‘Ακίλλας. —‘Από φόβο του σκανδάλου, έτσι δεν είναι;

—‘Αλλά βέβαια!

—‘Εστω! ‘Αν δεν μπορούμε να έπισημοποιήσωμε την αγάπη μας, στο χέρι μας είναι να την διατηρήσωμε μυστική. Δεν σου κρύβω πως την αγάπαω όπως τότε στο νησί, που της ήμαστε άγνωστοι. Θέλω να έλπιώ πως κι’ εκείνη δεν μ’ έλησμονήσει...

‘Ο στρατηγός, που καταλάβαινε που ήθελε να καταλήξει ο Θεόφιλος, δεν έλεγε τίποτα. ‘Εκείνος εξακολούθησε:

—Μου έξηγησες τότε ότι το πταίσμα ήταν δικό μου, κι’ όπως θυμάσαι, κατέληξα να συμφωνήσω μαζί σου. Δεν νομίζεις, ‘Ακίλλα, ότι έχω την ύποχρέωσι να της ζητήσω συγγνώμη για την προσβολή που της έκανα;

—‘Επέρασε τόσος καιρός από τότε, ώστε να μη χρειάζεται ή αίτησις συγγνώμης, που μπορεί να γίνει πρόξενος μεγάλου κακού.

—Ποιού κακού;

Με το θάρρος και την ειλκρίνεια που τον διέκρινε, ο ‘Ακίλλας άπήντησε.

—‘Η Κασσιανή σ’ άγαπούσε πολύ, κι’ άσφαλώς σ’ άγαπάει ακόμη. ‘Εκλάψε τότε, κλαίει και τώρα κι’ άγωνίζεται ν’ έπουλώσει την πληγή της καρδιάς της.

—Μ’ άγαπάει!

—Είμαι βέβαιος. Μία τέτοια αγάπη δεν σβυνει με το πρώτο φύσημα του ανέμου κι’ οι μήνες που πέρασαν δεν έφθάναν για να κλείσι μία πληγή τόσο θαθειά. Βρίσκειται στην άνάρρωσι. Για ποιόν λόγο να ζητήσει να καταστρέψης εκείνο που διώρθωσες ο χρόνος, και να σταλάξης πάλι την άεληπσία σε μία ψυχή που βχσανίσθηκε τόσο; ‘Αφησε να συντελεσθι ή θεραπεία της που τόσο άργα προχωρεί. Κι’ όταν πιά δεν υπάρχει φόβος, όταν θα μπόρη να σε ιδή χωρίς κίνδυνο, την συναντάς, της μιλάς και της δίνεις την ικανοποίησι, για την όποιαν πραγματικά είχε άξια...

‘Εως τότε άφησε την στη θλίψη και στον άγωνα που κάνει ν’ άνακτήσει την ήρεμία της... —Είμαι βέβαιος. Μία τέτοια αγάπη δεν σβυνει με το πρώτο φύσημα του ανέμου κι’ οι μήνες που πέρασαν δεν έφθάναν για να κλείσι μία πληγή τόσο θαθειά. Βρίσκειται στην άνάρρωσι. Για ποιόν λόγο να ζητήσει να καταστρέψης εκείνο που διώρθωσες ο χρόνος, και να σταλάξης πάλι την άεληπσία σε μία ψυχή που βχσανίσθηκε τόσο; ‘Αφησε να συντελεσθι ή θεραπεία της που τόσο άργα προχωρεί. Κι’ όταν πιά δεν υπάρχει φόβος, όταν θα μπόρη να σε ιδή χωρίς κίνδυνο, την συναντάς, της μιλάς και της δίνεις την ικανοποίησι, για την όποιαν πραγματικά είχε άξια...

—‘Αλλ’ ο Θεόφιλος σχεδόν δεν τον άκουγε. ‘Εκείνο που τον ένδιέφερε, ήταν ότι ή Κασσιανή εξακολούθουσε να τον αγάπηει και να ύποφέρει γι’ αυτόν. Θα τον δεχόταν λοιπόν εύχαρίστως, θ’ άκουγε με άγαλλίασι τις έξηγήσεις του, κι’ άσφαλώς δεν θα ήρνείτο να διατηρήσουν κρυφή την αγάπη και τις σχέσεις των.

—Δεν ύπάρχει λόγος να λησμονήσι!, άπήντησε στον ύπασιπστή του. Την αγάπω έπίσης κι’ εγώ. Γιατί να λυπάται και γι’ αυτό να μην ζήσωμε μέσα στο όνειρο που έπλάσαμε όταν ήμαστε κοντά στο ποιητικό νησί!

—‘Ελπίζεις λοιπόν ότι θα δεχθι να χωρίσης την Θεοδώρα;

—Ποιά σημασία έχει, κι’ αν ακόμα δεν

γίνει ούτε κι’ αυτό; ‘Ομολογώ πως είναι ίσως δύσκολο να χωρίσω την σύζυγό μου. Και σύ δεν νομίζεις το ίδιο;

—‘Αλλά βέβαια. ‘Ο κληρός θα έξεγερθι, ο λαός θ’ άγανακτήσει κι’ οι έχθροί σου θα προκαλέσουν ταραχές. ‘Αρκετές είναι οι διαίρεσεις που χωρίζουν τους ύπηκόους σου. Φθάνουν οι εικονολάτρες που πνέουν μένεα εναντίον σου. Γιατί να προκάλεσης τον θυμό των εύσεδών χριστιανών, που δεν θα το συγχωρήσουν αυτό ούτε στην Κασσιανή ούτε σε σένα;

—‘Ακριβώς γι’ αυτούς όλους τους λόγους, δεν θα πρέπει τώρα να χωρίσω την Θεοδώρα.

—Γιατί τότε να έπισκεφθης την Κασσιανή;

—Για να της ζητήσω την συγγνώμη και την αγάπη της. Και να της προτείνω να γίνει φίλη μου, άφού δεν θέλησε τότε και δεν μπορεί τώρα να γίνει γυναίκα μου.

Τρομαγμένος ο ‘Ακίλλας τον ρώτησε:

—Και πιστεύεις λοιπόν ότι ή εύσεδής Κασσιανή, ή άγνη κόρη που αγάπησε τον πατρώ Δάκωνα, θα δεχθι να γίνει παλλακίδα του Θεοφίλου;

—Δεν έχουν καμμία σημασία οι λέξεις, κι’ ή αγάπη δεν άναγνωρίζει δυσκολίες, ούτε χαράζει όρια. ‘Εκείνο που ενδιαφέρει είναι ότι άγαπιώμαστε. ‘Εχομε την εύτυχία στα χέρια μας κι’ έπιμένουμε εν τούτοις να ύποφέρουμε. Ποιά δικαιολογία θάχουμε να πούμε στον εαυτό μας, όταν μία μέρα, γέροι πιά, θα διερωτώμεθα γιατί άφήσαμε να περάσι ο πολύτιμος καιρός και τα χρόνια της νεότητός μας; Την αγάπω κι’ μ’ άγαπάει. ‘Αν οι περιστάσεις ή μάλλον τα σφάλματά μας, δεν άφησαν να εύλογήσι ή έκκλησία τον έρωτά μας, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε δυστυχισμένοι σ’ όλη μας τη ζωή...

—Και θέλεις λοιπόν;

—Να την δώ... Κι’ ύστερα θ’ άποφασίσουν οι καρδιές, κι’ όχι ή λογική, όπως θέλεις εσύ...

Μάταια ο στρατηγός έπροσπάθησε να τον πείσι ότι δεν έπρεπε να έπιμένι σ’ αυτό του το σχέδιο, που θα έκανε δυστυχής τη Θεοδώρα και την Κασσιανή, αλλά και τον διάδοχο έπίσης, που θα ζούσε μέσα στις διαρκείς τύψεις, ότι παρέδιδε τον καθήκον του ως συζύγου και ήγεμόνος...

Μάταια του παρέσθησε τους κινδύνους που θα παρουσιάζονταν, όταν θα γινόταν γνωστός ο σύνδεσμός του μ’ εκείνη. ‘Ο Θεόφιλος έννοούσε να μην ύποχωρήσει μπροστά σε τίποτε, κι’ άνέθεσε στον ‘Ακίλλα να διαβιβάσει αυτή την έπιθυμία του στην Κασσιανή.

Και ο ύπασιπστής του, με σφιγμένη ψυχή, διεδίδασε τις έπιθυμίες του κυρίου του στην νεανίδα. Όταν άκουσε αυτή του την πρότασι ή νεαρά πατρικία, άνελύθη σε δάκρυα. ‘Ο ‘Ακίλλας δεν της έπτε τους κρυφούς σκοπούς του Θεοφίλου, αλλά εκείνη τους έμάντευε. Την θεωρούσε λοιπόν τόσο διεφθαρμένη, ώστε να γίνει έρωμένη του, αυτή που άρνήθηκε να γίνει γυναίκα του, έπειδή τούτο, μετά την έκλογή του, δεν ήταν σύμφωνο με την άσπληρή ηθική; Ναί! Δεν έπτε τη φορά δω «από την γυναίκα προέρχονται όλα τα κακά» σε στιγμή θυμού, αλλά γι’ αυτό πραγματικά την έπίστευε ως μίαν άνήθικη, έτοιμη να παραδώσει το σώμα της σ’ εκείνον που θα το ήθελε.

‘Ο ‘Ακίλλας που ήξερε να κρίνει τον πόνο του, την καθήσχεσε λέγοντάς της ότι δεν είχε έναν τέτοιο σκοπό ή πρότασις του. Και έκτελώντας σκληρό καθήκον της συνέσθησε, σύμφωνα με την διαταγή που έλαβε, να δεχθι. ‘Η Κασσιανή όμως άρνήθηκε.

—Δεν σημαίνει τίποτα!, έκέφθηκε ο Θεόφιλος, όταν άκουσε την άπάντησι. Δεν μ’ έδέχθηκε σήμερα, θα με δεχθι αύριο. ‘Αρχισε τώρα να παραμελή τη Θεοδώρα, ή όποια δεν είχε πάψει να ταρασσειται από την σκέψη του ‘Αλεξάνδρου κι’ από τον φόβο του σκανδάλου, που μπορού-

σε να ξεσπάσει σε κάθε στιγμή.

‘Η ιδέα να κάνει την Κασσιανή έρωμένη του είχε σφηνωθεί στο μυαλό του και τον άπασχολούσε διαρκώς.

Θυμόταν τα περασμένα με εύχαρίστησι. ‘Ο καιρός που πέρασε, έκανε ώστε να μετριάσθι κάπως ή αγάπη του και δεν είχε τώρα τέτοιες αξιώσεις, όπως άλλοτε. ‘Ενας έρωτευμένος είναι άπαιτητικός, τόσο περισσότερο, όσο μεγαλύτερο είναι το αίσθημά του. Ζητεί πολλά και τα θέλει όλα. Μεγαλοποιεί τα μικρά, παρεξηγεί τα μηδαμινά, θυμώνει και βασανίζεται για το τίποτα.

Όταν άπαλλάσσεται από τον έρωτικό πυρετό του, άπορεί και ο ίδιος για τις ύπερβολές, τις παράλογες αξιώσεις και τον παράδοξο τρόπο με τον όποιον σκεφτόταν. Τότε έκρινε σαν μεθυμένος. Τώρα είχε νηφάλιος, δικαιοτέρος, αλλά και άδιάφορος.

‘Ενα βλέμμα στην πρώτη περίστασι, προκαλεί την άρρώστεια της ζήλειας. ‘Η σοδαιότερη παρεκτροπή, στη δεύτερα, περνάει άπαρατήρητη. ‘Επειδή ή αγάπη δεν συγχωρεί τίποτα, και ή έλλειψις ένδιαφέροντος τα έπιτρέπει όλα.

Δεν έβρισκε πιά να έκανε τίποτε το παράτυπο ή Κασσιανή, αλλά ίσως και να μην ένθιμωνε, κι’ αν εξακολούθουσε να το πιστεύη. Πάντως δεν άσχαλειτο μ’ αυτά, ενώ άπεναντίας θυμόταν την γλυκεία της μορφή, το θαυμάσιο κορμί της, όλη την θελκτικότητα και την σαγήνη της άφελείας της.

‘Ο Θεόφιλος δεν είχε πιά το όρμητικό αίσθημα του παλιού καιρού, αλλά όμως άγαπούσε ακόμα. Στο αίσθημά του, άνακατεύθηκε ή προσωπικότης της Θεοδώρας και το άλλοίωσε, αλλά δεν το έπνιψε. Κάθε φορά που δυσχεραζόταν με την γυναίκα του, θυμόταν την Κασσιανή. Όταν τον έκούραζε ή Θεοδώρα, άναπολούσε την φτωχούλα του πύργου, και πολλές φορές, σε στιγμές θυμού, ξαναγύριζε στις πολιές του σκέψεις να κλείσει σε μοναστήρι τη Θεοδώρα.

Για την ειλκρίνεια και την άφοσίωσι του ‘Ακίλλα, ο Θεόφιλος δεν άμφέβαλλε. ‘Ηταν όμως κι’ εκείνος αντίθετος προς τα νέα του σχέδια και για τον λόγο αυτόν, άποφάσισε να επιδιώξει αυτοπροσώπως την έπιτυχία τους:

—‘Αλλοιώς της μιλάς εσύ ‘Ακίλλα, είπε μία μέρα στον ύπασιπστή του, κι’ αλλιώς θα της μιλήσω εγώ. ‘Εσένα σε ντρέπεται. Κι’ αν είναι σύμφωνη μαζί μου, δεν θα στο πει ποτέ. ‘Ενώ σε μένα...

‘Ο ‘Ακίλλας, που ώχρίασε πεισισσότερο, κατέβασε το κεφάλι. ‘Ο Θεόφιλος εξακολούθησε:

—Θα μιλήσει τότε ή καρδιά της. Όταν αγάπησει κανείς, δεν βαστάει προσήματα, δεν μπορεί να βαστάσει ούτε τον εαυτό του. Κι’ όταν δρεθώ μοναχός με την Κασσιανή, όταν της μιλήσω, όταν δεν θα μάς βλέπει και δεν θα μάς άκούη κανείς, έλπίζω πως δεν θ’ άρνηθι να με κάνει εύτυχισμένο.

‘Ο ύπασιπστής του, αυτήν την φοράν δεν του έφερεν αντίρρησι, έπειδή έβλεπε την άποφασιστικότητά του.

—Πάμε να περάσουμε από το μεγάλο της! κατέληξε να έπτη ο Θεόφιλος.

Και για πρώτη τότε φορά έξιπποι, οι δυο άνδρες, πέρασαν κάτω από το σπίτι της πατρικίας.

‘Η Κασσιανή, ή όποια καθόταν πίσω από το καθάβρο της κεντώντας, άκουσε το ποδοβολητό των αλόγων, έκτύπαζε, είδε κι’ άνεγνώρισε τον διάδοχον, κι’ έννοώσε να της φεύγη όλο το αίμα της.

Βάστηξε με το χέρι το στήθος, κάτω από το όποιον χορηπηδούσε ή καρδιά της σαν να ήθελε να ξεριζωθεί, και παρατηρούσε μ’ όρβάνοικτα μάτια τον Θεόφιλο, προσπαθώντας να μαντεύσει από τις κινήσεις τις σκέψεις του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: ‘Η συνέχεια.

Τί είναι ΕΥΤΥΧΙΑ

Πολλοί άνθρωποι χάνουν την ευτυχία στη ζωή, γιατί ζητούν ν' αποκτήσουν πολλά πράγματα, ενώ ολίγότεροι θα ήσαν αρκετά να τους δώσουν, ό,τι χρειάζεται για να είναι ευτυχισμένοι.

Η ευτυχία είναι πολλές φορές πολύ πλεονεκτήματα σε μας απ' ό,τι φανταζόμαστε. Ελάχιστοι είναι οι άνθρωποι που εξαρτούν την ευτυχία τους από την επιτυχία των φιλοδοξιών τους. Για τους περισσότερους από μας η ευτυχία εξαρτάται από μικρά πράγματα. Είναι όμως αλήθεια ότι η πραγματοποίηση των φιλοδοξιών μας ικανοποιεί την επιθυμία που έχουμε όλοι μας για ν' αποκτήσουμε δύναμη, και κολακεύει τον εγωισμό μας, αλλά σπανιότατα μας φέρνει την ευτυχία που μας προσέχεται. Οι πιο ευτυχείς άνθρωποι του κόσμου είναι εκείνοι που δεν υποβάλλουν άριστες επιθυμίες για πράγματα που απέχουν πολύ από τη δύναμή τους. «Η ανθρώπινη ευτυχία, είπε ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, δεν εξαρτάται τόσο από τη μεγάλη εύνοια της τύχης, που σπάνια παρουσιάζεται, όσο απ' τα μικρά πλεονεκτήματα που παρουσιάζονται κάθε μέρα στη ζωή μας».

Τι συνθημένο πράγμα που είναι να βλέπουμε ανθρώπους να σπαταλούν όσους πα τη ζωή τους αναμένοντας να πραγματοποιηθούν πράγματα που απέχουν πολύ από τη λογική. Ενώ περιμένουν να συμβούν μεγάλα γεγονότα, τα οποία φαντάζονται ότι θα μεταβάλλουν τη ζωή τους σε παλάτι ευτυχίας, αποφεύγουν να εκτιμήσουν τα μικρά μέρη ευτυχίας που έχουν ήδη στην πραγματική τους ζωή. «Ας ρίξουμε λίγες ματιές στη ζωή μας και ας προσέξουμε τα πράγματα που μας έδωσαν τη μεγαλύτερη ευτυχία».

Θα ιδούμε τότε ότι η μεγαλύτερη ευτυχία προέρχεται από ασήμαντα περιστατικά: «Ενα χαμόγελο, μία γλυκιά ματιά, ένα εγκάρδιο κομπλιμέντο, ένας ώριμος περπάτημα, μία χαρούμενη συντροφιά, κι' αμέτρητα άλλα μικροπράγματα, που γεννούν στο μυαλό μας ευχάριστες σκέψεις». Όλα αυτά λέγονται με μία λέξη: Ευτυχία. Τέτοια δώρα που γλυκαίνουν τη ζωή έρχονται σ' όλους μας. «Ας τα δεχθούμε με ευχαρίστηση για ό,τι μας προσφέρουν. Ας μη λησμονούμε δε ότι η ευτυχία έρχεται μόνη της. Αν έμελλε τρέχουμε πίσω της να την βρούμε, θα μάς οδηγούσε σ' ένα χιμαίριο κυνηγι. Όπως είπε και ο Σίντνεϋ Σμιθ: «Όποιος γυρεύει την ευτυχία, είναι σαν τον άνθρωπο που πάντα ψάχνει για το καπέλλο του, ενώ το έχει στο κεφάλι του».

NT. Φ. Κ.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

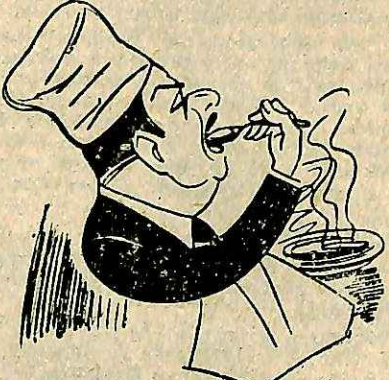
- * Από τα εκατό αγαθά της ζωής μας τα 99 είναι η υγεία.
- * Όταν κυττάζεις το ξένο κρέας, τρώνε οι σκύλοι το δικό σου.
- * Μη μιλάς για την ευτυχία σου σε ανθρώπους δυστυχισμένους.
- * Όποιος παύει να είναι φίλος, ποτέ δεν υπήρξε φίλος.
- * Ο μεγαλύτερος εχθρός της προόδου είναι η πρόληψις.
- * Τίποτε δεν ξηραίνεται ταχύτερο από τα δάκρυα.
- * Συνήθισε με την ιδέα ότι ο θάνατος είναι κοινή μοίρα όλων μας.
- * Χαρά μιάς ώρας μάς κάνει να ξεχνούμε χιλιάδες ώρες λύπης.
- * Το κάλλος περνά, η αξία όμως μένει.
- * Η ευγένεια στοιχίζει λίγο, αξίζει όμως πολύ.

Η λέσχη τῶν καλοφαγάδων ΕΚΛΕΙΣΕ ΤΑΣ ΠΥΛΑΣ ΤΗΣ!

Ο πόλεμος δεν κάνει θύματα μονάχα στα πεδία των μαχών. Μιά από τις τόσες συνέπειες του συνεχιζόμενου πολέμου, είναι και το κλείσιμο της περιφημής «Λέσχης τῶν λαιμάργων» που είχε την έδρα της στο Λονδίνο και αρίθμωσε μισόν αιώνα γαργαντούκικες δράσεις και η οποία είχε ανθέξει γενναία στον σάλο του προηγούμενου παγκοσμίου πολέμου.

Η «Λέσχη τῶν λαιμάργων» είχε συγκεντρώσει το άθος των Λονδρέζων καλοφαγάδων. Ήταν ένα είδος πανεπιστημίου τῶν «Επικουρείων», ένας σύλλογος, τα μέλη του οποίου είχαν μετατρέψει το φαγητό σε λατρεία και τον Λούκυλο σε θεότητα, αφού πίστευαν στη θρησκεία τῶν στομάχων.

Η κυριώτερη αιτία απ' όσες συνέτελεσαν στην διάλυση αυτής της λέσχης, πρέπει ν' αποδοθεί στα περιοριστικά μέτρα που εφαρμόστηκαν τώρα τελευταία στην Αγγλία (δώρα άλλως τε σε όλα τα έμπολεμα κράτη) όσον αφορά την κατανάλωση τῶν τροφίμων και

πρό παντός τῶν κρεάτων. Πώς θα μπορούσε λοιπόν να διατηρηθεί και να ευημερήσει η ευγενιστική μαγειρική τέχνη με μισό κιλό κρέας την εβδομάδα κατ' άτομον; Γιατί τόσο περίπου είναι το κρέας που καταναλώνουν οι έμπολοι, όσοι δηλαδή έχουν μείνει στις πόλεις, γιατί οι στρατιώτες τρώνε πολύ περισσότερο.

ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ ΦΑΓΗΤΩΝ

Με τὸν περιορισμὸ λοιπὸν τοῦ κρέατος ἡ «Λέσχη τῶν καλοφαγάδων» ἔχασε μὴν ἀπὸ τῶν κυριώτερων πρώτες ἡλες, χωρίς τις οποίες εἶναι ἀδύνατον νὰ συντηρηθῇ.

Κάποια κρίσις εἶχε ἐκδηλωθῇ καὶ προηγουμένως μετὰ τῶν μελῶν, ποὺ εἶχαν χάσει πᾶς καθε πρωτοβουλία. Καὶ τώρα, ἡ ἔλλειψις τοῦ κρέατος ἔδωσε τὸ καίριον πλήγμα.

Σκοπὸς τῆς πρωτότυπης καὶ μοναδικῆς αὐτῆς λέσχης ἦταν ἡ ἀναζητήσις καθε πρωτοτυπίας στὴ μαγειρική τέχνη. Πρόεδρος τοῦ σωματείου αὐτοῦ ἦταν ἕνας Ἀγγλος εὐπατρίδης, ποὺ εἶχε ὡς δορυφὸς ἕναν περίφημο Γάλλο μάγειρο. Καὶ εἶναι γνωστὸν πὺς οἱ Γάλλοι εἶναι ἀσσοὶ στὴν μαγειρική.

Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς δεκτὸς ὡς μέλος αὐτῆς τῆς λέσχης ἔπρεπε ν' ἀποδείξῃ πὺς εἶναι ἀξίος αὐτῆς τῆς τιμῆς, νὰ παρουσιάσῃ δηλαδὴ ἕνα φαγητὸ δικῆς του ἐμπνεύσεως. Ὁ ὑποψήφιος ἐπρότεινε τὸ φαγητὸ αὐτὸ ἢ μὴ καλὴ σάλτσα ποὺ ὑπεβάλλετο στὴν κρίσι μίας αὐστηρῆς ἐπιτροπῆς ἀποτελούμενης ἀπὸ τὸ ἀρχαιότερο καὶ ἐμπειρότερο μέλη.

ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

* Ἀν τὸ προτεινόμενον φαγητὸ ἐκρίνε-

το ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ ὡς ἀξίον λόγου, τότε ὁ ὑποψήφιος μποροῦσε νὰ τὸ παρουσιάσῃ. Ἡ δοκιμὴ αὐτὴ γινόταν ὑπὸ τὸν ἀμεσον ἑλεγχον τοῦ τεχνικοῦ διευθυντοῦ τῆς λέσχης, δηλαδὴ τοῦ Γάλλου ἀρχιμαγείρου.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἀνελάμβανε μὴ τεραστίαν εὐθύνη, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ προσβάλῃ τὰ ραφιναρισμένα γούστα τῶν ἄλλων μελῶν, παρουσιάζοντας ἕνα ἀνάξιο φαγητὸ, οὔτε καὶ νὰ ἐκθέσῃ τὸ στομάχι τους στὸν κίνδυνον μίας δυσπεψίας. Τὸ φαγητὸ, λοιπόν, ποὺ ὑπεβάλλε καθε φορὰ ἕνας ὑποψήφιος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ σχεδὸν ἀπὸ πρὶν ἐξασφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία.

Ἀν τὸ φαγητὸ τοῦ ὑποψηφίου γινόταν δεκτὸ ἀπὸ τὰ μισὰ μέλη πλέον ἑνός, ἡ εἰσδοχὴ του στὴ λέσχην ἦταν πλέον γεγονός, καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἡ λέσχη παρέδετο πλουσιώτατον γεῦμα. Καὶ ὁ καταστάτικος χάρτης τοῦ ιδρύματος πλουτιζόταν μὲ ἕνα νέο «πιάτο».

Τότε, ὁ ἐφευρέτης ἑνὸς καλοῦ φαγητοῦ ἢ μίας σάλτσας ἀποκοτοῦσε τὸ προνόμιον νὰ δώσῃ τὸ ἐντίμιο δνομά στὴν ἐφευρεσί του. Θὰ μείνουν ἔτσι στὴν ἱστορία τὸ ἐλάφι ἁ - λὰ Λόρντ Χόλμπορν, τὰ μπιφτεκία ἁ - λὰ Σερ Τάλμαν, ἡ σάλτσα ἁ - λὰ Λαίδη Γυάλε. Γιατὶ μποροῦσαν καὶ οἱ κυρίες νὰ γίνουν μέλη αὐτῆς τῆς λέσχης, μὲ ἴσα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις μετὰ τῶν ἀνδρῶν, ἀφοῦ δὲν ἀποκλείεται στὶς γυναῖκες τὸ προνόμιον νὰ εἶναι καλοφαγάδες.

Δὲν εἶναι καθόλου περσιέργο τὸ ἐπὶ κύριοι καὶ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας εἶναι νὰ δνομά τους σὲ διάφορα φαγητά, ἀδιακρίτως τοῦ ἂν ἦταν καλὰ ἢ ὀχι. Γιατὶ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν γινόντο ἀκριδῶς τὸ ἴδιον.

Κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα, στὴ Γαλλία, οἱ εὐγενεῖς εἶχαν μεγάλην ἀμύλλα στὴν δημιουργίᾳ γαστρονομικῶν εἰδικότητων καὶ τὸ νὰ δώσῃ κανεὶς τὸ δνομά του σ' ἕνα καλὸ φαγητὸ ἢ μὴ σάλτσα δὲν ἦταν μικρότερη δόξα ἀπὸ τὸ νὰ κερδίσῃ μὴ μάχη. Ἦταν μὴ νίκη καὶ αὐτὴ, ἂν ὀχι στὸ πεδίον τῆς τιμῆς, πάντως ὅμως μέσα στὴν Αὐλὴ.

Ἔτσι ἔγινε διάσημη ἡ μαγειρική τοῦ στρατάρχου Ρισελιέ, τὸ μαχαράκι τοῦ Πονπαδούρ, τὰ κοττίπουλα τοῦ Μοιμορανσὺ, καὶ λοιπά. Ὁ τελευταῖος μάλιστα αὐτός, ποὺ ἀνῆκε σὲ μίαν ἀπὸ τὰς ἀρχαιότερες καὶ εὐγενέστερες οἰκογενεῖες τῆς Γαλλίας, ἦταν περὶφηρος γιὰ τὸ φαγητὸ τῆς ἐφευρεσεως του, ὁ λὴ ἡ εἰδικότης τοῦ ὁποῖου ἦταν τὸ παραγεμισμὸν ἀπὸ κεράσινα.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΔΟΞΑΣ

Οἱ Γάλλοι Ἐπικουρείοι εἶχαν καὶ τὸν βιογράφο τους, τὸν Λὰ Ρεϋνιέρ, ποὺ εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ μαζέψῃ καὶ νὰ δημοσιεύσῃ ὅλες τὰς εἰδικότητές τους. Ἦταν ἕνα ὀγκῶδες συνταχολόγιον φαγητῶν, τὸ ὁποῖον ὁ Λὰ Ρεϋνιέρ ἐπιλοφόρησε «Ἡμερολόγιον τῶν καλοφαγάδων». Καὶ τώρα, ποῖος ἔξεραι ἂν ὁ βρεθὴ κάποιος νὰ συγκεντρώσῃ καὶ νὰ τυπώσῃ ὅλα τὰ παράξενα φαγητὰ τῶν Λονδρέζων καλοφαγάδων.

Ἐν τὸ μεταξὺ ὅμως ἡ λέσχη ἔκλεισε τὴν ἑδρα τῆς καὶ ἀπέλυσε τὸ προσωπικὸ, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ παρειακῶς καὶ ἐσπερίσῃ τὰ περιφημῶτα φαγητὰ τοῦ κόσμου, μὲ τὰ περισσεύματα τῶν ὁποίων ἐπάχαινε, εἶναι τώρα καταδικασμένο νὰ πεθάνῃ τῆς γεινίας!

Ο ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ

ΚΥΤΤΑ ΨΗΛΑ!

Μία παράξενη διδακτική ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο μακάριτης ὁ παππούς μου μοῦ ἔλεγε πάντα ὅτι στὴ ζωὴ πρέπει νὰ δοδίζῃ κανεὶς μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

—Νὰ φεύγῃς ἀπὸ τὶς μικρότητες αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ νὰ καρφώνῃς τὸ θλέμμα σου στὸν οὐρανὸ, ν' ἀτενίζῃς τὸν ἥλιο γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ψυχὴ σου καλύτερη! μοῦ ἔλεγε διαρκῶς.

Ν' ἀτενίζω τὸν ἥλιο! Αὐτὸς πιθανὸν νὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ, γιατί χειμῶνα - καλοκαίρι φοροῦσε μαύρα γυαλιά. Προσπαθοῦσα ὅμως νὰ τὸ κάνω κι' ἐγώ, ὑπακούοντας στὶς συμβουλές του, ἀφοῦ ἀσκοῦσε πάντοτε ἐπάνω μου μὴν παράξενη γοητεία.

Περπατοῦσα, λοιπόν, δίπλα τοῦ κυττῶνα στὰς πύλεις, ἀκόμα καὶ μὲ τὸν κίνδυνον νὰ σκοτῶμαι πονθενά.

Καὶ εἶχα ὁλοκλήρως τὸ παράδειγμα τὸ δικό του, ποὺ ἐσκόνταπε κάποτε σὲ μὴ μεγάλη πέτρα κι' ἔσπασε τὸ πόδι του, ἔτσι ποὺ ἦταν ἔπειτα ὑποχρεωμένος νὰ περπατᾷ σκυφτός, στριβίζοντας σ' ἕνα μπατονέτι, χωρὶς τὸ ὁποῖον τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ κάνῃ ἕνα βήμα.

Παρ' ὅλο ὅμως αὐτὸ τὸ δυστύχημα, ὁ παππούς μου ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ λέῃ πὺς ἔπρεπε νὰ περπατᾷ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, καὶ ἐπέμενε τόσο πολὺ, ποὺ δὲν μποροῦσα παρὰ νὰ τὸν ὑπακούσω.

Ὡστόσο, αὐτὸς εἶχε γίνῃ διαφορετικὸς ἀνθρώπος. Ἡθικῶς κυττοῦσε πάντα ψηλά, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἦταν διαρκῶς σκυφτός, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ἀφοῦ τὰ γεράματα καὶ τὸ σκαμμένο πόδι δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ κυττάξῃ ψηλά.

Ἐξ αἰτίας λοιπὸν τοῦ ἀναγκαστικοῦ αὐτοῦ σκυψήματος ὁρῆκε μὴ μὲρα ἕνα θαυμάσιο περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀγοράσῃ ἕνα ὄραλο τρίτροχο καρροτσάκι καὶ νὰ περάσῃ τὴν ὑπόλοιπὴν ζωὴν μὲ μίαν οἰκονομικὴ ἀνεστὴν τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν εἶχε ὀνειρευθῇ.

Ὅταν πέθανε, ἐγὼ ἐκληρονόμησα τὸ καρροτσάκι καὶ μέρος τοῦ περιδεραιοῦ, τὰ περισσότερα μαργαριτάρια τοῦ ὁποῖου εἶχαν πούληθῇ ἀπ' τὸν παππού μου σὲ διάφορα κοσμηματοπωλεῖα τῆς πρωτεύουσας.

Ἐκληρονόμησα ὅμως καὶ μὴ πεποίησι: ὅτι, κατὰ βάθος, δὲν εἶναι ἄσχημα νὰ κυττάῃ κανεὶς κάτω καὶ ὀχι μονάχα γιὰ νὰ μὴ κυττάξῃ πονθενά.

Γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι τώρα, δταν ὁ προϋπολογισμός μου παρουσιάζῃ ἑλλειμμα, ζητώντας μὲ τὴ σκέψιν συγγνωμὴν ἀπὸ τὴν μακαρίτισσα ψυχὴ τοῦ παπποῦ μου, δοδίζω μὲ τὸ θλέμμα καρφωμένο στὴ γῆ, ἐνῶ μέσα μου φτερουγίζῃ μὴ κρυφὴ ἐλπίδα, ὅτι κατὰ μὴ βρά.

Ἔτσι, λοιπόν, μὴ μὲρα περιφερόμενος σ' ἕναν δημόσιον κήπου, ὁρῆκα ἕνα πορτοφύλι.

Ἡ καρδιά μου ἐσκίρτησε ἀπὸ χαρὰ. Ρίχνω μὴ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ καὶ βλέπω ἕνα χιλιάριον. Ἡ καρδιά μου σκίρτησε πὺς δυνατὰ. Χωρὶς νὰ θελῶ ὅμως, ἔρριξα μὴ ματιὰ γύρω μου, καὶ εἶδα ἕναν γεροντάκο μὲ μικροῦτσικα μάτια, μεγάλα γυαλιά καὶ μυτερὸ μουςάκι, νὰ μὲ κυττάῃ.

Στοὺς δημοσίους κήπους δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέπεται ἡ εἰσδοχὴ παρὰ μόνον σὲ μικρὰ ἄθωα παιδιὰ, στὶς ὑπηρετίες καὶ τὶς παραμάνες. Καὶ ν' ἀπαγορευθῇ αὐστηρότατα ἡ εἰσδοχὴ στὰ γεροντάκια ἐκεῖνα ποὺ, μὴν ἔχοντας ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνουν, ἀνακατεῦνται στὶς ξένες ὑποθέσεις, καὶ μάλιστα φοροῦν γυαλιά γιὰ νὰ βλέπουν καλύτερα.

Πραγματικὰ, ὁ γέρος μὲ εἶχε ἰδῇ καὶ ἐπληρώσῃ χαμογελώντας μεψιτοφελικά.

- Καλὸ κυνῆγι, αἱ! μοῦ εἶπε.
- Ἔτσι κι' ἐγώ!
- Πόσα ἔχει μέσα;
- Ἐνα χιλιάριον.

—Μπράβο. Ἐκεῖνο τὸ «μπράβο» ὅμως τὸ εἶπε μ' ἕναν τόνον τόσο ἀπειλητικόν, ὥστε ἤμουν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μὲ ἄφηνε νὰ φύγω μὲ τὸ πορτοφύλι. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ εὐρημα θὰ μὲ ἀνακούφιζε πολὺ, τοῦ εἶπα:

—Δὲν τὸ μοιραζόμαστε;

Τὰ μάτια του, πῶς ἀπὸ τὰ ματογυαλιά, καρφώθηκαν ἐπάνω μου. Μετά, εἶπε, τονίζοντας τὴν κάθε λέξη:

—Ὅταν κρατᾷ κανεὶς λεφτὰ ποὺ τὰ ὁρῶσιν στὸ δρόμο εἶναι σὰν νὰ τὰ κλέβῃ. Καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ ἀναπτύσσει μίαν ἀτέλειωτη θεωρίαν γιὰ τὴν τιμιότητα. Ἐγὼ δὲν πιστεύω στὴν μετεμψύχωση, καὶ ὅμως ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ φαντάσθηκα ὅτι μοῦ μιλοῦσε ἡ ψυχὴ τοῦ μακαρίτη τοῦ παπποῦ μου. Ἐν τέλει, μὲ εἶπαι ὅτι ἔπρεπε νὰ παραδώσω τὰ λεφτὰ στὴν ἀστυνομία, ὅπου θὰ ἐπῆγαινε νὰ τὰ ζητήσῃ ὁ κάτοχος.

—Ἀς δοῦμε ὅμως πρώτα μῆπως βροῦμε μέσα στὸ πορτοφύλι κανένα χαρτὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἐξακριβώσωμε τὴν ταυτότητα τοῦ κατόχου, εἶπε.

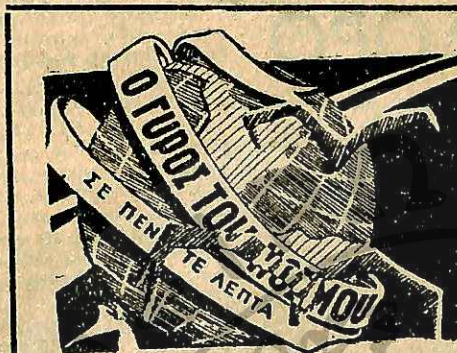
Μοῦ ἄρπαξε τὸ πορτοφύλι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ μὲ προσοχὴ τὸ περιεχόμενον του. Τίποτε τὸ σπουδαῖο δὲν ὁρῆκε μέσα: μὴ φωτογραφία κοριττοῦ, ἕνα λογιό, κατὶ ἀποδείξεις καὶ τὸ περίφημο χιλιάριον.

—Τίποτε, εἶπε τέλος. Πᾶμε στὴν ἀστυνομία, παιδί μου, νὰ τὸ παραδώσῃς.

Καθὼς πηγαίναμε, ὁ γέρος μὲ εἶπαι τελείως ὅτι εἶσι ἔπρεπε νὰ κάμω. Μοῦ εἶπε ἀκόμη, ὅτι κατὰ τὸν νόμον θὰ ἔπαινα ἕνα ποσοστὸν ἀπὸ δέκα τοὶς ἑκατὸν ἂν παρουσιάζοντο ὁ νόμιμος κάτοχος, καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, μετὰ τρεῖς μῆνες τὸ πορτοφύλι καὶ τὸ περιεχόμενον θὰ ἦταν δικὰ μου.

Στὴν πόρτα τῆς ἀστυνομίας, ὁ γεροντάκος μὲ τὰ γυαλιά καὶ τὸ μουςάκι ἔσταμάτησε.

—Ἀκουσε, παιδί μου, εἶπε, τὸ πορτοφύλι τὸ ὁρῆκες εἰς. Εἶναι λοιπὸν ὡς τὸ νὰ τὸ παραδώσῃς μόνος σου. Ἐγὼ ἔκανα

ΜΕΤΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ

Τὸ παρακάτω γεγονός θὰ εἶναι ἀσφαλῶς μοναδικὸν στὰ χρονικά τῶν ταξιδιωτικῶν περιπετειῶν.

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ἕνα περιστερί ποὺ ἦταν τότε μόλις τριῶν μηνῶν, ἐγκατέλειπε τὴ φωνὴν του, σ' ἕνα χωριὸ τῆς Σκωτίας. Ἐπέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε καὶ κανεὶς δὲν τὸ θυμόταν πᾶς. Ὅταν ἐξαφνὰ, τὴν περασμένην ἑβδομάδα ὁ πτηνοτρόφος Μ. Οὐίλλιαμς εἶδε ἕνα ξένο περιστερί ἀνάμεσά σ' αὐτὰ δικά του. Τάπισσε καὶ ὁρῆκε ὁμοῖον στὸ πόδι του ἕνα μικρὸ τενεκεδάκι μὲ ἕναν ἀριθμὸ.

Τότε ὁ Οὐίλλιαμς ἐξεφύλλισε τὸ βιβλίου ὅπου εἶναι γραμμένοι οἱ οἱ ἀριθμοὶ τῶν περιστεριῶν, μαζί μὲ τὰ διακριτικὰ τους καὶ εἶδε ἐκπληκτὸς ὅτι τὸ περιστέρει αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο ἀκριδῶς ποὺ εἶχε φύγει ἀπ' τὴ φωνήν του μὴ μὲρα τὸ 1935, δηλαδὴ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

ΚΑΛΙΣΤΕΙΑ ΜΕ ΠΕΝΗΝΤΑΡΕΣ

Ἡ μόδα τῶν καλλιστείων φαίνεται ὅτι δὲν ἔσβυσε ἀκόμα τελείως, τοῦλάχιστον στὴν Ἀμερική, καὶ μάλιστα κατὰ τὶς τελευταῖες ἀποκρῆς. Γιατὶ τὴν περασμένην ἑβδο-

τὸ καθῆκον μου καὶ φεύγω. Ἀνέβηκα τρέχοντας τὴ σκάλα τοῦ τμήματος γιὰ νὰ μὴ μετανοήσω. Ἐμπήκα σ' ἕνα γραφεῖο καὶ παρέδωκα τὸ πορτοφύλι. —Μετὰ τρεῖς μῆνες μπορεῖτε νὰ ἐξαπεράσετε, μοῦ εἶπε αὐτὸς ποὺ τὸ παρέλαβε, δίνοντάς μου μίαν ἀπόδειξι. Καὶ ἂν ὡς τότε δὲν παρουσιαστῇ ὁ κάτοχος, τὸ πορτοφύλι εἶναι δικό σας. Ἀλλῶς θὰ πάρετε τὰ νόμιμα ποσοστά.

—Ἐν τὸ μεταξὺ μορῶ νὰ περνᾷ καὶ νὰ ρωτᾷ:

—Βέβαια, βέβαια! Ὅταν θέλετε. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ κλημερῆές μου προσεῦχες ἐπρόσθεσα καὶ μίαν ἀκόμη: νὰ μὴ βρεθῇ ὁ κάτοχος τοῦ πορτοφολιοῦ. Ἐκαμα καὶ τάματα. Ἐπικαλέσθηκα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ μακαρίτη τοῦ παπποῦ μου μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἡ οἰκονομικὴ μου κατάσταση ἦταν ἀξιοθρήνητη. Ἐδῶ καὶ μερικὰ λουλούδια στὸ τρίτροχο καρροτσάκι ποὺ ἐκληρονόμησα ἀπ' αὐτόν. Καὶ ἐπερίμενα, μὲ μίαν ἀπέραντη ἐλπίδα στὴν καρδιά.

Ἐγὼ ἀπὸ ἑπτὰ μέρες συνεχῶς ἀγώνισα, ἐπῆγνα νὰ ζητήσω πληροφορίες.

—Ἀ, καλὰ ποὺ ἤρθατε! Ἄ, μοῦ εἶπε αὐτὸς ποὺ εἶχε παραλάβει τὸ πορτοφύλι. Ἐχομε ἐκατὸ φράγκα γιὰ σᾶς: τὰ ποσοστά σας.

—Μπᾶ; Ὡστε παρουσιάστηκε ὁ κάτοχος;

—Ναί, τὴν ἴδια μέρα.

—Καὶ ποῖος ἦταν, ἂν ἐπιτρέπεται;

—Ἐνας γεροντάκος μὲ μεγάλα γυαλιά καὶ μυτερὸ μουςάκι... δὲν θυμάμαι πὺς λέγεται.

—Κι' ἐσεῖς... τοῦ τὸ δώσατε;

—Γιατὶ νὰ μὴν τοῦ τὸ δώσωμε, ἀφοῦ ἀπέδειξε ὅτι εἶναι ὁ νόμιμος κάτοχος; Μᾶς εἶπε λεπτομερῶς τὰ εἶχε μέσα.

Ἀπὸ τότε περιερόμαι σ' ἕνα τοῦς δημοσίους κήπους, ζητώντας ἕναν γεροντάκο μὲ ματογυαλιά καὶ μυτερὸ μουςάκι.

ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΜΙΝΟΥΤΣΙ

μόδα στὴ Νέαν Ὑόρκη, εἶναι ἕνας τέτοιος διαγωνισμός, στὸν ὁποῖον ἔλαβαν μέρος μονάχα πηνντάρια!

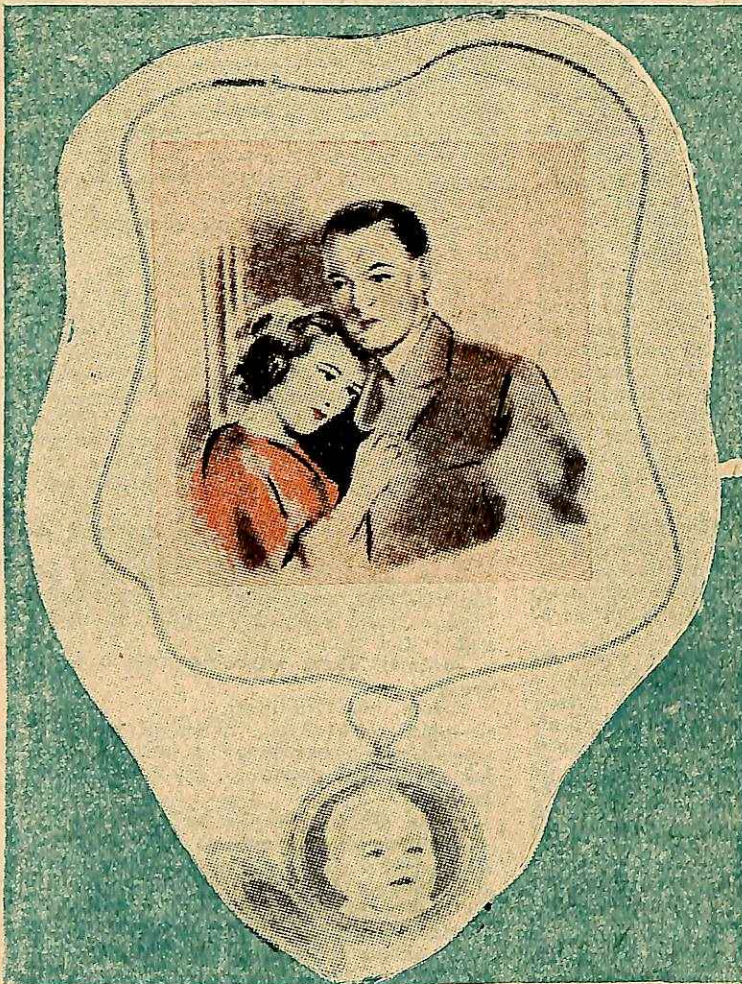
Παρὰ τὶς ἀπαισιόδοξες προβλέψεις, παρουσιάστηκαν ἕνα σωρὸ ὑποψήφιος, φανομάλλες φυσικά, μερικὲς ὅμως ἀπ' τὶς ὁποῖες ἦταν ἀκόμα ἀρκετὰ συμπαθητικές. Ὅλες αὐτὲς οἱ κυρίες δὲν ἐδίστασαν νὰ ὁμολογήσουν μὲ τὴν παρουσία τους, πὺς ἐσῆκαν μισόν αἰῶνα στὴ ράχη τους. Καὶ «μὴς πηνντάρια» ἐξελέγη κάποια Μαίρη Ράουσον, ἡ πῖο δροσερὴ καὶ συμπαθητικὴ ἀπ' ὅλες.

ΡΕΚΟΡ ΚΡΕΒΒΑΤΩΜΑΤΟΣ

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς κομητείας Χαμσάιρ τῆς Ἀγγλίας, ἔχῃ μὴ γυναῖκα ποὺ μένει στὸ κρεβάτι ἐπὶ εἴκοσι ὁλοκληρὰ χρόνια. Πρὸ εἰκοσαετίας ἡ γυναῖκα αὐτὴ αἰσθάνθηκε ἕνα περιεργίον, ἔπεσε στὸ κρεβάτι γιὰ νὰ ζεσταθῇ καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἐξασκηκῶθηκε πᾶς. Τὸ ρίγος ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν πειράζῃ κι' αὐτὴ ἀρνείται νὰ κινή τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ γιαιρευθῇ.

Ἐνας ἄλλος πεισματορῆς, ἀπὸ τὸ Ρότσεστερ τῆς Ἀμερικής, ἀποφάσισε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὸ κρεβάτι γιὰ τὶς οἱ γονεῖς του ἀρνῆθηκαν νὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσί τους γιὰ νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος πέθανε ὕστερα ἀπὸ σαράντα χρόνια καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἔζησε στὸ κρεβάτι ἀνκαὶ ἦταν ὑγιέστατος.

Τὸ ρεκόρ ὅμως τοῦ ἀδικαιολογήτου κρεββατωμάτος τὸ ἔχει ἕνας ἡλικιωμένος Γερμανός, ὁ Φ

Τό ωραιότερο ΔΩΡΟ

Κοινωνικό διήγημα υπό ΤΕΑΣ ΠΕΡΙΒΙ

Ο Άλμπερ, με μία νευρική κίνηση, επέταξε πέρα τον στυλογράφο του.

—Να πάρη ο διάβολος αυτή την καταραμένη πέννα!, έφώναξε θυμωμένος.

Επειτα, τσαλάκωσε το χαρτί στο οποίο είχε αρχίσει να γράφει, γιατί ήταν μουντζουρωμένο. Τέλος, έγυρισε κι' έκύτταξε τη γυναίκα του, την ώραία Λίντα.

Εκείνη είχε στα χείλη της ένα παράξενο χαμόγελο και μία ακόμα πιο παράξενη λάμψη στα μάτια.

—Μα γέλας; Για γέλια είνε; Δεν βλέπεις τα δαχτυλά μου λερωμένα; Δεν μπορώ να γράψω μ' αυτή την πέννα!... Μα γιατί χαμογελάς, Λίντα;

—Ελα, Άλμπερ, μη νευριάζεις για τόσο μικρό πράγμα!, του άπηντησε εκείνη με ήρεμη φωνή.

Η τρυφερότης εκείνης της γυναίκας του τον ήσυχασε. Ο Άλμπερ τότε θυμήθηκε τη φωτισμένη διτρίνα ενός μεγάλου χαρτοπωλείου στην οποία είχε δη μία σειρά από αμερικάνικους στυλογράφους, που τους έθαύμαζε.

—Είνε τόσο ακριβοί!, είχε ψιθυρίσει με λύπη η Λίντα, η οποία βρισκόταν εκείνη τη στιγμή δίπλα του, έμπρος στη διτρίνα.

—Ναί, κι' εμείς είμαστε

φτωχοί!, είπε αναστενάζοντας ο Άλμπερ.

Αυτή η σκηνή είχε περάσει απ' το νου του, έμπρος στο αινιγματικό χαμόγελο της Λίντας.

Ύστερα από δυο μήνες δά ήταν η τρίτη επέτειος του γάμου τους και εκείνη την ημέρα είχαν τη συνήθεια να κάνουν ο ένας στον άλλον ένα μικρό δώρο.

Ο Άλμπερ της είχε δωρίσει τον πρώτο χρόνο ένα ωραίο κολλιέ, τον δεύτερο ένα ρολογάκι του χεριού. Εκείνη πάλι του είχε κάνει δώρο μία δερματίνη σιγαροθήκη και μία ζστή ρόμπα του σπιτιού.

Εφέτος ήθελε να του δώσει κάτι καλύτερο και ήξερε τι θα μπορούσε να τον ευχαριστήσει πραγματικά.

Εξαφνα, το έπεισόδιο εκείνο με την πέννα, την έκαμε να σκεφθί ότι το καλύτερο δώρο της για τον άντρα της θα ήταν ένας ωραίος στυλογράφος. Η αγορά του όμως ήταν δύσκολη. Χρειάζονταν αίματηρές οικονομίες. Η ζωή τους είχε αρχίσει να γίνεται στενόχωρη τον τελευταίο καιρό. Είχαν παντρευτεί χωρίς να είναι πλούσιοι, αλλά δεν ήταν και φτωχοί.

Ο Άλμπερ έκέρδιζε περισσότερα χρήματα στην αρχή και οι πρώτοι μήνες του γάμου

τους επέρασαν σαν ένα γοητευτικό όνειρο. Επειτα οι δουλειές δεν επήγαιναν καλά. Είχε συμβή τότε ο θάνατος του πατέρα του και επί πλέον είχε αρρωστήσει βαρεια η Λίντα. Τα οικονομικά του, λοιπόν, είχαν περιοριστεί στα απαραίτητα. Αλλά η Λίντα δεν παραινοτιόταν.

Εκείνο μόνο που την έλυπούσε πολύ ήταν ότι δεν είχε αποκτήσει ένα παιδί. Αυτή η μοναξιά τους την απέλπιζε μερικές στιγμές. Αλλά δεν έχανε το θάρρος της.

Ολη η ζωή της τώρα, όλες οι φροντίδες της είχαν έναν μόνο σκοπό: να πραγματοποιήσει με κάθε τρόπο εκείνο το όνειρο της, να κάνει στον άντρα της το δώρο που επιθυμούσε, την ημέρα της επέτειου του γάμου τους. Είχε πληροφρηθή πόσο έστοιχίζε ο καλύτερος αμερικάνικος στυλογράφος και είχε αποφασίσει να συγκεντρώση με κάθε θυσία αυτό το ποσό.

Εν τώ μεταξύ είχε προσέξει ότι ο Άλμπερ δεν εκάπνιζε πια όσο άλλοτε. Επίσης αγόραζε μόνο μίαν έφημερίδα.

Στις έρωτήσεις της, εκείνος απαντούσε πάντοτε με ένα παράξενο ύφος:

—Μου πονεί λίγο ο λαιμός. Γι' αυτό έχω ελαττώσει το κάπνισμα. Όσο για τις έφημερίδες, όλες γράφουν τα ίδια. Μήπως υπάρχει τίποτε νεότερο;

Τίποτε από αυτά δεν ήταν αληθινό. Ο λαιμός του δεν πονούσε διόλου και τα διεθνή γεγονότα ήταν πολύ σοβαρά.

Δεχόταν αυτές τις προσάσεις χωρίς καμμία συζήτηση, όπως εκείνος τις δικές της.

Ο καιρός περνούσε και η επέτειος του γάμου πλησίαζε.

Η Λίντα είχε συγκεντρώσει ήδη το μεγαλύτερο μέρος του ποσού που της χρειαζόταν και μία μέρα έγυρισε όλα τα μεγάλα χαρτοπωλεία, για να ρίξη ένα βλέμμα στους καλύτερους στυλογράφους και να δοκιμάση μάλιστα κανέναν από αυτούς.

Αλλά εξαφνα, τη στιγμή που βρισκόταν έμπρος στη διτρίνα, αισθανθηκε μία ζάλη, μία παράξενη αδιαθεσία.

Η Λίντα έγυρισε σπιτί της κατάχλωμη και χωρίς δυνάμεις. Σε λίγο αυτή η αδιαθεσία επέτασε και δεν την συλλογίστηκε πια. Ύστερα από μία δδομάδα, αισθανθηκε πάλι να κδεται εξαφνα κάθε δύναμή της. Παρ' όλγιο να λιποθυμήση.

Μετά τρεις ημέρες, καθώς ανέβαινε τη σκάλα του σπιτιού την έπιασε ένας ίλιγγος. Στηρίχθηκε άσυναίσθητα στον τοίχο και έκλεισε τα μάτια της, περιμένοντας να συνέλθη.

Η ημέρα της γιορτής επλησίαζε, γι' αυτό την επομένη δεν έδωσε σημασία στη ζάλη που είχε και βγήκε για ν' αγοράση το δώρο του ανδρός της. Είχε συγκεντρώσει πια όλο το ποσό. Στο δρόμο όμως αισθανθηκε τόσο άσχημα τδν αυτό της και αντί να μεταβή στο μεγαλύτερο χαρτοπωλείο, πήρε ένα ταξί και πήγε στην κλινική ενός γνωστού της γιτρού.

Όταν βγήκε απ' το γραφείο του ήταν κατακόκκινη από την συγκίνή της. Η χαρά της ήταν απεριόραπη. Την είχε

κυριέσει μία τρελλή εδθυμία. Ήθελε να τραγουδήση, να φωνάξη, να γελάση. Εφτασε στο σπιτί της λίγη ώρα πριν γυρίση ο Άλμπερ. Όταν τον είδε να παρουσιάζεται, δάκρυα χαράς ανέβηκαν στα ώραία της μάτια. Δεν ήξερε πώς να κρύψη τη χαρά της...

Η ημέρα της επέτειου ξημέρωσε.

Μόλις ξύπνησε ο Άλμπερ την έφίλησε τρυφερά, ανεζήτησε το χέρι της και το έσφιξε δυνατά. Εκείνη ήθελε να του μιλήση, αλλά η συγκίνησης την έπνιγε. Ύστερα από αρκετή ώρα, επρόσεξε ότι στο δαχτυλό της ο Άλμπερ της είχε δάλει ένα δαχτυλίδι, ένα λεπτό χρυσό δαχτυλίδι με ένα σμαράγδι.

Ήταν εκείνο ακριβώς που του είχε πη ότι της άρεσε πάρα πολύ μία μέρα που έκτυτταζαν τη διτρίνα ενός χρυσοχοείου.

Το δαχτυλίδι έλαμπε στο χέρι της. Το πράσινο σμαράγδι άστραφτε με γοητευτικές λάμψεις. Εύτυχισμένη, χαμογέλασε κι' έφίλησε το δώρο του ανδρός της.

Ο Άλμπερ όμως ήταν απογοητευμένος. Είχε κυττάξει σαν παιδί επάνω στο γραφείο του για να βρη το δώρο του. Φανταζόταν ότι η Λίντα θα του έδωριζε τον στυλογράφο που επιθυμούσε τόσο πολύ. Αλλά δεν βρήκε τίποτα. Και άρχισε να φοβάται μήπως έδλεπε στα πόδια του κρεβατιού καμμία καινούργια πντζάμα.

Ούτε όμως επάνω στο κρεβάτι δεν βρήκε τίποτα.

Η Λίντα μόνο καθόταν εκεί και έθαύμαζε το δαχτυλίδι!

—Άλμπερ!, του είπε.

Εκείνος εκάθησε δίπλα της, έπέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της κι' έκτυταξε το δαχτυλίδι που έλαμπε στο χέρι της.

—Λίντα, αγάπη μου..., εψιθύρισε.

Εκείνη έσκυψε το κεφάλι, και με σιγανή φωνή, που έτρεμε από την συγκίνηση, του είπε:

—Άλμπερ μου, ήθελα να σου αγοράσω έναν ωραίο στυλογράφο για την επέτειο του γάμου μας. Είχα διαλέξει τον καλύτερο απ' όλους. Ήξερα ότι επιθυμούσες ένα τέτοιο δώρο.

Ο Άλμπερ την έκτυταξε κι' επέρριμε το δώρο του σαν μικρό παιδί...

—Αλλά επιθυμούσες πιο πολύ κάτι άλλο..., εξακολουθήσε η Λίντα.

Ο Άλμπερ δεν καταλάβαινε τί ήθελε να πη. Θυμήθηκε μόνο ότι θα επιθυμούσε να δη την Λίντα του μ' ένα χαριτωμένο άγγελουδι στην αγκαλιά της κι' έσκυψε το κεφάλι του λυπημένος.

—Ναί, είπε πάλι η Λίντα, θα ήθελες...

—Ένα παιδί..., εψιθύρισε ο Άλμπερ.

Αυτό ακριβώς είνε το δώρο μου!, του είπε εκείνη με σδυμένη φωνή από εύτυχία. Τα χρήματα του στυλογράφου θα χρειαστούν για την κουίτσα του.

Ο Άλμπερ την έσφιξε στην αγκαλιά του και έκλεισε τα μάτια του. Αλλά απ' τα κλειστά βλέφαρά του έκλύσαν δυο δάκρυα χαράς.

ΤΕΑ ΠΕΡΙΒΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Οί έξυπνοι άνδρες και ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Δεν υπάρχει πιο τραγική μοίρα, από τη μοίρα των γυναικών που έχουν πολύ ανεπτυγμένο μυαλό και που στο ζήτημα αυτό μπορούν να συναγωνισθούν με τους άνδρες. Γιατί οι γυναίκες αυτές είνε δυστυχισμένες στον έρωτα και συχνά η ζωή τους περνάει μέσα στη λύπη και τα δάκρυα.

Μία γυναίκα δεν πρέπει, λοιπόν, να είνε έξυπνη; Κάθε άλλο. Αλλά δεν πρέπει να είνε εκείνο που καλούμε «διανοητικός τύπος». Πρέπει, με άλλα λόγια, το αίσθημα να υπερίσχυη από τη λογική.

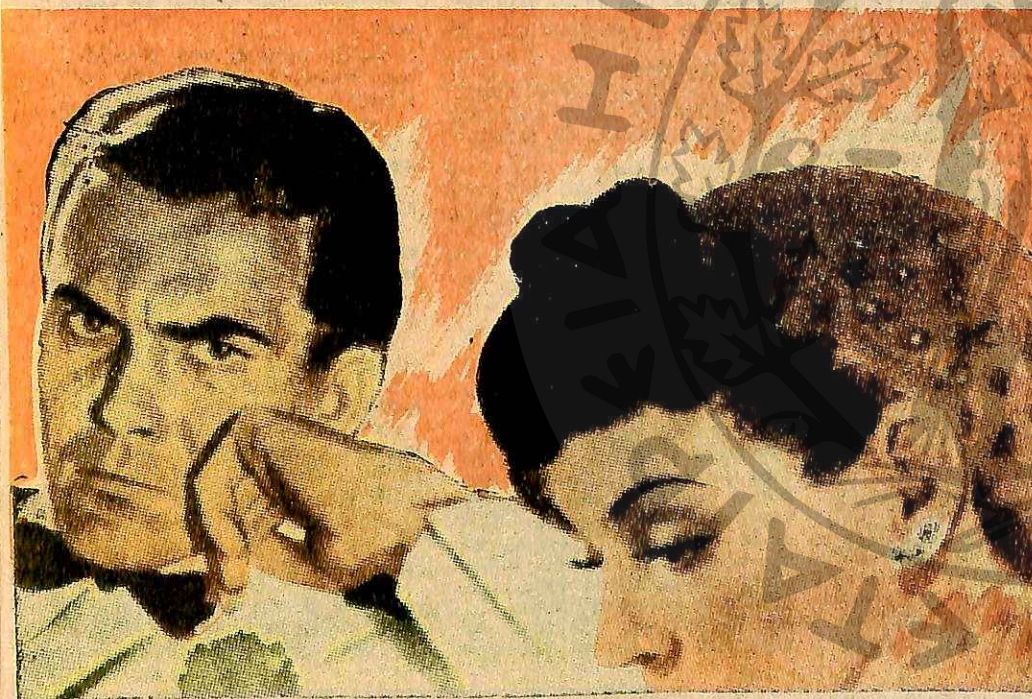
Οί διανοητικές γυναίκες δεν καταλαβαίνουν τί ζητάει ο άνδρας. Απευθύνονται στη διάνοιά του, αλλά, φυσικά, εκείνο που πρέπει να κατακτήσουν δεν είνε το μυαλό του. Μπορεί να προκαλέσουν το ενδιαφέρον του, δεν θα τον γοητεύσουν όμως ποτέ.

Ο άνδρας δεν επιθυμεί να αποκτήση μία πνευματική επικοινωνία με τη γυναίκα και να αρχίση να ανταλλάσση μαζί της άφηρημένες ιδέες. Θέλει τούναντιον να βρη σ' αυτήν μία ζωντανή αισθηματικότητα, να ξαναγυρίση και πάλι κοντά στο ένστικτο και τη φύσι, από την οποίαν οι διανοητικές περιπλανήσεις του τον έχουν απομακρύνει. Και, όσο πιο ανεπτυγμένος είνε, τόσο πιο πολύ αισθάνεται τη βαθεία, μοναδική και ασύγκριτη γοητεία του ενστίκτου, το άπροσμέρητο βάθος της γυναικείας ψυχής, που τον ξαναφέρει κοντά στην πηγή της ζωής.

Εκείνο που δεν μπορεί να ανεχθή στη γυναίκα είνε η έγκεφαλκή σκέψις. Την αποστρέφεται και την μισεί όσο τίποτε άλλο στον κόσμο. Και αν, για μία στιγμή, ύποστη τη γοητεία της, αμέσως έπειτα θα κυττάξη να απομακρυνθή από τη γυναίκα αυτήν, που η μόρφωσις την έχει κάμει να χάση τον γυναικείο χαρακτήρα της.

ΩΦΕΛΗΣΕ Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ;

Αυτή η πνευματική επικοινωνία, για την οποία τόσο συχνά μιλάμε, δεν είνε παρά ένα μεγάλο ψέμα. Και, όταν ακόμη υπάρχει, δεν πρόκειται πια για έρωτα, αλλά για ένα είδος ανώτερης φιλίας, που στηρίζεται απόλυτα στη λογική και πολύ λίγο στο αίσθημα.

πρδ μπροστά του κάθε άλλη γυναίκα. Αγωνίζονταν επί χρόνια για να την κατακτήση. Διέτρεχε θάλασσες και διέσχίζε θουνα, για να ξαναγυρίση μία μέρα πιστός στα πόδια εκείνης που ελάτρευε. Το χαμόγελο με το οποίο τον υποδεχόταν αποτέλούσε την καλύτερη ανταμοιβή του.

Ο ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ...

Και όμως η εποχή μας τους κατεδίκασε και οι γυναίκες υπήρξαν οι πρώτες που έρριξαν το ανάθεμα εναντίον τους.

Τί έκέρδιζαν;

Τίποτε. Ή πολύ λίγα πράγματα. Έγιναν ίσες με τους άνδρες ή σχεδόν. Απέκτησαν τα ίδια δικαιώματα. Μπορούν να κυκλοφορούν έλευθερα στους δρόμους, να γυρίζουν χωρίς συνοδό, να εργάζονται στα γραφεία και να γίνονται ίατροί, δικηγόροι ή μηχανικοί. Μπορούν ακόμη να διαλέγουν εκείνους που θέλουν για έραστός και μπορούν να τους αλλάξουν από τη μια ώρα στην άλλη. Μπορούν να έχουν πλήθος. Αλλά τον Ένα, τον Μοναδικό, τον Ασύγκριτο, εκείνον που θα κατέδαζε στα πόδια τους τους ουρανούς ή θα ανέβαζε τη γή επάνω στα έστρα δεν θα τον βρουν ποτέ.

Οι γυναίκες είνε άραγε εύχαριστημένες από τη νέα τους αυτή τύχη; Όχι βέβαια. Γιατί σήμερα οι άνδρες δεν τις βλέπουν παρά σαν αναγκαίους συντρόφους. Κάποτε εύχαριστους. Συνθέστερα όμως πληκτικούς και ανυπόφορους. Ζητούν σ' αυτές την εύχαρίστηση που δίνει η διαφορά του φύλου. Ξεχνιούνται για μία στιγμή στην αγκαλιά τους. Αλλά, μία στιγμή έπειτα, τινάζονται επάνω και ζητούν να φύγουν μακριά από το πλάσμα αυτό, που η γοητεία του δεν μπορεί να διαρκέση περισσότερο από μερικές στιγμές.

ΙΔΕΕΣ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Από την εποχή που οι γυναίκες άρχισαν να έχουν ιδέες, περιώρισαν τα αισθηματά τους. Είνε ωραίες. Πιο πολύ ίσως από πριν. Είνε έξυπνες. Σε μία συζήτηση, θα μπορούσαν να αποστομώσουν ίσως έναν άνδρα. Είνε έλευθερες. Δεν έχουν να δώσουν σε κανέναν λόγο που πηγαίνουν ή τί κάνουν. Αλλά είνε λιγώτερο γυναίκες από πριν. Και έχουν χάσει αυτή τη μυστηριώδη γοητεία τους, στην οποίαν ώφειλαν όλη τη δύναμή τους.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΜΥΑΛΟ

Μία γυναίκα δεν πρέπει να κρίνη. Πρέπει να καταλαβαίνη, να διαισθάνεται.

Η γυναίκα που ξεφουρνίζει διαρκώς ιδέες, κουράζει. Κανένας άνδρας δεν έχει τη διάθεση να κάμη διανοητικούς διασηφισμούς μαζί της. Ένα τραγουδι, ένα χαμόγελο, ένας χαριτωμένος μορφασμός θα τον συγκινοώσουν πιο πολύ, θα τον άφύπνιζαν από τον τρομερό και άδυσώπητο έγυσμό του και θα τον έρριχναν στα πόδια της.

Γιατί ο άνδρας δεν έρχεται κοντά σε μία γυναίκα για να συζητήσει, αλλά για να ξεσχάση ένα μέρος του έαυτού του. Και αυτό είνε ακριβώς εκείνο που δεν μπορούν να καταλάβουν οι περισσότερες γυναίκες. Ζητούν από τους άνδρες τους να τα μαθαίνουν όλα. Αναμινγνύονται στις υποθέσεις τους και τους πολιορκούν με έρωτήσεις. Οι δυστυχισμένοι τους απαντούν. Υφίστανται το μαρτύριο και συνεχίζουν και στο σπιτί τους τη ζωή που έκαναν έξω απ' αυτό. Μία ζωή γεμάτη από σκέψεις, από σκοτούρες, από φροντίδες παντός είδους.

Το αποτέλεσμα; Οι γυναίκες το πληροφορούνται έπειτα από μερικούς μήνες ή μερικά χρόνια. Βλέπουν τον άνδρα τους να τις περιβάλλη με ενδιαφέρον και σεβασμό, γιατί βέβαια έχει εκτιμήσει το μυαλό και την κρίση τους. Και όμως πληροφορούνται εξαφνα ότι έχει έρωμένη μία άλλη. Το δαίμον του ακατανόητου και όμως δεν είνε καθόλου. Γιατί ο άνδρας

(Το τέλος στη σελίδα 42)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

13ον

Πίσω από τον άξιωματικό ένεφανίσθησαν τρεις λογχοφόροι και έπειτα τέσσερες θαλαμηπόλοι, που έκρατούσαν στα χέρια τους το βασιλικό τραπέζι.

—Γιατί όλη αυτή ή τελετή; έρώτησε έκπληκτος ό νεαρός Βασιλεύς.

—Μεγαλειότατε, απήντησε μία φωνή πίσω του, είνε ή ίδια τελετή, που έγινε και στις ήμέρες του Βασιλέως πατρός σας. Είνε καιρός πιά ν' αποδίδονται και στη Μεγαλειότητά σας οι τιμές των μεγάλων βασιλέων, από τη στιγμή που έδώσατε το πρώτο παράδειγμα Βασιλικής Δικαιοσύνης!

Ο Λουδοβίκος 13ος έγύρισε το κεφάλι και είδε στην πόρτα τον Κονσίνι.

Ο Ρομπιστάν ένοιωσε ένα ρίγος να διατρέχει το σώμα του και έφερε το χέρι στη λαβή του ξίφους του.

—'Αλλ', ό Κονσίνι έκαμε μία θαυρία υπόκλιση και έσπευσε να βγί από το βασιλικό θάλαμο.

Ο Λουδοβίκος έκαμε άμέσως ένα νεύμα στους λογχοφόρους και τους υπηρέτες της βασιλικής τραπέζης να φύγουν. Σ' όλο το Λούβρο, διαδόθηκε άμέσως ότι ό άγνωστος έκείνος ίππότης είχε κληθή να συμμετάσχει στο βασιλικό δείπνο. Οι αλλικοί έπείρμεναν την έξοδό του για να τον συγχαρούν. Ο Κονσίνι διέσχισε ώργισμένος τις αίθουσες των άνακτόρων.

—'Α! 'Αθλίε Ρομπιστάν! έπιθύρεις ανάμεσα στα δόντια του. Μπορείς να φας άπόψε μαζί με τον βασιλέα. Θά σου έτοιμάσω το καλύτερο κρεβάτι, για να κοιμηθής κατόπιν.

Στην κλιμακα συναντήθηκε με τον Ρινάλντο, που έπείρμενε.

—Είνε όλα έτοιμα; έρώτησε ό Κονσίνι.

—Μάλιστα, έξοχώτατε! Ο Μοντρεβάλ και ό Μπαζζοζ βρίσκονται στον προθάλαμο. Ο Λουβινιάκ στο κάτω μέρος της σκάλας. Ο Ποντράιγ στην αλή. Έγώ θα μείνω εδώ για να έπιτηρώ τα πάντα. Ο Σαλάμωρ είνε στην πύλη του Λούβρου, με είκοσι παλληκάρια του σκουιού και του παλουκιού. Αυτή τη φορά δεν θα μάς ξεφύγει.

Ο Κονσίνι έπεδοκίμασε αυτές τις προετοιμασίες.

Στο διάστημα αυτό, έκείνος έναντιον του όποιου έστρέφοντο όλες αυτές οι προετοιμασίες έλεγε στο βασιλέα:

—Πώς, Μεγαλειότατε, να καθίσω στο τραπέζι σας;

Την τιμή αυτή ό Λουδοβίκος 13ος δεν είχε κάμει σε κανένα

άκομη και πολύ λίγες φορές την έκαμε και στο μέλλον.

Ο βασιλεύς έτραγε λίγο και πολύ άργα, γιατί τις φροντίδες του Έρουάρ ή καλύτερα έξ' άφορμής όλων αυτών των φροντίδων δεν έλειτουργούσε κανονικά.

Ο Ρομπιστάν, ενώ έτρωγε, διηγείτο συγχρόνως τα διατρέζοντα της ήμέρας.

—Τά έκασαφέρατε θαυμάσια, είπε ό βασιλεύς, όταν ό Ρομπιστάν έτελείωσε την αφήγησή του.

Ο ίππότης είπε τότε:

—'Αν μου επιτρέψετε ή Μεγαλειότητά σας, θα σας ζητήσω ένα αντίλλαγμα για την υπηρεσία που σας προσέφερα.

—Και ποίο είνε αυτό το αντίλλαγμα; έρώτησε ό βασιλεύς.

—Ο πρίγκηψ του Κοντέ. Ζητώ να του άποδώσετε την έλευθερία του.

—Ποτέ! έφώναξε ό Λουδοβίκος.

—Μεγαλειότατε, απήντησε ό Ρομπιστάν, όταν συνέλαβε τον πρίγκηπα και τον άδήγησα εδώ, για να σας δηλώσω ύποταγη, του έδοκα την ύποσχεσί μου ότι δεν θα του συνεδαινε κανένα κακό. Και όμως ό πρίγκηψ βρίσκεται αυτή τη στιγμή στη φυλακή και έγώ έχω άθετήσει το λόγο μου.

Μεγαλειότατε, άπελευθερώσατε τον Κοντέ, γιατί, διαφορετικά, θα με άναγκάσετε να γκρεμίσω τη Βασιλίλη, για να τον βγάλω έγώ από εκεί!

Η παραφορά είχε κάμει τον Ρομπιστάν να ξεχάσει τα πάντα. Ο βασιλεύς έγέλασε:

—Θά γκρεμίσετε τη Βασιλίλη; είπε. Προσέξτε μην κλεισθήτε και σεις εκεί!

Ο Ρομπιστάν εσηκώθηκε άπ' όλη τη θέση του και υπεκλήθη έμπρός στον βασιλέα. Έπειτα άνοιξε την πόρτα και έβγήκε, κρατώντας ψηλά το κεφάλι του.

Ο Λουδοβίκος έκαμε ένα θήμα προς την πόρτα, που είχε μείνει άνοιχτή, σαν να ήθελε να τον φωνάξει. Έπειτα, κατέπεσε άρως σε ένα άνάκλιτρο.

Τη στιγμή εκείνη, ό Κονσίνι έμπήκε μέσα στην αίθουσα:

—Ο βασιλεύς είνε άσθενής;

—Ναι, απήντησε ό Λουδοβίκος, που είχε γίνει κατακίτρι-

νος. Γρήγορα, φωνάξτε τον Έρουάρ... Τί συνέβη, Μεγαλειότατε;

—Ο άνθρωπος που έβγήκε άπ' εδώ με έξυβρισε, απήντησε ό Λουδοβίκος. Να συλληφθή άμέσως!

—Σας έξυβρισε; Έκαμε ό Κονσίνι. Ήσυχάσατε, Μεγαλειότατε. Θά ίδείτε τί είνε ίκανός να κάμει ό στρατάρχης ντ' Άγκρ, όταν προσβάλλουν τον βασιλέα του.

—Να συλληφθή! ξαναείπε ό Λουδοβίκος. Άλλά δεν θέλω να του κάμετε κανένα κακό!

Ο Κονσίνι είχε βγί κατά το διάστημα αυτό από τον βασιλικό θάλαμο. Καί, ενώ ό Έρουάρ έτοιμαζε τα έγργαλεία του για να φλεβοτομήσει τον βασιλέα, ό Λουδοβίκος έσκεπτόταν:

—Μήπως έχει δίκιο ή μητέρα μου, που μου λέει ότι ό Κονσίνι είνε ό πιστότερος άπ' όλους υπηρέτες μου;

Είκοσι εύπατρίδαι έβγαλαν τα ξίφη τους και έτρεχαν πίσω από τον Κονσίνι, για να συλλάβουν τον Ρομπιστάν.

Άλλ' ό Κονσίνι τους έσταμάτησε με μία χειρονομία, σκεπτόμενος ότι θα μπορούσαν να καταστρέψουν τα σχέδιά του.

—'Αν οι άνθρωποι που έβγήκε άπ' εδώ με έξυβρισε, απήντησε ό Λουδοβίκος. Να συλληφθή άμέσως!

—Σας έξυβρισε; Έκαμε ό Κονσίνι. Ήσυχάσατε, Μεγαλειότατε. Θά ίδείτε τί είνε ίκανός να κάμει ό στρατάρχης ντ' Άγκρ, όταν προσβάλλουν τον βασιλέα του.

—Να συλληφθή! ξαναείπε ό Λουδοβίκος. Άλλά δεν θέλω να του κάμετε κανένα κακό!

Ο Κονσίνι είχε βγί κατά το διάστημα αυτό από τον βασιλικό θάλαμο. Καί, ενώ ό Έρουάρ έτοιμαζε τα έγργαλεία του για να φλεβοτομήσει τον βασιλέα, ό Λουδοβίκος έσκεπτόταν:

—Μήπως έχει δίκιο ή μητέρα μου, που μου λέει ότι ό Κονσίνι είνε ό πιστότερος άπ' όλους υπηρέτες μου;

Είκοσι εύπατρίδαι έβγαλαν τα ξίφη τους και έτρεχαν πίσω από τον Κονσίνι, για να συλλάβουν τον Ρομπιστάν.

Άλλ' ό Κονσίνι τους έσταμάτησε με μία χειρονομία, σκεπτόμενος ότι θα μπορούσαν να καταστρέψουν τα σχέδιά του.

—'Αν οι άνθρωποι που έβγήκε άπ' εδώ με έξυβρισε, απήντησε ό Λουδοβίκος. Να συλληφθή άμέσως!

—Σας έξυβρισε; Έκαμε ό Κονσίνι. Ήσυχάσατε, Μεγαλειότατε. Θά ίδείτε τί είνε ίκανός να κάμει ό στρατάρχης ντ' Άγκρ, όταν προσβάλλουν τον βασιλέα του.

—Να συλληφθή! ξαναείπε ό Λουδοβίκος. Άλλά δεν θέλω να του κάμετε κανένα κακό!

Ο Κονσίνι είχε βγί κατά το διάστημα αυτό από τον βασιλικό θάλαμο. Καί, ενώ ό Έρουάρ έτοιμαζε τα έγργαλεία του για να φλεβοτομήσει τον βασιλέα, ό Λουδοβίκος έσκεπτόταν:

—Μήπως έχει δίκιο ή μητέρα μου, που μου λέει ότι ό Κονσίνι είνε ό πιστότερος άπ' όλους υπηρέτες μου;

Είκοσι εύπατρίδαι έβγαλαν τα ξίφη τους και έτρεχαν πίσω από τον Κονσίνι, για να συλλάβουν τον Ρομπιστάν.

Άλλ' ό Κονσίνι τους έσταμάτησε με μία χειρονομία, σκεπτόμενος ότι θα μπορούσαν να καταστρέψουν τα σχέδιά του.

—'Αν οι άνθρωποι που έβγήκε άπ' εδώ με έξυβρισε, απήντησε ό Λουδοβίκος. Να συλληφθή άμέσως!

—Σας έξυβρισε; Έκαμε ό Κονσίνι. Ήσυχάσατε, Μεγαλειότατε. Θά ίδείτε τί είνε ίκανός να κάμει ό στρατάρχης ντ' Άγκρ, όταν προσβάλλουν τον βασιλέα του.

—Να συλληφθή! ξαναείπε ό Λουδοβίκος. Άλλά δεν θέλω να του κάμετε κανένα κακό!

Ο Κονσίνι είχε βγί κατά το διάστημα αυτό από τον βασιλικό θάλαμο. Καί, ενώ ό Έρουάρ έτοιμαζε τα έγργαλεία του για να φλεβοτομήσει τον βασιλέα, ό Λουδοβίκος έσκεπτόταν:

—Μήπως έχει δίκιο ή μητέρα μου, που μου λέει ότι ό Κονσίνι είνε ό πιστότερος άπ' όλους υπηρέτες μου;

Είκοσι εύπατρίδαι έβγαλαν τα ξίφη τους και έτρεχαν πίσω από τον Κονσίνι, για να συλλάβουν τον Ρομπιστάν.

Άλλ' ό Κονσίνι τους έσταμάτησε με μία χειρονομία, σκεπτόμενος ότι θα μπορούσαν να καταστρέψουν τα σχέδιά του.

—'Αν οι άνθρωποι που έβγήκε άπ' εδώ με έξυβρισε, απήντησε ό Λουδοβίκος. Να συλληφθή άμέσως!

—Σας έξυβρισε; Έκαμε ό Κονσίνι. Ήσυχάσατε, Μεγαλειότατε. Θά ίδείτε τί είνε ίκανός να κάμει ό στρατάρχης ντ' Άγκρ, όταν προσβάλλουν τον βασιλέα του.

—Να συλληφθή! ξαναείπε ό Λουδοβίκος. Άλλά δεν θέλω να του κάμετε κανένα κακό!

Ο Κονσίνι είχε βγί κατά το διάστημα αυτό από τον βασιλικό θάλαμο. Καί, ενώ ό Έρουάρ έτοιμαζε τα έγργαλεία του για να φλεβοτομήσει τον βασιλέα, ό Λουδοβίκος έσκεπτόταν:

—Μήπως έχει δίκιο ή μητέρα μου, που μου λέει ότι ό Κονσίνι είνε ό πιστότερος άπ' όλους υπηρέτες μου;

Είκοσι εύπατρίδαι έβγαλαν τα ξίφη τους και έτρεχαν πίσω από τον Κονσίνι, για να συλλάβουν τον Ρομπιστάν.

Άλλ' ό Κονσίνι τους έσταμάτησε με μία χειρονομία, σκεπτόμενος ότι θα μπορούσαν να καταστρέψουν τα σχέδιά του.

—'Αν οι άνθρωποι που έβγήκε άπ' εδώ με έξυβρισε, απήντησε ό Λουδοβίκος. Να συλληφθή άμέσως!

—Σας έξυβρισε; Έκαμε ό Κονσίνι. Ήσυχάσατε, Μεγαλειότατε. Θά ίδείτε τί είνε ίκανός να κάμει ό στρατάρχης ντ' Άγκρ, όταν προσβάλλουν τον βασιλέα του.

—Να συλληφθή! ξαναείπε ό Λουδοβίκος. Άλλά δεν θέλω να του κάμετε κανένα κακό!

ήτση. Τώρα άξίζω κάτι και μπορείς να μου την δώσεις!

Τά δήματά του τον άδήγησαν προς την όδο Μπαρεν και έφθασε σε λίγο έμπρός στο σπίτι, όπου έπρεπε να βρίσκεται ή Γιζέλλα.

—Τί θέλω εδώ! έσκέφθηκε. Το καλύτερο που έχω να κάμω είνε να κρεμασθώ. Έτσι θα γλυτώσω άπό όλους έκείνους που με καταδιώκουν και που άά με σκοτώσουν σήμερα ή αύριο.

Έξακολουθούσε έτσι να προχωρή, ενώ ό Μοντρεβάλ και ό Λουβινιάκ τον παρακολουθούσαν θήμα προς θήμα.

—Άλλά τί είπα στο βασιλέα; έσκέφθηκε ξαφνικά. Ότι θα γκρεμίσω τη Βασιλίλη! Πρέπει να κρατήσω το λόγο μου! Η Βασιλίλη θα με συντρίψει και ό θάνατός μου θα είνε ώραιός!

Ήταν πέντε το πρωί, όταν τέλος έφθασε στο ξενοδοχείο του «Μεγάλου Έρρικου».

Έφώναξε τον Κογιολίνο, άλλ' ό πιστός υπηρέτης του δεν ήταν πιά εκεί.

Είχε κουρασθή να περιμένει τον κύριο του και σε μία στιγμή έπιασε επάνω στο κρεβάτι του για να κοιμηθί.

Είχε άρχισει να κοιμάται, αλλά λίγη ώρα άργότερα έξυπνησε, έπειτα άπό ένα τρομερό εφιάλτη.

—'Ανοιξε τότε τα μάτια του και είδε ένα άνθρωπο κεφάλι στο φεγγίτη, που τον έκύτταζε.

—Ο Ρινάλντο! έπιθύρεις να Ρομπιστάν και έτρεξε προς το παράθυρο.

Άλλ' ό άκόλουθος του Κονσίνι είχε έξαφανισθή. Έσκυψε τότε άπό το μικρό παράθυρο και έκύτταζε κάτω. Είκοσι όπλοφόροι του Κονσίνι είχαν πολιορκήσει το ξενοδοχείον. Άνάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν ό ίδιος ό στρατάρχης.

Συγχρόνως, άκουσε θήματα να άνεβαίνουν τη σκάλα.

Ο Ρομπιστάν εκάτάλαβε άμέσως ότι δεν είχε καιρό να χάνη. Μόνον μία γρήγορη ενέργεια θα μπορούσε να τον έπαλλάξει άπό τον κίνδυνο. Έξυφούλησε τότε και, κρατώντας το ξίφος στο δεξί χέρι και το έγχειρίδιο στο άριστερό, έμφανίσθηκε στο κεφαλόσκαλο.

—Καλημέρα, κύριοι δολοφόνοι! είπε.

—'Εν δυνάμει του Βασιλέως, παραδοθήτε! έφώναξε ό Κονσίνι.

—Προτιμώ να μείνω εδώ που είμαι! απήντησε ό Ρομπιστάν.

—Τό ξίφος σου! ούρλιαξε ό Κονσίνι.

—Θά το χάσω μέσα στην κοιλιά σου! απήντησε ό Ρομπιστάν.

—'Επ' αυτόν του! διέταξε τότε ό στρατάρχης.

Οι όπλοφόροι ώρμησαν επάνω στη σκάλα.

—Συλλάβετέ τον ζωντανό! έφώναξε ό Κονσίνι.

Άλλά τρομερές κραυγές πόνου άκούσθηκαν την ίδια στιγμή. Ο Ρομπιστάν έκτυπούσε δεξιά και άριστερά με τό ξίφος του και άνοιγε τρομερές πληγές στο σώμα έκείνων που του έπείθεντο.

Όλοι οι όπλοφόροι που ήταν στην πρώτη σειρά είχαν τραυματισθή και έπροσπαθούσαν να υποχωρήσουν, παρ' όσον

ρούτες και τους άλλους.

—Δειλοί! έδρυχθή ό Κονσίνι. Θά σας κρεμάσω όλους, αν δεν τον συλλάβετε!

—Μην άνησυχείτε, έξοχώτατε! έφώναξε ό Ρινάλντο.

Καί, με ένα πλάγιο κύπημα, έσπασε στα δύο το ξίφος του ίππότη.

Ο Ρομπιστάν έπέταξε μακριά τη λαβή και έριξε ένα δέμα γύρω του. Είχε παραμείνει άσπλος.

Άλλά, ξαφνικά, μία κραυγή χαράς έβγήκε άπό το στήθος του ίππότη. Είχε διακρίνει πλάι του την έπιγραφή του ξενοδοχείου. Ήταν μία σιδερένια πλάκα, άρκετά μεγάλη.

Ο Ρομπιστάν την έσήκωσε στα χέρια του και άρχισε να κυττάει μ' αυτή τους ανθρώπους του στρατάρχου.

Πληθος άπό περιέργους είχε μαζευθή κατά το διάστημα αυτό γύρω άπό το ξενοδοχείο και παρακολουθούσε με θαυμασμό για τον ίππότη την άνιση αυτή πάλη.

Άλλ' ό Κονσίνι ήταν άπό τους ανθρώπους που δεν υποχωρού έμπρός σε τίποτα. Διέταξε ένα άπό τους ανθρώπους του να βάλει φωτιά στο ξενοδοχείο και σε λίγο πυκνά σύννεφα καπνού άρχισαν να άνεβαίνουν άπό το κάτω πάτωμα.

Ο Ρομπιστάν εκάτάλαβε άμέσως τον κίνδυνο.

—Δεν πρέπει να άφήσω να με ψήσουν εδώ μέσα σαν ποντικό! είπε.

Καί, συγχρόνως, κρατώντας τη σιδερένια έπιγραφή στα χέρια του, ώρμησε άνωτιόν των όπλοφόρων του Κονσίνι.

Τρεις φορές, ή σιδερένια έπιγραφή κατέπεσε με όρμη, άνοιγοντας τρομερά ρήγματα άνάμεσα τους.

Άλλά, στο τελευταίο σκαλοπάτι, ό Ρομπιστάν έγλύστρησε. Η έπιγραφή έφυγε άπό τα χέρια του και ό ίππότης έκυλίσθηκε κάτω.

Οι όπλοφόροι έρρίχθηκαν άμέσως επάνω του και δεν του έδωκαν τον καιρό να σηκωθί.

—Γρήγορα στο μέγαρο! διέταξε ό Κονσίνι, βλέποντας να αύξάνη ή όργη του πληθους, που είχε συγκεντρωθί όλόγυρα.

Καί ή συνοδεία των όπλοφόρων έξεκίνησε άμέσως, μαζί με το Ρομπιστάν.

XXXI

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Η Έλεονώρα Γκαλικαί ήταν καθισμένη στο δωμάτιό της, έχοντας άπέναντί της το στρατάρχη.

Τό δέμα του Κονσίνι έξέφραζε τον παροξυσμό του μίσους, ενώ το δέμα της συζύγου του έξέφραζε την παραφορά του έρωτος.

—'Εξήγησε να μου μιλήσης, Έλεονώρα, έλεγε ό Κονσίνι. Έφρόντισα προηγουμένως να βγάλω άπό τη ζώνη μου το έγχειρίδιό μου, γιατί, αν το είχα αυτή τη στιγμή, θα σε έσκοτώνα άσφαλώς.

Η Έλεονώρα έσήκωσε το κεφάλι με περιφρονητικό ύφος.

—Με άνάγκασες, Έλεονώρα, να έλθω, έξηκολούθησ ό Κονσίνι. Άλλά τί με θέλεις; Μου άνήρπασες άπό τό ένα μέ-

ρος τη Γιζέλλα, που την άγαπάω όσο τίποτε άλλο στον κόσμο και άπό τό άλλο τον Ρομπιστάν, που τον μισώ με όλη την έννοια της ψυχής μου. Τί την έκαμες τη Γιζέλλα;

—Θά την ίδεις και πάλι, άπήντησε ή Έλεονώρα.

—Γίκε; έρώτησε ό Κονσίνι.

—Μετά τρεις ήμέρες.

—Πού;

—Εδώ... Θά ίδεις επίσης και τον Ρομπιστάν. Έκρατούσα τη Γιζέλλα, έπρεπε να κρατώ και τον διαβλεμένο αυτό ίππότη. Σε έκάλεσα σήμερα για να σου είπω ότι πλησιάζει ή στιγμή που ή Μαρία θα σε έγκαταλείψη.

—'Ας κάμει ό,τι θέλει ή Μαρία. Έκουράσθηκα πιά άπ' αυτή την κομωδία.

—Άλλά θα σε σκοτώσουν, Κονσίνι. Καί έγώ που σε άγαπώ δεν τό θέλω αυτό. Όταν ή Μαρία σε έγκαταλείψει, ό βασιλεύς θα πετάξει το προσωπίδιό και τότε ή άγέλη των έχθρών σου θα έπιπέσει έναντίον σου. Οι προσπάθειές μας άπέτυχαν δυο φορές ως σήμερα.

Άλλ' αυτό δεν θα συμβή και τρίτη φορά. Τη στιγμή που θα σε ίδω βασίλισσα της Γαλλίας, θα φύγω και θα σε αφήσω έλεύθερο, άρκουμένη στην ιδέα ότι σε μένα όφειλεις τα πάντα...

Έρώτησε τα άστρα για την τύχη των δυο αυτών προσώπων που τα άπεμάκρυνα άπό κοντά σου... Ξέρεις λοιπόν τί λένε τα άστρα;

—Λέγε! έφώναξε με άνυπομονησία ό Κονσίνι.

—Τά άστρα απήντησαν με τό στόμα του Λορέντζο: «Οποιοι έγγίχουν τον Ρομπιστάν ή την Γιζέλλα θα πεθάνουν μέσα σε τρεις ήμέρες και μόνον ένας Βασιλεύς μπορεί να τό κάμει χωρίς φόβον». Πήγαινε λοιπόν, Κονσίνι μου και άφήσε με να έγρασθώ για να σε κάμω Βασίλεα.

Ο Κονσίνι ήταν πολύ δεισιδαίμων και έδινε μεγάλη πίστι στα λόγια της συζύγου του. Έφυγε λοιπόν με την καρδιά γεμάτη ελπίδες.

Μισή ώρα άργότερα, ένα κομψότατο άμάξι έφερε το στρατάρχη στο Λούβρο.

Τό ίδιο άράδι μία λαμπρά έορτή δινόταν στο μέγαρο του Κονσίνι. Όλοι οι ένουόμενοι του και όλοι όσοι τον έφοβούν είχαν συρρεύσει σ' αυτή. Μέσα στο πλήθος αυτό, κανείς δεν έπρόσεξε δυο κυρίες, που έγύριζαν μέσα στα σαλόνια με προσωπίδες.

Έβγήκαν σε λίγο και διηυθνήθηκαν στο δωμάτιό της συζύγου του στρατάρχου και μόνον όταν έφθασαν εκεί έβγαλαν τις προσωπίδες. Ήταν ή Μαρία των Μεδίκων και ή Έλεονώρα Γκαλικαί.

—'Ενθ' εμείς θυσιαζόμεθα γι' αυτόν, έπτε ή Έλεονώρα, συ μόν γιό τον έρωτά του, έγώ δε γιό τό μεγαλείον του, ό Κονσίνι άγαπάει τη Γιζέλλα.

—Τότε, αυτή ή νέα πρέπει να πεθάνει, έπτε ή Μαρία.

—Άλλ' ό Λορέντζο έπροφήτευσε ότι, όποιος την έγγισει, θα πεθάνει.

—Τί πρέπει λοιπόν να γίνη τότε;

—Θά πεθάνει άπό την λύπη της, χωρίς να την έγγιση κανείς. Η νέα αυτή άγαπάει τον

Ρομπιστάν και ζή μόνον γι' αυτόν. Άρκεί λοιπόν να δγάλω- με τον ίππότη άπό τη μέση, για να προκαλέσω τον θάνατο και της Γιζέλλας. Έχω τό σχέδιό μου...

Η Έλεονώρα έκαμε κατόπιν νεύμα στη Μαρία να την ακολουθήσει.

Οι δυο γυναίκες έκατέδηκαν, στο υπόγειο του μεγάρου, όπου συνήντησαν τον Άραβα Μπελφεγκόρ.

—Άκουσε, του έπτε ή Έλεονώρα. Θά παραλάβης τον ίππότη Ρομπιστάν, που είνε τώρα κοιμισμένος, έπειτα άπό τό ναρκωτικό που του έδώσαμε, θα τον δέσης στη σανίδα και θα τον κατεβάσης κάτω. Όταν πεισθής ότι έπέθανε, θα τον ξαναφέρεις στο καλλί του και θα τον ξαπλώσης χάμω. Κατόπιν θα πάρης τη Γιζέλλα και θα την κλείσης μέσα στο ίδιο δωμάτιο.

Πραγματικά, ή Έλεονώρα είχε πάρει τον ίππότη άπό το δωμάτιο, όπου τον είχαν κλείσει οι όπλοφόροι του Κονσίνι και με τό πρόσχημα ότι θα τον έφυγάδευε, τον είχε μεταφέρει σ' ένα σκοτεινό υπόγειο του μεγάρου, που την είσοδό του έγνυριζε μόνον αυτή.

Ο Ρομπιστάν, εξηντημένος άπό τα τραύματά του, δεν ήταν σε θέση να φέρη καμμία αντίσταση.

Την ήμέρα εκείνη, λίγη ώρα μετά τό φαγητό του, ένοιωσε μία άπέναντι κούραση να άπλώνεται στο σώμα του και τις δυνάμεις του να τον έγκαταλεί

ΝΑ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΩ...

Ένα δραματικό ιστορικό ντοκουμέντο

Το παρακάτω χειρόγραφο βρέθηκε στα χέρια της άρσας κομίσσης Λιλιόν ντε Ζάρν, που δηλητηριάστηκε μόνη της στις 16 Αυγούστου 1798.

«Τον μαρκήσιο Γκυγιώμ τον αγάπησα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Ήξερα ότι τον καταδικώναν οι επαναστάτες που τον είχαν εξορίσει και πως ήρθε κρυφά στη Γαλλία. Αν τον συνελάμβαναν, ήταν χαμένος: τον έπεριμενε η λαίμητρός μου. Ωστόσο, ήμουν περήφανη για τον έρωτά μου.

Μιά μέρα, τον έδεχθηκα στο σπίτι μου, στη Βιλλέτ. Ήταν η πρώτη μας συνάντησις αυτή. Με πόση λαχτάρα την έπεριμέναμε κι' οι δύο, για να αφήσωμε να ξεχυθεί ελεύθερο όλο το πάθος της καρδιάς μας!...

Ο μαρκήσιος μ' αγαπούσε τρελλά. Ο άνθρωπος αυτός των τρελλών ερώτων, ο άστατος κατακτητής, είχε γίνει τώρα ο θερμότερος και πιο πιστός έρασστής.

Τον είχα ειδοποιήσει πως η συνάντησις αυτή θα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη. Ή επαναστάσεις έμειναν ακόμα και οι άριστοκράται καταδικάζοντο άμελίκτα. Εκείνος όμως δεν έβλεπε ν' ακούσει τις συμβουλές μου και ήρθε.

Η καμαριέρα μου 'Ιωσηφίνα, μιά υπέροχη νέα, που ήταν πρόθυμη να θυσιάσει για μένα, ήξερε όλα τα μυστικά μου. Την διέταξα, λοιπόν, να μείνει στον έξωστη και να μās ειδοποιήσει αν έβλεπε τίποτε το ύποπτο.

Έξαφνα, ήρθε μέσα τρέχοντας, λαχανιασμένη.

—Κυρία! Κυρία!, έφώναζε τρομαγμένη.

—Τι τρέχει; την έρώτησα άνησυχη.

—Πολλοί άνθρωποι, άπλησμένοι, περιεκύκλωναν το σπίτι από παντού.

Πετάχτηκα επάνω, τρελλή από τον τρόμο. Δεν υπήρχε άμφιβολία πως έρχονταν να συλλάβουν τον Γκυγιώμ.

Στην άπελπισία μου, δεν ήξερα τί να κάμω, όταν έξαφνα θυμήθηκα ότι στο διπλανό δωμάτιο υπήρχε μιά κρύπτη, τη μυστική πόρτα της οποίας ξεραμε μονάχα εγώ και η 'Ιωσηφίνα.

Εσπρωξα προς το εκεί τον μαρκήσιο, ο οποίος —άνατριχιάζω τώρα από το θυμόμαί— μόλις έπρόφθασε και μου φίλησε την άκρη των δακτύλων.

Όταν οι επαναστάτες έμπηκαν μέσα, όλα ήσαν έν τάξει. Έψαξαν παντού, αλλά δεν βρήκαν τίποτε κι' ετοιμάζονταν να φύγουν, όταν ο επί κεφαλής του άποσπάσματος μου είπτε:

—Έν δνόματι του νόμου, σας συλλαμβάνω!

Η σύλληψή μου αυτή δεν μ' άνησυχούσε καθόλου. Είχα στενές γνωριμιές με πολλούς ισχυρά πρόσωπα και ήξερα ότι πολύ γρήγορα θα με άφηναν ελεύθερη.

Με μιά ματιά έδωσα της 'Ιωσηφίνας να καταλάβει ότι ο μαρκήσιος δρισκόταν κλεισμένος στην κρύπτη και ότι έπρεπε να τον βγάλει μόλις θα έφευγαν οι επαναστάτες. Αυτή έκασταλαβε και μου ψιθύρισε σιγά:

—Μείνετε ήσυχη, κυρία.

—Ετσι έφυγα ήσυχη. Οι επαναστάτες με ώδηγησαν στη φυλακή, όπου όμως, όπως είχα προβλέψει, δεν έμεινα πολύ. Μετά τρεις εβδομάδες, ήμουν ελεύθερη, χωρίς στην μεσολάβησι των ισχυρών μου φίλων.

Έννοείται, πως η μόνη μου σκέψις, μόλις ελευθερώθηκα, ήταν να τρέξω στο σπίτι μου της Βιλλέτ, όπου είχα αφήσει τον μαρκήσιο και την 'Ιωσηφίνα.

Μόλις όμως έφθασα εκεί με τ' άμαξι μου, είδα πως ήταν κατακλειστο. Ψυχή δεν φαινόταν να κοιτάει εκεί μέσα. Και όμως εγώ είχα αφήσει την 'Ιωσηφίνα!...

Μιά άνεξήγητη άγωνία με κατέλαβε και βλέποντας έναν

γείτονα, τον έρώτησα:

—Τι γίνεται εδώ στο σπίτι μου;

—Τίποτε, δεσποινίς Λιλιόν, μου άπήντησε. Δεν είνε κανείς μέσα.

—Και η 'Ιωσηφίνα;

—Την 'Ιωσηφίνα την συνέλαβαν λίγο μετά από σας.

Κεραυνός αν έπεφτε στο κεφάλι μου δεν θάφερον χειρότερο αποτέλεσμα. Έτρεξα όσο μπορούσα πια γρήγορα στο σπίτι, άνοιξα την πόρτα τρέμοντας και άνέβηκα τα σκαλοπάτια με τα τέσσερα.

Όλα ήταν σιωπηλά και σαν νεκρά εκεί μέσα.

—Εμπήκα στο σαλόνι κι' έβριξα μιά ματιά γεμάτη άγανάπη προς την κρύπτη. Τίποτε δεν είχε μετακινηθεί. Ο μυστικός άσφής ήταν στη θέση του.

Ο μαρκήσιος δρισκόταν κλεισμένος είκοσιδύο μέρες μέσα στην κρύπτη, χωρίς τροφή, χωρίς νερό, χωρίς τίποτε.

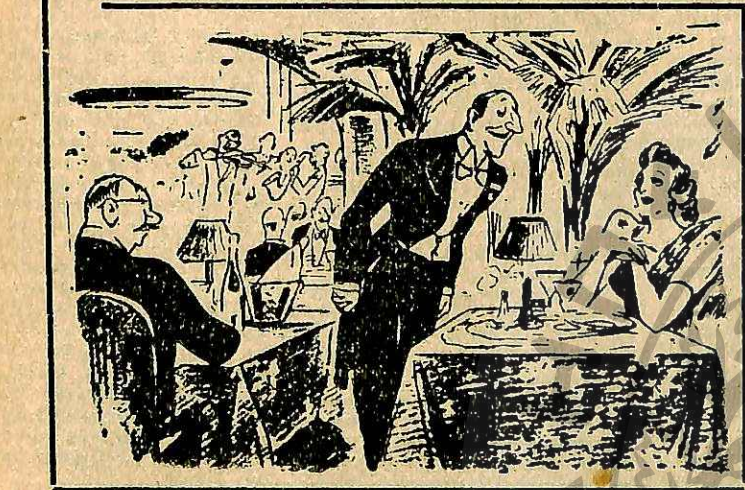
Άνοιξα με την καρδιά στα ραγισμένα, όταν έξαφνα μιά βαριά όσμη μ' έχύτηκε στο πρόσωπο, με ζάλισε, έκόντευε να με λιποθυμήσει. Έρχόταν απ' αυτόν, από το πάτωμα του! Και ρίχτηκα σαν τρελλή προς τα όπισθεν!...

Ήταν νεκρός. Νεκρός, ύστερα από άτέλειωτες ώρες φρικτής άγωνίας...

Όσοι διαβάσετε αυτά τα χειρόγραφα, θα καταλάβετε ώριμμένος πόσο περιττή μου είνε πια η ζωή...»

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Η δύστροπη ΠΕΛΑΤΙΣ

Μία έξυπνη χιουμοριστική ιστοριούλα

Ο Βερνάρδος, μαίτρ ντ' ότέλ του άριστοκρατικού έστιατορίου υποδέχθηκε την κυρία στον είσοδο της μεγάλης αίθουσας.

—Μιά θέσι μόνον, κυρία; Άπ' εδώ, παρακαλώ.

Ψηλός και κομψότατος με το φράκο του, ώδηγησε την πελάτιδα ανάμεσα σ' έναν δαίδαλο από τραπέζια και την έφερε κοντά σ' ένα παράθυρο.

—Εδώ κάνει πολύ ρεύμα, παρητήρησε αυτή.

—Έχει δίκιο η κυρία, άπήντησε ο Βερνάρδος με μίαν υπόκλισι και την ώδηγησε προς το κέντρον της αίθουσας.

—Εδώ είνε πολύ κοντά εις την όρχήστρα, παραπονέθηκε πάλι η κυρία με ύφος κάπως θυμωμένο.

—Η κυρία έχει δίκιο: είνε πολύς θόρυβος. Πρέπει να πάμε άπέναντι!...

Διέσχισαν όλη την αίθουσα κι' έσταμάτησαν μπροστά σε δύο τραπέζια που ήταν κρυμμένα πίσω από κάτι φοινικίες σε μεγάλες γλάστρες.

—Γιατί δεν με φέρατε άμέσως εδώ άντι να μού κάμετε το γύρο όλης της αίθουσας; έρώτησε αυτή πεισιμωμένη.

—Με συγχωρείτε, έχετε δίκιο. Άλλα φορά δεν θα ξανα-

γίνην αυτό το σφάλμα. Τί θα πάρετε;

Και έβαλε μπροστά της τον κατάλογο των κρασιών.

—Ένα κοκτέϊλ Πλέντες. Πολύ σίκ. Άν είνε γλυκό θα το επιστρέψω.

—Θα μείνετε άπολύτως ικανοποιημένη;

—Ένας ώριμος κύριος, που φορούσε ένα άμειπτο γκριζό κοστούμι και καθόταν όλομύναχος στο διπλανό τραπέζακι, είχε τεντώσει από ώρα τ' αυτί και άκούσε όλην αυτή τη συνομιλία. Ο Βερνάρδος τον έπλησίασε άμέσως για να πάρη παραγγελία.

—Ο κύριος, παρακαλώ;

—Ο κύριος παρηγγείλε λιγάκι πάγο, και του τον έφεραν άμέσως. Μετά ο Βερνάρδος άσχολήθηκε με διάφορους άλλους πελάτες, κι' έπειτα έπήγε ξανά στην κυρία, που έλειwane εκείνη τη στιγμή το κοκτέϊλ. Και την έρώτησε με μίαν υπόκλισι:

—Σας άρεσε, κυρία;

—Καθόλου. Αυτό δεν πίνε-ται: είνε πολύ πικρό.

—Περίεργο! Θά προσπαθή-σω να σας εύχαριστήσω. Λά-βετε την καλωσύνη να περιμέ-νετε λιγάκι.

Σε λίγο επέστρεψε, φέρνον-τας ένα νέο ποτό.

—Είνε καλύτερο αυτό;

—Ετσι κι' έτσι!...

—Έδωτε τον κατάλογο των φαγητών;

Με την άπαιτουμένη ευέ-γνετα συνεδούλευσε την κυρία στην έκλογη των φαγητών, έφρόντισε να την σεργιάνει γρήγορα και καλά, περιποιή-θηκε μερικούς άλλους πελάτες εκεί τοιγύρω, και μετά επέ-

95

—Λεία! άπήντησε ειρωνικά ο ξενοδόχος. Είχε χίλιες λίβρες το μήνα, εκτός από το φαγητό.

—Τότε, αφού το διαμέρισμα εκείνο είχε χίλιες λίβρες, θα πληρώσω αυτό το δωμάτιο δύο χιλιάδες λίβρες.

Ο ξενοδόχος έστράφηκε στην πόρτα για να μην πείση.

—Ανέτα! έξηκολούθησε η Μαριόν. Δώσε δυο χιλιάδες λίβρες στον ξενοδόχο, αφού θέλη την πληρωμή του προκαταβολικά. Με τη συμφωνία όμως ότι θα μās φέρνι μόνος το φαγητό μας εδώ.

—Ό,τι διατάξη η κυρία! έσπευσε να πη ο ξενοδόχος.

—Και να μην πής σε κανένα ότι μένομε εδώ, έκαμε η Μαριόν, γιατί διαφορετικά η Βαστίλλη σε περιμένει. Πήγαινε τώρα!

Ο ξενοδόχος έφυγε, με το όσμα λυγισμένο στα δύο.

Η Μαριόν έτρεξε άμέσως στο παράθυρο. Παρητήρησε τότε ότι το παράθυρο αυτό έβλεπε στην αούλη του μεγάρου Κοντσίνι. Στη θέση αυτή έμεινε ως το βράδυ. Άλλά δεν διέκρινε καμμία εξαιρετική κίνησι.

Όταν η νύχτα απλώθηκε γύρω είχε πια άπελπισθή.

—Ανέτα, είπτε στη θαλαμή πόλο της, θα κατεβής και θα ρωτήσης το φρουρό του μεγάρου πού τόσο τον φοβάσαι!...

—Πώς, κυρία, αυτό το δαίμονα;

—Ναι! Πρέπει να τον ίδως με κάθε τρόπο και να του μιλήσης!

—Μήπως η κυρία τον έχει έρωτευθεί;

—Ίσως! άπήντησε η Μαριόν, με τόνο που έκαμε την ύπνερτρία της να τρομάξη.

—Και τί να του πω;

—Ότι η κυρία, που έκύτταζε με τόση έπιμονή, είνε έρωτευμένη μαζί του και θέλει να τον ίδη.

Η Ανέτα έφυγε, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Έπειτα από μιά ώρα έξαναγύρισε μόνη.

—Λοιπόν; έκαμε η Μαριόν. Δεν τον έφερε; Άλλ' είνε άνάγκη! Πρέπει να σώσωμε τον Ιππότη Ρομπιστάν.

—Πώς; Ο κύριος Ιππότης είνε φυλακισμένος μέσα στο μέγαρο;

—Ναι! Από ένα όλόκληρο μήνα! Άλλά πού είνε ο Μαύρος; Θά έδω;

—Ο Μαύρος έστάλη από την κυρία του σε μιά μακρινή άποστολή, από ένα μήνα τώρα, άπήντησε η Ανέτα. Κανείς δεν ξέρει πότε θα ξαναγύριση. Αυτό μόνο κατώρθωσα να μάθω.

Η Μαριόν έμεινε σαν άπολιθωμένη. Έβασίζόταν άποκλειστικά στον έρωτα του Μπελ φεγκόρ και σ' αυτόν έσπείριζε όλες τις έλπίδες της.

Έξέσπασε τότε σε τρομερούς λυγμούς.

Η Ανέτα έπροσπάθησε να την καθησυχάση, λέγοντας της ότι ήταν άληθινή παραφροσύνη να αγαπά ένα ευπαθή, που ήταν φτωχός, όπως ο 'Ιάβ, με κίνδυνο να χάση ένα μαρκήσιο, που ήταν πλούσιος όπως ο Κροίσιος.

—Δεν με καταλαβαίνεις, Άνέτα! είπτε η Μαριόν, σκουπίζοντας τα μάτια της. Δεν αγαπώ πια τον Ρομπιστάν.

—Άλλά τότε γιατί κλαίς;

—Εκείνο που αγαπώ σ' αύ-

τόν είνε ο πρώτος μου έρωσ. Δεν μπορείς να μ' έννοήσης. Μάθε όμως ότι δεν μπορώ να ζήσω, χωρίς να πληροφόρηθώ τί άπέγινε. Άν τον έκλεισαν σε καμμία φυλακή, θα τον σώσω. Έχω το μέσον!

—Ά! Κυρία! Άν έχουν αυτό τον δυστυχισμένο στη Βαστίλλη, δεν θα κατορθώσατε τίποτε.

—Άν το θελήσω θα το κατορθώσω, άπήντησε η Μαριόν. Έχω το μοχλό, που κινεί τα πάντα. Μπορώ και τις σιδερένιες πόρτες να άνοίξω και τους πύργους να γκρεμίσω. Έχω το όπλο που χρειάζεται.

—Και ποιο είνε αυτό το όπλο;

—Η καλλονή μου. Μή νομίζης ότι έτρελλάθηκα. Έχεις άκούσει να μιλούν για τον καρδινάλιο ντε Ρισελιέ; Με λατρεύει.

—Αυτό το πιστεύω. Και, να σας πω την άλήθεια, εγώ στη θέση σας θα έπροτιμούσα τον καρδινάλιο από το μαρκήσιο ντε Σενκ - Μάρς.

—Ά! Άρχιζεις να με έννοης. Νομίζεις λοιπόν ότι αν δρώ τον Ρισελιέ και του ζητήσω να άνοίξη τις πύλες της Βαστίλλης εις άντάλλαγμα του έρωτός μου...

—Εαφικά, η Μαριόν έσταμάτησε.

—Άλλ' όχι... είπτε Γνωρίζω τον Κοντσίνι. Είνε άνηλικής έξαιρετική κίνησι στο μέγαρο Κοντσίνι και έμαθε ότι μεγάλη έορτή θα έδινόταν μετά τρεις ήμέρες.

—Από τη στιγμή εκείνη, η Μαριόν έξηφανίσθη από το ξενοδοχείο των «Τριών Μοναρχών». Έξαναγύρισε μόνο κατ'ά την ώρα της έορτής, φορώντας πολυτελή ένδυμασία και σπολισμένη με πολύτιμα κοσμήματα και διαμαντικά.

—Ένας εύπαθής την ώδήγησε στις αίθουσες του μεγάρου Κοντσίνι. Η Μαριόν έφορούσε μιά γαλάζια προσωπίδα και έτσι κανείς δεν την άνεγνώρισε.

Λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα, η νέα έγκατέλειπε τα πολυτελή σαλόνια του μεγάρου, άφήνοντας μόνο τον εύπαθή που την συνόδευε. Κανείς δεν την είδε να θγαίνει. Κανείς δεν παρητήρησε τίποτε το ύποπτο στις κινήσεις της.

Το δέβαιο όμως ήταν ότι η Μαριόν έφυγε από τα σαλόνια, τη στιγμή ακριβώς που έδγαιναν από εκεί η βασίλισσα και η σύζυγος του Κοντσίνι.

Η νέα είχε άναγνωρίσει τις δυο γυναίκες, παρά τις προσωπίδες που έφορούσαν και τις είχε παρακολουθήσει.

Λίγα λεπτά άργότερα, άκουγε την 'Ελεονώρα Γκαλιγκάι να δίνι στο Μπελφεγκόρ τη διαταγή, που Ισοδυναμούσε προς τη θανατική καταδίκη του Ρομπιστάν.

Η Μαριόν έπερίμενε να άπομακρυνθούν οι δυο γυναίκες και άρχισε έπειτα να σκέπτεται με ποιά τρόπο θα κατώρθωνε να άπελευθερώση τον Ιππότη.

—Εκύτταξε τότε γύρω της και είδε στο δάθος ενός σκοτεινού διαδρόμου μιά πέρτα, κλεισμένη απ' έξω με ένα βαρύ μανταλό.

Μήπως ο Ιππότης δρισκόταν πίσω απ' αυτή την πόρτα;

—Έτρεξε τότε προς τα εκεί, άφήρεσε όχι χωρίς κόπο το μανταλό και άνοιξε την πόρτα.

Διέκρινε τότε μπροστά της μιά νέα, με έπιδητικό παράστημα, που την παρατηρούσε με έκπληξι.

—Η Μαριόν έμάντευσε άμέσως ότι η νέα αυτή δεν ήταν άλλη από τη Γιζέλλα της Άγκουλέμης.

—Η Γιζέλλα έπροχώρησε προς το μέρος της και την έπιασε από το χέρι.

—Σας έριξαν και σας μέσα σ' αυτή τη φοβερή φυλακή; έρώτησε. Είσθε λοιπόν και είστε θύμα του μίσους και της κακίας; Μη φοβήσθε! Και οι δύο μαζί θα είμαστε πολύ ισχυρότερες!

—Η Μαριόν έννοισε ένα ρίγος να διατρέχη το σώμα της.

—Είσθε η Γιζέλλα της Άγκουλέμης; έρώτησε.

—Είμαι η κόρη του δουκάδου ντ' Άγκουλέμ, άπήντησε η νέα. Η φιλοδοξία είνε κακό πράγμα. Με έχώρισε από τον πατέρα μου, που θα δρίσκεται τώρα σε καμμία φυλακή και θα περιμένει την καταδίκη του. Τί θα άπογίνι η δυστυχισμένη η μητέρα μου;

—Η μητέρα σας ζή ακόμη; έρώτησε η Μαριόν, με φωνή που έτρεμε.

—Ζή!... Η μητέρα μου είνε τρελή. Άν μπορούσα θα πέθαινα με μεγάλη εύχαρησισι γι' αυτή.

—Η Μαριόν έδίστασε.

—Η συγκίνησις και ο όίκτος έπάλευαν με τη ζηλοτυπία μέσα στην ψυχή της.

—Η Γιζέλλα έπρόσεξε την ταραχή της και είπτε:

—Μην φοβήσθε! Θά σας ύπερασπισθώ, όπως θα ύπερασπισθώ και τον εαυτό μου.

—Η Μαριόν έσήκωσε άμέσως το κεφάλι.

—Ο όίκτος είχε ύπερισχύσει μέσα στην ψυχή της.

—Δεν είμαι φυλακισμένη, άπήντησε. Μη με ρωτήσετε όμως ποία είμαι. Βγήτε απ' αυτό το δωμάτιο και προχωρήστε άριστέρα στο σκοτεινό διάδρομο. Θά σας φέρνι σε μιά μικρή αούλη. Δεξιά υπάρχει μιά μικρή πόρτα. Άνοίξτε την και θα βρεθίτε στη μεγάλη αούλη του μεγάρου, από όπου θα μωρε-σете να θγίητε με μεγάλη εύκολία. Η αούλη αυτή είνε γεμάτη από κόσμο και κανείς δεν θα σας προσέξη με αυτό τον μανδύα. Πάρτε επίσης και την προσωπίδα.

—Η Μαριόν, λέγοντας αυτά, είχε θγαίνει τον μανδύα της και τον έβριζε επάνω στους ώμους της Γιζέλλας. Συγχρόνως της έδωσε να φορέση την προσωπίδα.

—Η Γιζέλλα θέλησε σε μιά στιγμή να την εύχαριστήση.

—Άλλ' η Μαριόν έσπευσε να θγί απ' αυτό το κελλί. Και, ένθ η κόρη του δουκάδου ντ' Άγκουλέμ άκολουθούσε τις συμβουλές της, εκείνη διευθύνθηκε, άνάμεσα από τους σκοτεινούς διαδρόμους του μεγάρου, στο κελλί, όπου δρισκόταν ο Μπελφεγκόρ.

(Άκολουθεί)

Με πόση περιφρόνησι δεν μιλούμε για τα ψάρια! Τα θεωρούμε ότι είναι άνικα να λοικευθούν και, πιο πολύ, να δοκιμάσουν ένα αίσθημα. Και όμως αυτό είναι πλάνη. Γιατί τα ψάρια γνωρίζουν, όπως και ο άνθρωπος, τον έρωτα, τη στοργή, τη ζηλοτυπία, τα έρωτικά τεχνάσματα και τέλος την εκδίκηση... Μέσα στα βάθη των θαλάσσιων συνάπτονται μάχες, που είνε εξ ίσου τρομερές με εκείνες που συνάπτονται εις την ξηρά μεταξύ των ανθρώπων. Και, μέσα στα σκοτεινά αυτά βασίλεια, ζουν μερικοί άφωνοι Δόν Ζουάν, που θα έκαναν να ωχρίσση εμπρός τους και τον πιο φημισμένο κατακτητή γυναικείων καρδιών.

ΣΑΝ ΑΡΧΟΝΤΑΣ...

"Ας πάρουμε, έξαφνα, ένα άπο το ψάρι που ζουν μέσα στα ένυδρα και που οι σοφοί το αποκαλούν «κυκλίδας».

Το ψάρι αυτό είναι ντυμένο σαν άρχοντας του παλιού καιρού, μ' ένα ένδυμα χρώματος τουρκουάζ, που του δίνει μια πολύ μεγαλοπρεπή εμφάνιση.

Η ζωή του διαρκεί μόλις δυομισή έτη. Ασφαλώς, αυτό είναι πολύ λίγο, όταν έχη κανείς στα στήθη του μια αισθηματική ψυχή, όπως το ψάρι αυτό.

Μόλις φθάση σε ηλικία γάμου, το αρσενικό ζητάει να βρή μιαν άξια σύντροφο της ζωής του. Το πράγμα όμως δεν είναι καθόλου εύκολο, γιατί τα θηλυκά ψάρια του γένους του άφθονούν, όπως συμβαίνει και στους ανθρώπους. Πρέπει λοιπόν η έκλογή του να γίνη με μεγάλη προσοχή, για να μην βελαγιασθή από μια θηλυκή, που είναι πιο έμπειρη απ' αυτόν. Η πράξις αυτή έχει, άλλωστε, κεφαλαιώδη σημασία, γιατί, μόλις κάμη την έκλογή του, είναι υποχρεωμένος να πανδρευθή εκείνη που διάλεξε και

—αυτό είναι το πιο αξιοσημείωτο— της μένει πιστός μέχρι θανάτου!

Λίγον καιρό αργότερα, και ο αρσενικός και η θηλυκή γεννούν τα αυγά τους. Η μητέρα τα βάζει επάνω στην άμμο και ο πατέρας επάνω σε μια μικρή πέτρα. Έπειτα σφίγγονται ο ένας πλά στον άλλον και περιμένουν την επώσσι των αυγών.

Γιατί ο αρσενικός είναι όχι μόνον υποδειγματικός σύζυγος αλλά και θαυμασίος πατέρας. Λατρεύει τα παιδιά του, τα τρέφει, επαγρυπνεί επάνω σ' αυτά και τα προστατεύει. Για να τα διασκεδάση, τα βγάζει σε περίπατο, κατά τρόπο πολύ πρωτότυπο άλλωστε. Τα παίρνει επτά-επτά μέσα στο στόμα του και τους κάνει μια δόλτα ανάμεσα στα φύκη και τα άλλα θαλάσσια φυτά.

Αλλά μη νομίζετε ότι και η θηλυκή είναι τόσο εύκολη στον έρωτα.

Ο φυσιοδίφης Τζών Σάντερς έκαμε μερικά ενδιαφέροντα πειράματα. Έκλεισε μια θηλυκή μέσα σ' έναν γυάλινο θάλαμο και άρχισε να της παρουσιάζη διαφόρους υποψηφίους έραστές. Έως ότου κάμη την έκλογή της, επέτρεσαν πέντε ολοκληρές ημέρες. Και τέλος, διάλεξε ένα αρσενικό ψάρι, που ασφαλώς ήταν το όμορφότερο από όλα τα άλλα. Άρχισε τότε να έρωτοτροπή μαζί του και να φλερτάση κατά έναν τρόπο πολύ προκλητικό.

Ο Σάντερς έβαλε τότε μέσα στο γυάλινο αυτό θάλαμο και άλλες θηλυκές. Το αποτέλεσμα ήταν ότι επηκολούθησε μια τρομερή πόλη μεταξύ των, που οι συνέπειές της θα μπορούσαν να είναι τραγικές, αν ο φυσιοδίφης δεν επενεδύαινε έγκαιρως.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ...

"Υπάρχει όμως μια κατηγο-

ρία μεταξύ των ψαριών αυτών, που είναι αληθινοί δόν Ζουάν.

Τα ψάρια αυτά έχουν ένα είδος κόκκινο λοφίου στο κεφάλι, όπως περίπου και ο πετεινός. Συνήθως παραμένουν άγαμα ή και, όταν παντρεύονται, δεν παραμένουν ποτέ πιστά. Αποτελούν όμως το φόβο και τον τρόμο των ανθρώπων.

Γιατί τα ψάρια αυτά με τα λοφία φαίνεται ότι δεν ζουν παρά μόνο για τον έρωτα. Ξελογιάζουν κυριολεκτικώς τις θηλυκές του είδους των και, έπειδη είναι πιο δυνατά από τα άλλα, φαίνεται ότι είναι άκαταγώνιστα. Κάνουν πραγματικές απαγωγές και το πιο συνηθισμένο πράγμα γι' αυτά φαίνεται ότι είναι να διαταράζουν την ηρεμία ενός άντρογύνου.

Οι σύζυγοι όμως που προσεβλήθησαν δεν μένουν με σταυρωμένα τα χέρια. Αμύνονται. Στήνουν ενέδρες στους έπικινδύνους αντιπάλους τους και τους επιτίθενται ομαδικά με άφάνταστη μανία.

Φαίνεται πραγματικά ότι πουθενά δεν μπορεί να κινή κανείς άτιμωρητί τον δόν Ζουάν.

ΣΑΝ ΓΗΝΣΙΟΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

Τύπος γυναικοκατακτητού είναι ένα άλλο ψάρι επίσης που λέγεται «Μερού».

Είνε ένα ωραίο ψάρι, με φασφορίζοντα λέπια, που του δίνουν ένα σμαράγδινο χρώμα. Είνε αληθινός γογς των θαλάσσιων. Προχωρεί άργά, με αφάνταστη μεγαλοπρέπεια και μοιάζει σαν γνήσιος τζέντλεμαν, που μόλις έγκατέλειψε τα μαλακά στρώματα της κλίνης του.

Το ψάρι αυτό είναι ο ιδεώδης τύπος του έραστού. Ο τρόπος με τον οποίον φλερτάρει είναι πολύ χαριτωμένος. Έρχεται κοντά σ' εκείνη την οποία διάλεξε και αρχίζει να χορεύει μέσα στο νερό, με μιαν εύκινησία και μια σελοτσούνη, για την οποία θα το ενόμιζε κανείς άνικανος.

Έπειτα, όταν αντίληφθ ή ότι συνεκίνησε την καρδιά της ωραίας του, πλησιάζει και αρχίζει να την βωπεύη με τα περυσία του.

Στο τέλος, φέρνει το στόμα του κοντά στο στόμα της αγαπημένης και της ψιθυρίζει πιθανόν τρυφερά ερωτόλογα, γιατί άμέσως έπειτα, το ζευγάρι φεύγει με ένα τρελλό τρέξιμο και πηγαίνει να κρύψη την εύτυχία του στη ρωγμή ενός βράχου.

Αλλά, το καταφύγιο αυτό φαίνεται πως δεν είναι πολύ ασφαλές. Γιατί, παρ' όλη την ταχύτητα με την οποία έφυγε από την ερωτική φωλιά, έτοιμα να επιπέσουν, μόλις αντίληφθον ότι οι έρωτες του ζεύγους απέδωκαν τους καρπούς των, μόλις δηλαδή άρχισουν να γεννιούνται τα αυγά.

Αλλά ο «Μερού» είναι πονηρός. Μόλις αντίληφθ τον κίν-

δυνο, παίρνει τα αυγά μέσα στο στόμα του και κάνει μια ηρωική έξοδο, περνώντας άμεσα από τις τάξεις των έχθρων του. Η θηλυκή τον άκολουθεί.

Και τότε συμβαίνει το εξής: ο «Μερού» σώζεται, συνδύων, νάρις στη μεγάλη ταχύτητα του. Αλλά η σύντροφός του μένει στα χέρια των έχθρων του. Εκείνοι τότε αφήνουν τη μανία τους να ξεσπάση επάνω της και την κατασπαράζουν.

Ο «Μερού» έχει τρέξει στο διάστημα αυτό πολύ μακριά και έχει κρύψει τα αυγά του σε ένα μέρος που δεν το βρει παρά μόνον αυτός.

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΔΙΑΦΘΟΡΕΥΣΙ

Αλλά ο περισσότερο περίεργος δόν Ζουάν των θαλάσσιων είναι ένα άλλο ψάρι, που λέγεται «Σάντα» και που ζή κυρίως στις άκτες της νοτίου Αμερικής.

Το ψάρι αυτό είναι πολύ μικροσκοπικό, αλλά η φύσις του έχει προικίσει με μια γοητευτική εμφάνιση, που δεν άφηνει άσυγκίνητη καμία γυναίκα για την ακρίβεια κανένα ψάρι θηλυκού γένους.

Γιατί ο «Σάντα» δεν φαίνεται ότι κάνει διάκρισι μεταξύ των διαφόρων ειδών των γαριών.

Ο «Σάντα» ζή επτά έως όκτα χρόνια. Κατά τα πρώτα πέντε χρόνια, δεν υπάρχει ατύχομερος διαφθορεύς απ' τον. Οι έρωτές του είναι τελειώτοι.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΥΩ

Αλλά, ξαφνικά, ο «Σάντα» αποφασίζει να... νοικοκυρευθή. Έγκαταλείπει πια τη ζωή ενστικτο τον είδοποιεί ίσως και το τέλος του πλησιάζει. Δελεϊ να άφήση απογόνους.

Από τη στιγμή αυτή, η προσπάθειά του στρέφεται στο να βρή μιαν θηλυκή «Σάντα», που να είναι άξια να γίνη σύζυγός του. Την βρίσκει, άλλωστε, χωρίς κόπο και τη λαβεί για κατοικία του.

Αλλά τα κακά ενστικτά της ευτυούν σε λίγο. Μόλις άφή τη γυναίκα του, η «Σάντα» γεννιέται τα αυγά της, την εκδιώκει από την φωλιά του. Κρατεί όμως τα αυγά της.

Έπειτα διαλέγει δεύτερη σύντροφο και έπειτα τρίτη. Η διαγωγή του άπέναντι των γυναικών είναι η ίδια. Τις εκδιώκει, άφου κρατήση τα αυγά τους.

Όταν τέλος γεμίση τη φωλιά του από αυγά, έγκαθίσταται στην είσοδό της σαν κίβηρος και περιμένει υπομονητικά έως άτου έπωασθούν.

Ο «Σάντα» γίνεται σε λίγο πατέρας.

Αλλά η φροντίς του σταματάει στο σημείο αυτό. Μόλις γεννηθούν τα παιδιά του, τα εγκαταλείπει και τρέχει εις άναζήτησιν νέων περιπετειών.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

Κυβερνήτα

δὰ πεδάνωμε ΜΑΖΙ ΣΑΣ!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το «Καρντιγκάν» ήταν έτοιμο να άποπλεύση για την Εύρωπη, κάνοντας το ταξίδι από τη Σαγκάη ως τη Μασσαλία. Ο πλοίαρχος Πιέρ ντε Κονταέκ ήταν κιόλας άνεσασμένος στη γέφυρα και έδινε τις άπαιτούμενες διαταγές.

Από καιρό τώρα, κάθε φορά που έξεκινούσε για ένα καινούργιο ταξίδι, έσυνήθιζε να κυττάζη τον κατάλογο των έπιβατών, ζητώντας να βρή μέσα σ' αυτό ένα όνομα... το όνομα μιας γυναίκας... Αλλά, αυτή τη φορά, έβεωρησε περιττό να το κάμη. Γιατί η τύχη, που είχε όμορφηνη για μερικές έβδομάδες τη ζωή του, όινοντάς του ως έπιβάτιδα την Λύντια Κλερβίλ, θα του ξανάδινε άλλη μια φορά την ίδια χαρά; Η τύχη σπανίως περνάει δύο φορές από τον ίδιο δρόμο...

Τώρα, η μοίρα του Πιέρ ντε Κονταέκ θα ήταν άσφαλώς να ζή, με το μαρτύριο αυτό που αισθανόταν μέσα στην ψυχή του, γιατί δεν είχε βρή το θάρος να έξομολογήθη την άγάπη του, από φόβο μήπως κάμη να έξαφανισθή από μπροστά του το ύπεροχο όραμα αυτής της γυναίκας...

Η Λύντια Κλερβίλ ήταν μιαν άξια, που είχε εύνοη από την τύχη και, σε ηλικία είκοσι δύο χρόνων, είχε βρεθή κάτοχος μιας πελώριας περιουσίας, που της επέτρεπε να ζή μιαν ζωή έλευθερη και άνεξάρτητη. Ήταν προηγούμενο ταξίδι της με το «Καρντιγκάν», είχε φάει πολλές φορές μαζί στο τραπέζι του κυβερνήτου του πλοίου. Είχαν βρεθή επίσης πολλές φορές μαζί στο σαλόνι, επάνω στη γέφυρα ή στο τερραίν του τενίς.

Ο Πιέρ ντε Κονταέκ είχε άνακαλύψει στη νέα αυτήν μιαν ύπεροχη αισθηματική φύσι, που συνδυάζόταν θαυμάσια με μιαν άνώτερη διάνοια και με ιδέες αρκετά τολμηρές και πρωτότυπες για μιαν γυναίκα. Αλλά, κάθε φορά που η συζήτησις έπαιρνε έναν χαρακτήρα πιο τρυφερό, η Λύντια έτρεχε να φύγη ή έβρισκε μιαν πρόφασιν, για να στρέψη άλλοι τη συζήτησι. Έτσι, το ταξίδι είχε τελειώσει, χωρίς ο νεαρός κυβερνήτης να βρή την ευκαιρία να της άνοίξη την καρδιά του.

Το «Καρντιγκάν» είχε άπομακρυνθή τώρα από τον λιμένα της Σαγκάης και παρέπλεε τις άκτες της Κίνας.

Ο πλοίαρχος Κονταέκ έξακολουθούσε να βρίσκειται πάντα επάνω στη γέφυρα. Δεν έκατέβηκε από εκεί παρά μόνο κατά την ώρα του γεύ-

ματος και έπέρασε μέσα στην τραπεζαρία της πρώτης θέσεως.

Και τότε, ξαφνικά, αντίκρουσε μπροστά του τη Λύντια Κλερβίλ, καθισμένη μόνη σε ένα τραπέζι. Όλα τα βλέμματα ήταν γυρισμένα προς το μέρος της και έκυτταζαν με θαυμασμό την ύπεροχη όμορφιά της...

Μόλις έτελείωσε το γεύμα, ο νεαρός πλοίαρχος έτρεξε κοντά της. Και η συνομιλία τους έσυνεχίσθηκε, σαν το προηγούμενο ταξίδι τους να είχε τελειώσει μόλις χθές.

Τις έπόμενες ημέρες έξακολουθούσαν να βλέπονται, όπως και την πρώτη φορά.

Και ο Πιέρ ντε Κονταέκ ένοιωθε μιαν άπέραντη χαρά να φουσκώνη το στήθος του, γιατί η γυναίκα αυτή, που τόσο την είχε νοσταλγήσει, θα έζυσε και πάλι μερικές εβδομάδες πλάι του.

Για να την εύχαριστήση, έπολλαπλασίασε τις έορτες και τις διασκεδάσεις επάνω στο πλοίο του, όπου, μετά το Θεό, ήταν άπόλυτος κύριος, σύμφωνα με μιαν έκφρασι, που είνε τόσο προσφιλής στους ναυτικούς.

Αλλά, μιαν σκιά άπλώθηκε σε λίγο επάνω στην εύτυχία του.

Επάνω στο πλοίο βρισκόταν ένας έπιβάτης, που, από την πρώτη στιγμή, είχε άρχισει να πολιορκή παντού την Λύντια και έφράντιζε να βρísκεται σε κάθε στιγμή μπροστά της.

Ήταν ο Τσάρλυ Μίντλαντ, ένας πλούσιος Αμερικανός, που έγυριζε εδώ κι εκεί για να σκοτώση την πληγή, που του έφερνε η άπέραντη περιουσία του και η εύκολια με την οποία έκυλούσε η ζωή του.

Από τη στιγμή εκείνη, οι δύο άνδρες άρχισαν να βλέπονται σαν έχθροι. Αλλά, την έχθρότητά τους αυτή δεν την έκαταλάβαινε κανείς άλλος, ίσως ούτε και αυτή η Λύντια.

Η νέα έφερόταν με την ίδια εύγένεια και στον ένα και στον άλλον.

Ο πλοίαρχος ύπέφερε φανερά όταν έβλεπε, από το ύψος της γέφυρας, όπου η ύπηρεσία του τον έκαλούσε, τον Τσάρλυ και τη Λύντια να συζητούν επί ώρα πολλή, σιτηριγμένοι επάνω στα κάγκελλα του καταστρώματος. Την ώρα όμως του φαγητού έπαιρνε την εκδίκησίν του. Έκαλούσε τότε τη Λύντια στο τραπέζι του και ένοιωθε μιαν μεγάλη χαρά, βλέποντας τον Μίντλαντ να γυρίζει ανήσυχά τα μάτια του προς το μέρος τους.

Αλλά, στο τέλος, ο Κονταέκ άποφάσισε να θέση τέρμα σ' αυτή την κατάσταση και ένα βράδυ, την ώρα που έόρευαν μέσα στο σαλόνι, παρέσυρε τη Λύντια στη γέφυρα και εκεί της έξομολογήθηκε το φλογερό έρωτά του.

Η νέα έφάνηκε ότι είχε συγκινηθή πολύ και δεν έκρυψε άπό τον Πιέρ, ότι παρά τον σκεπτικισμό που έφώλιαζε μέσα στην ψυχή της, τα αισθηματά της την έσπρώχναν κοντά του, από την πρώτη τους συνάντησι. Τον άφησε μάλιστα να μαντεύση ότι είχε έπιζητή-

σει αυτή τη δεύτερη συνάντησι, που θα τους ένωσε και πάλι.

Αλλά —επρόσθεσε— και ο Τσάρλυ Μίντλαντ της είχε κάμει το ίδιο βράδυ παρόμοια έξομολόγησι. Η διπλή αυτή άγάπη, έίπε, την είχε πολύ συγκινήσει και, έπειδη δεν μπορούσε να κάμη άκόμη την έκλογή της, θα έπερίμενε το τέλος του ταξιδιού, για να πάρη την άπόφασίν της.

Τα λόγια αυτά έλέχθησαν με μεγάλη εύγένεια και με πολλή χαρά. Ο Κονταέκ είχε την εντύπωσι ότι η Λύντια προσπαθούσε να χύση λίγο θάλασμο επάνω στην πληγή που είχε άνοιξει.

Και ο πόλεμος έξακολούθησε μεταξύ των δύο αντιπάλων. Ένας πόλεμος άθόρυβος, σιωπηλός, αλλά, γι' αυτό, όχι λιγώτερο άδυσώπητος.

Ξαφνικά, μέσα στη νύχτα, άντηχησαν τα κουδούνια που έσημαίναν συναγερμό. Οι σειρήνες έδιναν το σύνθημα του κινδύνου. Κραυγές τρομού και άγωνίας έξέσχίζαν την άτμόσφαιρα.

—Αυτό δεν είνε σωστό, έφώναζε ο τελευταίος. Θα έπρεπε οι έπιβάται να μεταφερθούν στις βάρκες άναλόγως της θέ-

Το «Καρντιγκάν» είχε προσκρούσει σε μιαν νάρκη.

Την ώρα αυτή, ο κυβερνήτης δεν μπορούσε πια να σκεπτεται τους έρωτές του. Το συναισθημα του καθήκοντος ύπερίσχυε μέσα στην ψυχή του.

Ήξερε καλά πως δεν ύπηρε καμιά έλπίς να σωθή το πλοίο του και, άνεσασμένος επάνω στη γέφυρα, έδινε τις άπαιτούμενες διαταγές για το έργο της διασώσεως.

Οι βάρκες είχαν κατεβασθή κιόλας και οι έπιβάται έπαιρναν ένας-ένας θέσι μέσα σ' αυτές.

Ο κυβερνήτης είχε διατάξει να μεταφερθούν πρώτα οι γυναίκες. Η σειρά των ανδρών θα έόχονταν κατοπιν.

Αλλά η διαταγή αυτή έπρόκαλε μερικές διαμαρτυρίες. Κάτω από τη γέφυρα στεκόταν ένας άμιλος έπιβατών της πρώτης θέσεως, άνάμεσα στους έποίους βρισκόταν και ο Τσάρλυ Μίντλαντ.

—Αυτό δεν είνε σωστό, έφώναζε ο τελευταίος. Θα έπρεπε οι έπιβάται να μεταφερθούν στις βάρκες άναλόγως της θέ-

(Το τέλος στη σελ. 45)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

ΦΡΑΝΣΙΓΙΑΡ

ή γυναίκα που επρόδωσε
ΑΠΟ ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑ!

Τό εστιατόριο που διατηρούσε η Μαργαρίτα Φρανσιγιάρ ήταν από τα γνωστότερα του Παρισιού για την καλή κουζίνα του και το περίφημο κρασί του.

Και ήταν απ' τα γνωστότερα, όχι μόνο για την εκλεκτικότητα των φαγητών του, μα και για τις ωραίες κοπέλλες που υπηρετούσαν σ' αυτό ως σεβιτόρες.

Η Μαργαρίτα, η ιδιοκτήτρια του κέντρου, ήταν πασίγνωστη στους νεαρούς παριζιάνους έρωτιδες για την άφραστη κοκετταρία της.

Ήταν ντυμένη πάντα με εξαιρετο γούστο, κομψή και προκλητική. Ευχάριστη στους τρόπους, περιποιητική, γλυκερά και εύπροσήγορη, αποτελούσε την καλύτερη διαφήμιση του καταστήματός της στο όποιον εύνοχον κυρίως νεαροί αξιωματικοί και μαθηταί των γύρω στρατιωτικών σχολών.

—Γιατί δεν παντρεύεσαι, Μαργαρίτα; την ρωτούσαν συχνά οι θαμώνες που είχαν την μεγαλύτερη οικειότητα μαζί της.

—Δεν θ' άνεχθώ ποτέ μία ταπεινή ζωή εικόνας.

—Αλλά;

—Θέλω να γίνω κάτι στη ζωή μου. Κάτι πολύ σοβαρότερο από μία σύζυγο που να μπαλάνη τις κάλτσες του άνδρός της και να του στρώνη το κρεβάτι.

—Σάν τι, Μαργαρίτα; Μήπως άσπρη που κινηματογράφου;

—Όχι!

—Μήπως ντιζέζ στον ραδιοφωνικό σταθμό;

—Αλλοίμονο... Όχι, όχι... Σας είπα: ή τίποτε θα παραμείνω, ή κ α τ ι θα γίνω...

Τα φιλόδοξα αυτά όνειρα της Μαργαρίτας, που τα εκάλυπτε ώστόσο πάντα ένα μυστήριο, έγιναν συχνά άφορη α-θώων πειραγμάτων εις βάρος της... Πολλοί νεαροί πελάτες της έζητησαν να έπω-φεληθούν από την φιλοδοξία αυτή τάσι της για να την κατακτήσουν... Μα η Μαργαρίτα ήταν άρρωστη...

Εγνώριζε πολύ καλά ότι όλοι οι νεα-ροί εκείνοι που έτρωγαν στο εστιατόριό

της, δεν ήταν άκρως ικανοί να εξασφαλί-σουν μία σημαντική καριέρα στον έαυτο τους.

Και δεν έπίστευε κανέναν...

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ

Αυτός που κατάρβωσε να προσελκύση την προσοχή της ήταν ένας νεαρός φοιτη-τής της σχολής Πολιτικών Έπιστημών.

Χωρίς πολλές περιστροφές, χωρίς να εφαρμόσει το κλασικό σύστημα της πα-λιορκίας για να την κατακτήσει, έφωνασε μία μέρα μία γκαρσόνια, και της έδωσε έ-να μικρό δέμα:

—Είνε για την δίδα Μαργαρίτα, της είπε. Δώστε της το άμεσα.

Όταν η Μαργαρίτα, περίεργη άνοιξε το κομψό μικρό δεματάκι που της έφεραν και αντίκρισε το περιεχόμενό του, άφησε μία κραυγή τρελλής χαράς:

Μέσα από ένα κοκκάλινο κουτάκι έβγα-λε ένα κολλιέ από μαργαριτάρια... Ά-στραψε το πολύτιμο κόσμημα κάτω απ' το φως του ηλεκτρικού. Άστραψαν από χαρά και τα ωραία μεγάλα μάτια της. Μία καρτούλα που υπήρχε μέσα περιείχε τα λίγα αυτά λόγια:

«Δεχθήτε, παρακαλώ, την έμπρακτη αύ-την απόδειξη του θαυμασμού μου. Θα ή-μουν εύτυχής αν μου χαρίζατε την φίλια σας».

Ο ΓΟΗΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΚΤΑ...

Η Μαργαρίτα δεν έδίστασε. Το πολύ-τιμο αυτό δώρο δεν μπορούσε παρά να προέρχεται από έναν άνθρωπο που γνώ-ριζε την ζωή, ευκατάστατα άσφαλώς, ι-σχυρό και αξιοπύ της φίλιας που ζητούσε. Χωρίς να διστάσει πήγε και τον βρήκε στο τραπέζι του.

—Δεν έχω λόγους να σας ευχαριστήσω, κύριε, τούπε συγκινημένη.

Έκείνος την παρεκάλεσε να καθήση. Κι ύστερα με φωνή σταθερή, χωρίς περι-στροφές και με μία θετικότητα που κατέ-πλησσε, της είπε:

—Δεν μ' έχετε προσέξει, δεσποινίς, αν και τρώω από τριμήνου στο κατάστημά σας. Σας παρακολούθησα, γιατί μ' άρε-σατε. Έξετιμήσα τα χαρίσματά σας. Γοη-τεύθηκα απ' την χάρι σας... Έμαθα τις φιλοδοξίες σας... Κι έπειδή είμαι σέ θέ-σι να εκπληρώσω μερικούς πόθους σας, έ-τόλμησα να ζητήσω την γνωριμία σας...

Η Μαργαρίτα ήταν γοητευμένη.

—Αλλά ποιος είστε; ρώτησε δειλά.

—Ο άνθρωπος που θα μπορούσε να σας δώσει απ' την σημερινή ρουτίνα της καταπληξής ζωής σας... Να σας κάμη κ α τ ι, όπως τόσο ζωηρά το επιθυμείτε.

—Αλλά πώς; Τι... Είνε δυνατόν;

—Αλήθεια, κύριε! Ετραύλισε συγκινημένη η νέα.

—Απολύτως δυνατόν... Έν πρώτοις, θα σας καταστήσω πλούσια... Κατόπιν, έυδοξη.

—Ευδοξη;

—Ναι... Τόσο έυδοξη, ώστε να μιλά για σας όλη η Εύρωπη... ο κόσμος όλος ίσως...

Η ΕΛΑΦΡΟΤΗΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Την συνέχισε της πρωτότυπης αυτής συ-ζητήσεως θα την μαντέψει άμεσα ο άνα-γνώστης όταν πληροφορηθή ότι η ωραία Μαργαρίτα από την έπομένη έθυσιασε τον έαυτο της και τα συμφέροντα της Γαλ-λίας, στην ικανοποίηση της άρρωστημένης ματαιοδοξίας της.

Η διεστραμμένη κοκετταρία της και τα φιλόδοξα όνειρά της πουλούσαν την πα-τρίδα της στους έχθρούς της... Γιατί η Μαργαρίτα δέχθηκε με μίαν εκπληκτική ελαφρότητα και μίαν άχαρηκρήστη άσυ-νειδησία, να γίνει συνένοχος του παράξε-νου θαμώνος που της έχαρισε το κολλιέ με τα μαργαριτάρια, του Ντάμελ Ούλερ, ενός από τους μεγαλύτερους κατασκόπους των Γερμανών στο Παρίσι...

Ένθουσιασμένη η Μαργαρίτα που θ' α-νελάμβανε έναν τόσο δύσκολο και ετιμητι-

κό δ' όπως έπίστευε ρόλο, έπεδόθη από την πρώτη κιόλας ήμέρα της συμφωνίας της με τον Ντάμελ, στο κατασκοπευτικό έργο της...

—Όχι, δεν άξίζει κανείς να ζή αν δεν έχω εξασφαλίσει μία ζωή άνετη και που να επιτρέπη την ικανοποίηση κάθε πόθου, έλεγε μόνη την ίδια νύχτα στο δωμάτιό της. Και ο Ντάμελ είνε αυτός που θα μου την χαρίσει.

Την Γαλλία δεν την σκεπτόταν. Ούτε τις συνέπειες του δύσκολου έργου που ά-νέλαβε. Όλα αυτά έθαμπωναν έμπρός στα θαρύτιμα κοσμήματα που της έχάρισε κά-θε μέρα ο Ντάμελ, και έμπρός στην δελεα-στική έλπίδα ότι μία μέρα, άργά ή γρή-γορα, αφού έπιτελούσε κάποιον σημαντι-κό κατασκοπευτικό άθλο, θα έφευγε για την Γερμανία όπου την έπερίμενε η δόξα, ο πλούτος, η εύτυχία...

ΜΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Η Μαργαρίτα άρχισε να περιποιήται μόνη τους πελάτες της, πράγμα που δεν τό είχε κάμει ως τότε. Οι νεαροί αξιω-ματικοί ήσαν ένθουσιασμένοι μ' αυτήν.

Και συχνά έφερναν μαζί τους αξιωμα-τικούς των γύρω συνταγμάτων, φίλους και μη, για να τους επιδείξουν το πρωτότυπο κέντρο που εσύχναζαν.

Η Μαργαρίτα έφάρεε... Έφάρεε στο μεταξύ τις έμπιστευτικές πληροφο-ρίες που έξεστόμιζε ή άθροστομία των ά-περισκέπτων αξιωματικών. Και τις μετε-δίδαζε στον Ντάμελ... Αυτός πάλι, με τα μυστικά μέσα που διέθετε, τις διεδίδα-ζε στην γερμανική κατασκοπεία...

Συχνά, καθόταν να συντροφεύση σ' ένα τραπέζι μία παρέα. Μά, στην πραγματι-κότητα, τό έκανε για να παρακολουθήση την συζητήση δυο άνωτέρων αξιωματικών σ' ένα διπλανό τραπέζι.

Ένα βράδυ την προσκάλεσε στο τραπέ-ζι του ένας νεαρός άνθυπολοχαγός του μη-χανικού. Ύστερα από πολλές περιστρο-φές, έφερε την συζητήση στο θέμα που την ένδιέφερε.

—Θα μου επιτρέψετε, δεσποινίς Μαργαρίτα, να σας όμολογήσω ότι μου έχε-τε έμπνεύσει από καιρό ένα ζωηρό και ελ-λικρινές αίσθημα... της είπε άπερίφρα-στα.

—Θα πρόκειται άναμφιβόλως περί αί-σθήματος συμπαθείας... έλεπε αδιάφορα αυτή.

—Όχι... Κάτι περισσότερο: περί έ-ρωτος!

—Ο έρωτας!... Είνε μία τόσο άδρι-στη λέξις, ψιθύρισε η νέα με έπιφύλαξι.

—Και όμως: είνε κάτι τό τόσο συγ-κεκριμένο για μένα... Είνε τό πάν για μερικούς ανθρώπους, όπως και για μέ-να... Είνε αυτό που έννοιας για σας...

—Ω, κύριε, δυστυχώς, σας έπρόλαβε άλλος, τον άπεστόμωσε η Μαργαρίτα...

Και τώρα, μου επιτρέψετε; Δεν φαντάζο-μαι να με θέλετε για τίποτε άλλο;

Και πεταχτή, άπομακρύνθηκε.

Ο αξιωματικός δαγκώθηκε. Έβραζε ά-πό όργη. Τό πάθημά του τον έκαμε κα-ποκόκκινο. Δεν ήλπιζε αυτή την άποτυ-τυχία. Και άρκίστηκε έκδίκηση... Μία έρε-χία. Και άρκίστηκε έκδίκηση... κι αυτός δάναε μάλλον για να έξευτελίση, κι ά-συγκίνητη στην έξομολόγησή του...

Τον τόσο δέβαιος για τα όπλα της γοη-τείας του... Και τώρα τό έφερε βαρεία που άπέτρεχε...

—Να μου είπε άραγε την αλήθεια; έ-σκέφθηκε ο προσδληθείς άνθυπολοχαγός ό-ταν έμεινε μόνος.

Και από τη στιγμή εκείνη, άρχισε να παρακολουθή κάθε κίνηση της Μαργαρί-τας, για να άνακαλύψη τον αντίζηλό του.

ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ

Δεν άποσπούσε τό βλέμμα του από την γοητευτική ιδιοκτήτρια του έστιτο-ρίου. Χωρίς να γίνεται αντίληπτός, ο νεα-ρός άνθυπολοχαγός, προσπαθούσε, κάθε μέρα που πήγαινε εκεί, να συλλάβη κά-ποιον ύποπτο χαιρετισμό, μίαν εύλωτη

χειρονομία που να προδίδη ότι η Μαργαρίτα είχε χάρισει πραγματικά την καρ-διά της σε άλλον... Γιατί, αν δεν συνέ-βαινε αυτό, θα έσήμαινε τότε ότι η Μαργαρίτα είχε περιφρονήσει κατά τον βαρ-βαρότερο τρόπο τό αίσθημά του... Και ο πληγωμένος άνδρικός έγωισμός του δεν μπορούσε ν' άνεχθή μία τέτοια προσβολή.

Τέλος, ένα βράδυ ο άνθυπολοχαγός έκαμε μία σπουδαιότατη άνακάλυψι: Μίαν ά-νακάλυψι όμως που όσο και αν δεν ήταν αυτή που ζητούσε, συνετέλεσε σε πολλά άπρόοπτα γεγονότα:

Δυο άξιωματικοί ζητητούσαν σ' ένα τραπέζι χαμηλόφωνα. Γιά μία στιγμή, ο ένας έβγαλε ένα μολύδι, έκοψε ένα κρι-ματί χαρτί απ' τό πακέτο των σιγαρέτων του και κάτι έσχεδίωσε με προσοχή. Η συζητήσις συνεχίστηκε επί άρκητην ώρα. Κατόπιν ο αξιωματικός τσαλάκωσε με δύ-ναμι τό χαρτί και τό πέταξε χάμω.

Όλα αυτά τα παρακολουθούσε άσυμ-σθήτως ο άνθυπολοχαγός, γιατί στο διπλανό τραπέζι των δυο αξιωματικών καθόταν μ' έναν φοιτητή η Μαργαρίτα και συνωμιλού-σε με οικειότητα.

Όταν έφυγαν οι αξιωματικοί όμως ο άνθυπολοχαγός έπρόσθεσε την έξης χαρα-κτηριστική σκηνή:

Η Μαργαρίτα έρριξε γύρω της ένα έ-ρουνητικό βλέμμα, έδεδαιώθηκε ότι κανείς δεν την έπρόσχε και κατόπιν, έσκυψε δια-στικά και περιμάζεψε τό τσαλακωμένο χαρτάκι που πέταξε ο αξιωματικός.

ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Μία αδιόρατη καχυποψία πέρασε άστρα-πιαία από τό μυαλό του άνθυπολοχαγού. Μά την ίδια στιγμή, άνοιξε ή πόρτα του κέντρου και έσαν μπήκαν οι δυο αξιωματι-κοί. Ο ένας, έσπευσε διαστικά στο τρα-πέζι και καθόταν και άρχισε άνήσυχα να ψάχνη χάμω.

—Κάτι έχασα... είπε στην Μαργαρίτα που έσπευσε κοντά του.

—Σάν τί; ρώτησε αυτή αδιάφορα.

—Μία σημείωσις... Μά, διάβαλε! Μό-λις πρό όλίγου, νομίζοντας πως ήταν άχρη-στη, την πέταξα... Τώρα δεν την βλέπω πουθενά...

Ο άνθυπολοχαγός σηκώθηκε απ' τη θέσι του. Είθε την Μαργαρίτα να γίνεται κατακίτρινη και να προσπαθή δια τό-θίας να χαμογελάση. Δεν χρειάστηκε πε-ρισσότερα για να αντίληφθ η περί τίνος έ-πρόκειτο. Προχώρησε διαστικά και πλη-σίασε τον αξιωματικό που έψαχνε. Χαιρέ-τησε και του είπε:

—Μπορώ να σας πω;...

—Άποτραβήχτηκαν σε μία γωνία.

—Μπορείτε να μου πητε τί χάσατε; τον ρώτησε άμεσα ο άνθυπολοχαγός. "Αν ναι, θα σας πω ποιος τό πήρε..."

—Κάτι έξαιρετικά σημαντικό... ψιθύρι-σε αυτός χαμηλόφωνα. Είχα σχεδιάσει τα νέα όχυρά των ΒΔ συνόρων μας πρόχειρα σ' ένα χαρτί... Μεγάλη άπερίσκεψία... τσαλάκωσα κατόπιν τό χαρτί και τό πέ-ταξα... Μά, βγαίνοντας έσκέφθηκα την ά-νοησία μου. Έπέστρεψα να βρώ τό τσαλα-κωμένο χαρτί... Έγινε όμως άφαντο!

—Αλλά, έσείς τί έζέρετε; Γνωρίζετε, είπατε, ποιος τό πήρε;

Ο άνθυπολοχαγός τότε, όρμώντας προς τό μέρος της Μαργαρίτας, έφωνασε θριαμ-βευτικά:

—Ναί! Αύτή! Συλλάβετέ την!

Η έρευνα που έγινε στο δωμάτιό της απέδειξε την ένοχή της. Η Μαργαρίτα, ό-μολόγησε χωρίς δισταγμό τον έγκλημα-τικό ρόλο της.

—Ήθελα να ζήσω τη μεγάλη ζωή!, εί-πε μέσα σ' άναφυλλητά της. Και να γνω-ρίσω την δόξα...

—Και προτίμησες να παραδώσης την πατρίδα σου στους έχθρούς της; την ρώ-τησαν στην άνάκρισι.

—Θέ-που! Αυτό δεν τό είχα κει-φεί...

Η Μαργαρίτα έβράζε προς τον θάνα-το με τό κεφάλι ψηλά. Την ώρα που τό τσιγάρο του άποσπάσματος ήσαν έστραμ-

οί άνθρωποι έν πολέμψ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ενας άπεσταλμένος της γαλλικής έφημερίδος «Παρί-Σουάρ», σε μία σειρά έντυπώσεών του από τό Λον-δίνο, γράφει ότι ένάμισι εκατομμύ-ριο Άγγλίδες έχουν κινητοποιηθή για να προσφέρουν τις υπηρεσίες των στην έμπόλεμη πατρίδα τους. Κάνει τόσην έντύπωση, γράφει ο Γάλλος δη-μοσιογράφος, τό γεγονός ότι εξαφνα βλέπει κανείς έναν συνταγματάρχη να δαγγί τό... «ρούζ» και να βάφη τα χείλη του, ή ν' άκούη σε τόνο σοβα-ρώτατο να λένε... «ό ταγματάρχης έ-λαβε άδεια, γιατί βρίσκεται σε έν-διαφέρουσα κατάσταση». Πρόκειται, έννοείται, περί θαυμοφόρων του γυ-ναϊκού στρατού της Άγγλίας.

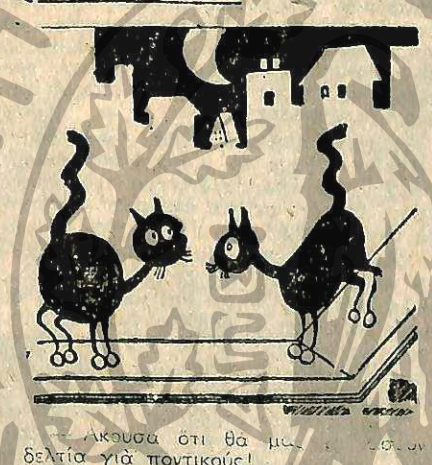
Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Σ την Άγγλία τελευταίως οι γεωρ-γοί όργωνουν όχι μόνον κατά την ήμέρα, αλλά και κατά τη νύχτα και τότο για να κερδίσουν χρόνον, έκει-δη, λόγω της κακοκαιρίας, έφέτος τα όργώματα καθυστέρησαν. Για να μπο-ρούν να έκτελούν την έργασία τους, τοποθετούν στα δενζιναρότρα τρεις συνήεις φάρους αυτοκινήτων, δυο μπροστά και έναν πίσω. Το σύστημα αυτό έδωσε ικανοποιητικά αποτελέ-σματα. Φυσικά, οι γεωργοί έχουν ύπ' όψιν τους ότι σε περίπτωση έναερίου έπιδρομής πρέπει να σβύσουν τα φω-τά των δενζιναρότρων, διακόπτονται την νυχτερινή έργασία τους.

ΟΙ ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Σ τα άγγλικά πολεμικά ύπουργεία ύποβάλλεται καθημερινώς σωρεία έφευρεσών οι όποιες, κατά την γνώμη των έφευρετών, εφαρμόζόμενες, μπο-

ΜΕΤΑ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

—Άκουσα ότι θα με...

Δελτία για ποντικούς!

μένα έναντιόν της και την ρώτησαν αν εί-χε τίποτε να πη, έφωνασε μ' όλη την δύ-αμι της φωνής της:

—Ναί! Ζήτω συγγνώμη απ' την Γαλ-λία! Ζήτω η Γαλλία!

Ο Ντάμελ έσπινάστηκε. Και ο μόνος που την έκλαψε ειλικρινά, ήσαν ο νεαρός άνθυπολοχαγός, γιατί αυτός πραγματικά

ρουν να εξασφαλίσουν στους συμμά-χους την ταχεία νίκη.

Οι άρμόδιες υπηρεσίες των ύπουρ-γείων εξέταζον δίχως να χάνουν την ψυχραιμία τους όλα τα σχέδια, και αυτά άκόμη τα πιο παράδοξα, γιατί ένίοτε μεταξύ των προτεινομένων μέ-τρων υπάρχουν και ιδέες παρκτικής χρήσιμες. Στις έφευρέσεις, άίφων-που ύπεβλήθησαν τελευταίως περίφη-μάνονται ένας «χαλιδόβινος κροκόδει-λος», ο όποιος... καταστρέφει τα συρ-ματοπλέγματα, φωτεινές παγίδες για τ' άεροπλάνα και τάνκς που διευθύ-νονται εξ άποστάσεως δια του άσυρ-μάτου. Οι έφευρέσεις αυτές άπερρί-φθησαν.

ΤΑ... ΚΟΥΔΟΥΝΑΚΙΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Γιά την ασφάλεια μέσα στους δρό-μους, τη νύχτα, στις πόλεις της Άγγλίας, οι όποιες, ως γνωστόν, δυ-βίζονται σε βαθύ σκοτάδι, έπενεόθη-σαν πολλά συστήματα: μικρές ήλε-κτρικές λαμπίτσες στην πλάτη, φω-τεινές κάλτσες, φωτεινά σκουλαρίκια, παπούτσια, κουμπιά κτλ. Κανένα ό-μως από αυτά δεν έδωσε τόσο ικανο-ποιητικά αποτελέσματα όσο τα παπού-τσια με... κουδουνάκια.

Στό πίσω μέρος του παπουτσιού τοποθετείται ένα κουδουνάκι, τό όποιο ήχεί μόνο κατά τό βάδισμα. Ο ήχος προκαλεί την προσοχή του όπθεν δαδίζοντος, ο όποιος, οδηγούμενος απ' αυτόν, άποφύγει να προσκρούση έ-πάνω στον προ αυτού δαδίζοντα. Στο Λονδίνο προτιμώνται τα παπούτσια με κουδουνάκια από τα παπούτσια με λαμπίτσες.

Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ο ι ναύτες των άγγλικών πολεμικών, που βρίσκονται στα ύδατα της Α-μερικής, έπικοινωνούν τελευταίως με τους έν Άγγλία οικείους των, κατά πρωτότυπον τρόπον. Σε πολλά μέρη της Αμερικής υπάρχουν, πραγματι, ειδικοί σταθμοί φωνοληψίας, όπου μπο-ρεί ο καθείς να ύπαγορεύη μίαν «ό-μιλούσα έπιστολή».

Η έπιστολή έγχαράσσεται έπάνω σε ειδική εύκαμπτη πλάκα, ή όποία κλείνεται μέσα σε φάκελλο και άπο-στέλλεται ταχυδρομικώς στον παρα-λήπτη, ο όποιος μπορεί έτσι ν' άκού-ση στο γραμμόφωνό του τη μακρινή φωνή του άγαπημένου του προσώπου. Οι ναύτες του «Αχιλλέως», του γνω-στού άγγλικού καταδρομικού, τό όποι-ον συμμετέσχε στη ναυμαχία κατά του γερμανικού θαρρηκού τσέπης «Ναυαρχος Φόν Σπέε», είνε οι πρώτοι Εύρ-ωπαίοι που έπωφελήθησαν του νεω-τερισμού αυτού για να στείλουν τις φωνές των ταχυδρομικώς στην αντί-περα άκτή του Ατλαντικού.

την είχε άγαπήσει...

Η άτυχη αυτή άγάπη του όμως συνε-τέλεσε στο να άπαλλαγη ή πατρίδα του από μίαν επικίνδυνη κατάσκοπο... Και στο να προσχθή αυτός σε ύπολοχαγό...

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

16ον

Ἀνέπνεε με δυσκολία. Τὸ ἀπότομο ξέσπασμα τῆς ὀργῆς μου, ἡ θέα τοῦ γυμνοῦ στιλέτου πού κρατοῦσα στὸ χέρι μου καὶ τὸ φρικιαστικὸ περιβάλλον, ὅλα αὐτὰ τὴν ἔκαναν δουδὴ ἀπὸ τὸν τρόμο.

Ἔπεσε στὰ πόδια μου σὲ στάσι ἱκεσίας. Καὶ ἐκεῖ, ξαναβρῆκε τὴ φωνή της :

—Ἐλεος! Ἐλεος!, ἐφώναζε. Ὡ, Θεέ μου, δὲν θὰ μὲ σκοτώσης! Κάνε μου ὅ, τι θέλεις, ἀλλὰ μὴ μου δώσεις τὸν θάνατο. Εἶμαι πολὺ νῆα ἀκόμη γιὰ νὰ πεθάνω. Naί, τὸ ξέρω ὅτι εἶσαι ὁ Φάβιος, ὁ σύζυγός μου, ὁ Φάβιος τὸν ὅποιον ἐθεωροῦσα νεκρὸ, ὁ Φάβιος δολοφόνος!... Θεέ μου! Ἀλλὰ γιατί με παντρεύθηκες σήμερα ἀφοῦ ἤμουν ἤδη γυναίκα σου; Γιατί; Ὡ, εἶνε τρομερό!... Τώρα καταλαβαίνω, τώρα τὰ βλέπω ὅλα καθαρά... Ἀλλὰ, μὴ με σκοτώσης, Φάβιε! Φοβάμαι τόσο τὸν θάνατο! Ἐλεος σοῦ ζητῶ, στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ μας!... Φάβιε, δεῖξου γενναῖο ψυχός. Naί, σοῦ φιλῶ τὰ πόδια, μὴ μὲ σκοτώσης!

Στὰ λόγια αὐτὰ ἀκούμπησε τὸ πρόσωπό της στὰ πόδια μου καὶ τὸ ἔκρυψε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ. Ἡ ὀργή μου κατενῆσθηκε κάπως καὶ ξανάδαλα τὸ στιλέτο στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου μου.

—Σὲ παρακαλῶ, τῆς εἶπα. Ἀφῆσε αὐτοὺς τοὺς θεαρινισμούς. Καὶ μὴ φοβάσαι. Δὲν σκοπεύω νὰ σὲ σκοτώσω. Δὲν εἶμαι κανένας κοινὸς ἐγκληματίας... Σ' ἐφερα, ἀπλούστατα, ἐδῶ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ζω ἀκόμη καὶ νὰ σοῦ παρουσιάσω τίς ἀποδείξεις.

Ἡ Σῆκα ἐπῆλθε, σὲ παρακαλῶ, μὴν τρομάζης. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ σκοτώσω. Ἐχουμε ἀρκετὴ ὥρα νὰ μιλήσουμε καὶ νὰ ἐξηγηθῶμε. Κάνε ὑπομονή... Ἀλλὰ σήκω!

Ἦγῃκουσε ἀναστενάζουσα θαθεῖα. Ἐκάγχασα τότε θυρωδῶδως:

—Χά, χά! Ἔτσι ψυχρά λοιπὸν ὑποδέχεσαι τὴν νεκροαῤαστά μου! Δὲν χαίρεσαι πού ξαναβλέπεις τὸν ἄνδρα σου, ἐνὺ ἡ ἀπαρηγόρητη χῆρα; Δὲν ἀγάλλεσαι πού ξαναδρίσκεις τὸν ἀγαπημένο σου σύζυγο, πού σὲ περιέβαλλε πάντα με τὴν τρυφερότητα καὶ δὲν σοῦ ἀρνιόταν ἐστὼ καὶ τὴν μεγαλύτερη θυσία; Δὲν χαίρεσαι πού μ' ἔχεις πάλι κοντὰ σου, θερμὴ καὶ ἀπαρηγόρητη χῆρα; Τόση εἶνε λοιπὸν ἡ χαρὰ σου, ὥστε νὰ σὲ πνίγῃ, σὲ σημεῖο πού νὰ μὴν μπόρῃς ν' ἀρθρώσης λέξι;

Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της συνεσπῶσθησαν. Ἐσφίξε τίς γροθιές της με λύσσα. Μὰ δὲν ἐπρόφερε λέξι.

—Ἀκούσε!, τῆς εἶπα. Ἐχω κι' ἄλλα πολλὰ ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ.

—Ἐδῶ μέσα, Θεέ μου!

—Ἐδῶ μέσα, ναί... Ὅταν ἐδραπέτευσα λοιπὸν ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ χάρου, γυρίζοντας σπῆτι μου, διεπίστωσα με φρίκη ὅτι ἡ κενὴ θέσις τὴν ὁποία εἶχα ἀφήσει εἶχε ἤδη συμπληρωθῇ... Κάποιος ἄλλος σὲ ἀπῆλθε γιὰ νὰ παρευρεθῶ μάρτυς ἐνὸς πρῶ τοτύπου θεατρικοῦ ἔργου πού παιζόταν ἐκεῖ μέσα. Ἡ σκηνὴ ἐλάμβανε χώραν στὸν κήπο μου καὶ οἱ ἡθοῖοι οἱ ἦσαν ἐσύ, ἡ γυναίκα μου καὶ ὁ Γκουίντο, ὁ φίλος μου...

36

Ἐγίνεσθε δυὸ φερὲς γυναίκα μου καὶ ὅτι συνεπῶς ἔχω διπλὰ συζυγικά δικαιώματα καὶ διπλὴ ἐξουσία ἐπὶ τῶν πράξεών σου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἂν ἔχω ἢ ὀχι δικαίωμα νὰ σὲ θάψω ζωντανὴ ἐδῶ μέσα, σὲ θεδαῖω ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσα πάρα πολὺ νὰ σοῦ ἀποδείξω ἀπόψε ὅτι τὸ ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα...

Καὶ με τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, σηκώθηκα ἀπότομα ἀπὸ τὴ θέσι μου καὶ τὴν ἐπλησίασα με ὀρμὴ. Εἶχα καταληφθῇ ἀπὸ μιὰν ἀσυγκράτητὴ ἐπιθυμίαν νὰ κατασυνθλίψω τὸ ὑποκριτικὸ αὐτὸ πλάσμα. Τὴν ἄρπαξα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν ἐκράτησα σφιχτά.

—Δηλαδή, θέλεις νὰ με δολοφονήσης; ἐφώναζε κατατρομαγμένη ἡ Νίνα.

—Τόσο πολὺ τρέμεις τὴν δολοφονία; ἐκάγχασα. Ἐσύ, ἐσύ ἡ ὁποία ἐδολοφόνησες χωρὶς οἰκτο δυὸ ἀνθρώπους, τρέμεις τώρα μὴν πεθάνῃς! Ἀλλὰ, τὸ αἷμα τους θὰ πέσῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἐπάνω σου, τὸ αἷμα τους ζητᾷ ἐκδίκησι... Μὴ με κυττάς ἔτσι! Ἀν καὶ δρίσκωμαι στὴ ζωὴ, δὲν εἶμαι παρὰ τὸ ζωντανὸ πτώμα τοῦ ἀνθρώπου πού ὑπῆρχε κάποτε... Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γκουίντο...

Μὲ διέκοψε με λυγμούς: —Τὸν Γκουίντο τὸν ἀγαποῦσα. Καὶ μ' ἀγαποῦσε.

—Ὡ, ναί, σὲ ἀγαποῦσε γιατί δὲν ἐγνώριζε ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν γυναικείαν μορφὴν σου ἐκρυβες τὴν ψυχὴ ἑνὸς σατανᾶ... Σὲ ἀγαποῦσε, εἶπες; Σὲ ἀγαποῦσε;

Τὴν παρέσυρα δάσασα σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μαυσαλείου, ὅπου μόνον ἐφθανε ἡ λάμψις τῶν κεριῶν.

—Ἐλε, ἐλὰ ἐδῶ!, τῆς ἐφώναξα. Καὶ κύττα, κύττα ἐκεῖ ἐπάνω.

Καὶ τῆς ἐδείξα τὴν ὀροφὴν τοῦ μαυσαλείου.

—Ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας δρίσκεται τὸ ὑγρὸ χῶμα καὶ μέσα σ' αὐτὸ μουλᾷ τὸ ὠραῖο σῶμα τοῦ ἐραστοῦ σου... Τὰ μαῦρα κατσαρὰ μαλλιά του εἶναι φωδυστυχημένη καρδιά του, πού σου εἶχε δοθῇ ὀλόκληρη, εἶνε διάτρητη ἀπὸ τὴ σφαίρι καὶ ὅλα αὐτὰ, γιὰ τὴν ἀγάπην σου...

—Ἐσύ τὸν σκότωσες, ἐσύ!, ἐφώναζε ποστρέφοντας τὸ πρόσωπό της γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα μου.

—Ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα; Τί ἀφελὴς πού εἶσαι, ἀλήθεια! Ὁ δυστυχὴς πέθανε ὅταν ἔμαθε τὴν προδοσίαν σου, ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι τὸν ἐγκατέλειψες ποταπὰ καὶ χυδαῖα γιὰ νὰ παντρευτῇς ἕναν πλούσιον ξένο. Τὸ περιστροφὸ μου τὸν ἐγλύτωσε ἀπ' τὸ μαρτύριο.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀποφεύγῃ τὸ βλέμμα μου.

—Ἀρνεῖσαι μήπως, συνέχισα, ὅτι τόσοι ὁ δικός του ὁ θάνατος ὅσο καὶ ὁ δικός μου σὲ χαροποίησαν ἐξαιρετικά; Τολμᾷς ἀκόμη νὰ μιλήσῃς ἐσὺ περὶ δολοφονίας, ἐλπεινὴ καὶ χαμένη γυναίκα, με πολυήμερὸ σῶμα καὶ συνειδήσι... Καὶ ἂν ἀκόμα σὲ δολοφονοῦσα εἰκοσι φορές, καὶ πάλι ὅλα τὰ ἀμαρτήματά σου θὰ ἔμεναν ἀπλήρωτα.

Τὴν ἐσπρώξα με ὀρμὴ ἀπὸ κοντὰ μου. Ἡ περιφρόνησις καὶ τὸ μῖσος μου εἶχαν φτάσει στὸ ἀποκορύφωμά τους...

Δὲν καταλαβαίνω γιατί μοῦ καταλογίζεις ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου, ψιθύρισε. Μήπως εἶμαι χειρότερη ἀπ' τίς ἄλλες γυναῖκες;

Χειρότερη; ἐφώναζε καταγανακτικῶς. Τολμᾷς καὶ συγκρίνεις τὸν ἑαυτό σου με ὅλες τίς ἄλλες γυναῖκες τοῦ κόσμου, τολμᾷς καὶ προσβάλλεις κατ' αὐτὸν τὸν ἑλεεινὸ τρόπο τὸ φύλον σου; Ἀλλὰ, πρέπει ἐπιτέλους, νὰ μάθῃς, τί ἰδέα ἔχουν οἱ ἄνδρες γιὰ τίς γυναῖκες ἐκεῖνες πού ἀτιμῶσιν τὴν συζυγικὴν ἐστία...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΧΑΛΙΚΙ

Ἐνα τρυφερό αἰσθηματικὸ διήγημα

—Θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν πιὸ συγκινητικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς μου, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ στρατηγὸς Τερράζ, σ' ἕνα γεῦμα πού εἶχε συγκεντρώσει μερικὸς παλιὸς ἀποστράτους τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τοῦ Σαιν-Συρ πού ἡ ζωὴ τοὺς εἶχε σκορπίσει ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἦμουν τότε νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς στὴν Τάρμπε, ὅπου δὲν ἐγνώριζα κανέναν. Μιὰ μέρα πού εἶχα ἀδειά, ἀποφάσισα νὰ δῶ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα σπῆλαιον, πού εἶχε ἀνακαλυφθῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς Λούρδης καὶ πού ἐπαίνουσαν ὅλοι τοὺς ὠραίους σταλαχτίτες, πού ὑπῆρχαν στὸ ἐσωτερικὸ του.

Ἐφυγα μόνος καὶ ἀκολούθησα τὸ δρόμο, πού μοῦ εἶχαν ὑποδείξει. Τὸ σπῆλαιο δρισκόταν σὲ ἀπόστασι μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐνῶ εἶχα ἀδειά, ὡς αὐτὸ, ἔπρεπε νὰ περάσω ἕνα ποτάμι, πού δὲν εἶχε γέφυρα. Ὑπῆρχε μόνον ἕνα στενὸ πέρασμα, καμωμένο με πέτρες, πού ἔφερνε στὴν ἀπέναντι ὄχθη. Κατ' ὁρμὴν πολλὰ εὐκόλως νὰ προσανατολισθῇ καὶ βρῇκα ὅλα τὰ σημεῖα, πού μοῦ εἶχαν ὑποδείξει.

Ἀλλὰ πέρασμα δὲν ἐφαίνονταν πούθεν. Παντοῦ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ἔτρεχε με ὀρμὴ καὶ ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῆς μίας ὄχθης καὶ τῆς ἄλλης ἦταν πολὺ μεγάλη. Εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζωμαι, ὅταν, ξαφνικά, διέκρινα ἐκεῖ κοντὰ μιὰ νῆα, πού προχωροῦσε φορτωμένη με ἕνα δεμάτι ζύλα στὴ ράχη της. Τὴν ἐπλησίασα καὶ τὴν ἐρώτησα ἂν ὑπῆρχε πέρασμα ἐκεῖ κοντὰ.

Ἐκεῖνη ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι της, με ἐκύτταξε καὶ μοῦ χαμογέλασε μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν ἐρώτησί μου. Θεέ μου! Πὸ σο ὁμορφὴ ἦταν!

Δὲν ὑπάρχει κανένα πέρασμα ἐδῶ κοντὰ; ἐρώτησα καὶ πάλι.

Καὶ βέβαια, ἀπάντησε. Εἶνε λίγο πιὸ κάτω. Ἀν θέλετε, μπορῶ νὰ σὰς δώσω, κύριε.

Ἀπόθεσε κάποια τὸ δεμάτι με τὰ ζύλα, διώρθεσε τὸ φόρεμά της καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ μπροστὰ μου. Τὸ φόρεμά της ἦταν κοντὸ καὶ κακορραμμένο. Ἀλλὰ τὰ πόδια της ἦταν μικρὰ καὶ ὀλόλευκα. Περιπατοῦσε μ' ἕνα λιχνιστικὸ βάδισμα, πού ἦταν πολὺ χαριτωμένο.

Ἦμασταν μόνον μετὰ στὸ δάσος, ὁ ἥλιος ἐλαμπε ἐπάνω στὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ θαθεῖα σιωπὴ ἀπλωνόταν ὀλόγυρα... Καὶ ἡ νῆα αὐτὴ προχωροῦσε πάντα μπροστὰ μου με τὸ λιχνιστικὸ βάδισμά της καὶ τὰ ὀλόλευκα πόδια της. Σὰς εἶπα ὅτι ἦταν πολὺ ὠραία. Τὴν ἐβρίσκα τώρα, πού τὴν εἶχα προσέξει περισσότερο, ἀληθινὰ γοητευτικὴ.

Ἐπερπατοῦσαμε ἔτσι ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα. Ὡστόσο, ἐγὼ ἐγὼ εἶχα τὴν ἐντύπωσιν πὼς ἐφθάσαμε πολὺ γρήγορα, ὅταν, σὲ μιὰ στιγμὴ, τὴν εἶδα νὰ

γυρῇ πίσω τὸ χαριτωμένο κεφάλι της καὶ νὰ μοῦ λέῃ με ἕνα καινούργιο χαμόγελο: —Ἐδῶ εἶνε τὸ πέρασμα, κύριε!

Κατέβαλα μιὰ μικρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μου.

—Εὐχαριστῶ, εἶπα. Καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἐρώτησα:

—Πόσων ἐτῶν εἶσαι, μικροῦλα;

—Δέκα πέντε, κύριε.

—Τὸ ὄνομά σου;

—Τί νὰ τὸ κάμετε τὸ ὄνομά μου... Ἀφοῦ δὲν θὰ ξανασημανθῶμε ποτέ...

Δὲν ἀπάντησα τίποτε. Ἡ νῆα ἐξακολούθησε:

—Ἀπ' ἐδῶ. Βάλετε τὸ ἕνα πόδι σας στὴν πέτρα. Μὴ φοβάστε. Οἱ πέτρες δὲν εἶνε γλυστερές. Θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω νὰ περάσετε;... Ἐγὼ εἶμαι συνηθισμένη... Πιάστε τὸ χέρι μου.

Ἐκαμα ὅπως μοῦ ἔλεγε. Τὸ χέρι αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου σκληρὸ. Τὸ ἐσφίξα ἴσως περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἔπρεπε, ἀλλ' ἡ νῆα δὲν ἐφάνηκε ὅτι τὸ ἐκατάλαβε. Καί, ὅταν βρέθηκα στὴν ἀπέναντι ὄχθη, με ἐκύτταξε ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα κοκκινίζοντας ἑλαφρὰ στὰ μάγουλα.

Ἐπειτα με ἐχαιρέτησε με ἕνα χαμόγελο, πού δὲν ἔμοιαζε με τὰ δύο προηγούμενα. Ἦταν θλιβερό σχεδόν.

—Στὸ καλὸ, κύριε!

—Στάσου, μικροῦλα, εἶπα.

Καὶ ἔβαλα τὸ χέρι στὴν τσέπη μου, γιὰ νὰ πάρω με-

ρικὰ νομίσματα.

Ἡ νῆα ἔγινε κατακόκκινη. Ἡ ἀγανάκτησις ἐξωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπό της.

—Ὡ! Κύριε..., ἔκαμε.

Μὲ συγχωρεῖς, μικροῦλα, εἶπα ταραγμένος. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανεὶς τρόπος νὰ σοῦ ἀφήσω μιὰν ἀνάμνησί μου;

Ἐμεινε σιωπηλὴ ἐπὶ μερικὰ λεπτά, σὰν νὰ σκεπτόταν.

—Ναί, εἶπε ἔπειτα. Δόστε μου ἕνα χαλίκι.

—Ἐνα χαλίκι;

—Ναί, ἕνα χαλίκι ἀπὸ τὸ ποτάμι... Σταθῆτε... αὐτὸ ἐδῶ. Δὲν εἶνε ὠραῖο;

Λέγοντας αὐτὰ, ἐσήκωσε ἕνα χαλίκι ἀπὸ τὴν ἄκρην τῆς ὄχθης, τὸ ἔσπασε στὰ δύο, χτυπώντας τὸ με μιὰν ἄλλην πέτρα, ἐβεβαιώθηκε ὅτι τὰ δύο κομμάτια ἐφηρμόζαν τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο καὶ στὸ τέλος μοῦ προσέφερε τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ.

Κρατήστε το, μοῦ εἶπε. Ἐγὼ θὰ κρατήσω τὸ ἄλλο.

Ἐτσι, ἂν ξαναβρεθῶμε ποτέ, θὰ μπόρῶμε νὰ ἀναγνωρίσωμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Καὶ τότε, ὅταν θὰ μεγαλώσω...

—Τότε;

Ἡ νῆα ἔφυγε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, βάζοντας τὰ γυμνά πόδια της ἐπάνω στὶς πέτρες τοῦ χειμάρρου καὶ σὲ λίγο ἐξαφανίσθηκε κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τῆς ὄχθης.

Δὲν τὴν εἶδα πιά. Ἀλλὰ τὴν ἀκούσα. Ἐτραγουδοῦσε κάποιο τραγοῦδι τῶν βουνῶν, πού δὲν εἶχε ἀσφαλῶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Ἀλλὰ καμμιὰ συμφωνία τοῦ Μπετόν δὲν με

συνεκίνησε ὅσο αὐτὸ τὸ τραγοῦδι...

Ὁ στρατηγὸς ἐσταμάτησε λίγο.

—Θὰ ἤμουν ὑπερβολικός, ἐξακολούθησε, ἂν σὰς ἔλεγα ὅτι ἐσκεπτόμουν πάντα τὴν μικρὴ αὐτὴ χωριατοπούλα. Ὅταν εἶνε κανεὶς ἀνθυπολοχαγός, αὐτὸ εἶνε βέβαια δυνατόν. Ἀλλ' ὅταν γίνεταί λαχαγός, συνταγματάρχης, στρατηγός... Τέλος, μετὸν καιρὸ, ἡ ἀνάμνησί της ἔσβυνε ὁλοένα καὶ πῖο πολὺ μέσα μου. Ἰσως μάλιστα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ πού σὰς μιλῶ, θὰ τὴν εἶχα ξεχάσει ἐντελῶς, χωρὶς μιὰ μικρὴ σύμπτωσι, πού μοῦ τὴν ξανάφερε καὶ πάλι στὸ μυαλό...

Αὐτὸ ἔγινε πέρουςι. Εἶχα πάει στὴ Λούρδη, στὸν πύργο ἐνὸς φίλου μου, γιὰ κυνηγί.

Ἐπερπάσαμε μερικὲς εὐτυχημένες ἡμέρες.

Ἀλλὰ, κατὰ τὸ ἀπόγευμα μιὰς Κυριακῆς, ἡ καμπάνα τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ λυπητερά. Ἐκάμαμε ὅλοι τὸ σταυρὸ μας, γιατί ἐκαταλάβαμε ἀμέσως πὼς κάποιος θὰ εἶχε πεθάνει.

Ἐμῶμας σὲ λίγο ὅτι ἦταν γυναίκα. Τὴν ἔλεγαν Μαριέττα.

Μιὰ ἀγία!, μοῦ εἶπε ἡ γυναίκα τοῦ φίλου μου πού με ἐφιλοξενοῦσε.

Δὲν ἐνόμισα ὅτι ὁ θάνατος αὐτὸς με ἐνδιέφερε καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀπέδωκα καμμιὰ προσοχή. Ἀλλὰ τὰ λόγια τῆς οἰκοδεσποίνης ἐκίνησαν ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Ἦταν ἡ ὁμορφότερη νῆα τοῦ χωριοῦ, μοῦ εἶπε. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ πανδρευθῇ. Φαίνεται πὼς ἐπεριμένει τὴν ἐπιστροφήν κάποιου μυστηριώδους ξένου, πού δὲν ἦλθε ὅπως ποτε... Στὴν ἀρχὴ, ὑπέφερε καὶ ἐκλαίει πολὺ. Ἀλλὰ, σιγά-σιγά βρῆκε τὴν ἡρεμία καὶ τὴ γαλήνη. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἐξοῦσε σὰν ἀγία...

Ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ξένος; ἐρώτησα.

Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ, μοῦ ἀπάντησε ἡ οἰκοδεσποινίς. Ἡ Μαριέττα εἶχε κατὰ σὺν φυλαχτὸ, πού τὸ φοροῦσε πάντα στὸ λαιμό της. Ἦταν ἕνα κοινὸ χαλίκι, ἀπὸ ἐκεῖνα πού δρίσκονται στὰ ποτάμια. Νομίζω πὼς ἦταν σπασμένο ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκρὴν...

Ἀνεσκήρτησα.

—Θὰ ἤθελα νὰ τὴν δῶ αὐτὴ τὴ γυναίκα, εἶπα.

Τὴν εἶδα μέσα στὸ φέρετρό της. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὴν ἀνεγνώρισα. Ἀλλὰ νομίζω πὼς διέκρινα στὰ χεῖλιν της τὸ ἴδιο θλιβερό χαμόγελο, πού εἶχα ἰδεῖ καὶ κατὰ τὴ στιγμὴ πού με ἀποχαιρετοῦσε κοντὰ στὸ ποτάμι.

Δὲν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινα κοντὰ στὴ νεκρὴ. Θυμοῦμαι μάλιστα πὼς ἐπωφελήθηκα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, πού δὲν μ' ἐκύτταξε κανεὶς, γιὰ νὰ δῶ ὅλο ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὸ ἄλλο μισὸ χαλίκι, πού μοῦ εἶχε δώσει ἄλλοτε ἡ Μαριέττα καὶ νὰ τὸ κρύψω κάτω ἀπὸ τὰ λουλούδια πού ἐσκεπαζαν τὸ φέρετρό της...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΕΛ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ

ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΑΠ' ΑΥΤΗΝ;

Μια γυναίκα πρέπει να παντρεύεται έναν άνδρα, που είναι νεώτερος απ' αυτήν;

Ναι, ένα από τα αιώνια ερωτηματικά, που οι άνθρωποι είδαν να ορθώνονται μπροστά τους, από την εποχή που εσχηματίσθησαν οι πρώτες κοινωνίες.

Ερωτηματικό στο οποίο οι επιστήμονες και οι ηθικολόγοι επροσπάθησαν ως τώρα να δώσουν μια απάντηση.

Ένας Άγγλος συγγραφέας, ο Ουίλλιαμ Πράτερ, έγραψε πριν από λίγον καιρό:

«Όταν ο έρωας παρεμβαίνει, η ηλικία είναι άσχετη. Γιατί ο έρωας είναι μια αυταπάτη, ένα είδος ευχάριστης και απολαυστικής ψευδαισθήσεως, που, μια μέρα, άργα ή γρήγορα, πρόκειται να εξαφανισθεί. Τόσο το καλύτερο, λοιπόν, αν υπάρχει μια λογική αφορμή για να συμβεί αυτό. Και ποιά καλύτερη αφορμή μπορεί να υπάρξει από τη διαφορά της ηλικίας;

Αλλά η πραγματικότητα είναι πιο όμη.

ΟΤΑΝ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΗ Ο ΕΡΩΣ...

Στη ζωή, οι περιπτώσεις γυναικών που παντρεύθηκαν άνδρες νεώτερους απ' αυτές δεν είναι σπάνιες. Πολλές φορές αυτό συμβαίνει χωρίς οι άνδρες να αντιλαμβάνονται τίποτε. Γιατί οι γυναίκες έχουν το χάρισμα να κρύβουν τα χρόνια τους και το καταφέρνουν τόσο καλά, που, στο τέλος, εξαπατώνται και οι ίδιες. Έτσι, και νεις πια δεν μπορεί να μάθει ποιά είναι η πραγματική τους ηλικία. Άλλοτε πάλι οι άνδρες το ξέρουν πολύ καλά ότι η γυναίκα που πρόκειται να πάρουν είναι μεγαλύτερή τους, αλλά καμιά δύναμη δεν μπορεί να τους εμποδίσει από το να συνδέσουν μ' αυτήν τη ζωή τους.

Και όταν, βέβαια, παρεμβαίνει ο έρωας, όπως λέει ο Πράτερ, όλα είναι νοητά...

Αλλά είναι πράγματι νοητά; Είναι νοητό, μια γυναίκα 40 ετών, ξαφνα, να αγαπήσει και να αγαπηθεί από ένα νέον 25 ετών;

Με τη βάση της λογικής, το πράγμα είναι βέβαια εντελώς άκατανόητο, αδιόληστο. Αν ο έρωας αυτός πρόκειται να καταλήξει

σε γάμο ή σε μια ελεύθερη σχέση.

Γιατί εκείνο που αξίζει στον έρωτα είναι ακριβώς η ψευδαισθήσις, που μας κάνει να μην εξομολογούμε τίποτε στον κόσμο με το πρόσωπο που αγαπούμε. Του δίνουμε μια ξεχωριστή θέση, το ύψιστο επάνω σε ένα βάθος και στεκόμαστε στη βάση του, έκστατοι λάτρες και θαυμαστές του πλάσματος αυτού.

Αλλά και ο έρωας — το πιο τυφλό από όλα τα αισθήματα — έχει και αυτός τα όριά του. Και τότε τα μάτια ανοίγουν και αντικρύζουν την πραγματικότητα. Βλέπουν τότε ότι το ίδιο που τους έφερε στην κατάσταση δεν διαφέρει από τους άλλους ανθρώπους. Και το χειρότερο θα είναι αν αντιληφθούμε ότι είναι καλύτερο από πολλούς άλλους ή — πράγμα που είναι το ίδιο — πως υπάρχουν πολλοί άλλοι άνθρωποι, που είναι άνωτεροι απ' αυτό.

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Είπαν ότι με τα μαθηματικά μπορεί να λύσει κανείς όλα τα προβλήματα της ζωής, αρκεί να μπορεί να παραστήσει με τους καταλλήλους αριθμούς τους παράγοντες αυτών των προβλημάτων.

Ας δούμε, λοιπόν, και εδώ τί λέει η λογική των αριθμών.

Εβόλαμε ως βάσι τους αριθμούς 40 για τη γυναίκα και 25 για τον άνδρα. Ας προχωρήσουμε πέντε χρόνια ακόμη. Η γυναίκα θα είναι 45 ετών και ο άνδρας 30.

Ρωτήστε οποιονδήποτε γιατρό. Θα σας απαντήσει ότι οι δύο αυτές ηλικίες είναι κρίσιμες.

Τα 30 για τον άνδρα σημαίνουν το απόγειο της δυνάμεως, της αντοχής και της ρώμης του. Τα 45 αποτελούν για την γυναίκα την κορυφή της καμπύλης, από την οποία αρχίζει η πτώσις. Πτώσις μοιραία, αναπόφευκτη και άρκετα γοργή.

Η γυναίκα, μας λένε οι φυσιολόγοι, έχει δύο περιόδους ανθίσσεως. Η πρώτη αρχίζει από τα 18 και σταματάει στα 25. Η δεύτερη — το θινόβιο — μιας γυναίκας, που είναι κάποτε εξ ίσου ανδρική με την άννη, αρχίζει στη ζωή της — αρχίζει στα 40 και διαρκεί δύο ή τρία χρόνια το πολύ.

Επειτα αρχίζει ο χειμώνας...

Και ο χειμώνας αυτός της γυναίκας πρέπει να συνδυασθεί με το καλοκαίρι του άνδρος.

Στη δοκιμασία αυτήν και ο πιο δυνατός έρωας δεν αντέχει πιά. Σβύνει ανεπαίσθητα. Και έπακολουθεί το μοιραίο. Ο χωρισμός ή η εγκατάλειψις. Η δραπέτευσις για τον άνδρα, ή μοναξιά για τη γυναίκα.

ΘΑ ΦΑΝΗ ΓΕΝΝΑΙΑ;

Θα έχη άραγε τον ήρωισμό να δεχθεί αυτό τον χωρισμό; Θα μωρέσει να φανεί όσο χρειάζεται γενναία κατά τη στιγμή αυτή την τόσο κρίσιμη για τη ζωή της; Η θα συρθεί στα πόδια του ανθρώπου που αγαπάει και που δεν νοιώθει μ' αυτήν σήμερα τίποτε άλλο από ένα άπειρο αίσθημα συμπίσσης και οίκτου;

Έτσι ή αλλιώς, η θέσις της είναι δραματική και καμιά γυναίκα δεν θα έπρεπε να την επιθυμεί. Οι χαρές που ένοιωσε, οι υπέροχες ώρες που έζησε, το όνειρο της ευτυχίας που άγγισε για ένα διάστημα με τα χέρια της, αξίζουν τάχα την ψυχική αυτή συντριβή της — ή — στην άλλη περίπτωση, τον εξευτελισμό και την ταπείνωσι, στην οποία βρίσκεται σήμερα;

Το πράγμα είναι ακόμη χειρότερο, όταν μια παρόμοια σχέσις καταλήγει σε γάμο.

Έσταμάτησαμε προηγουμένως στα 45 και στα 30, για τον απλούστατο λόγο ότι κανένας έρωας, με αυτές τις αναλογίες, δεν μπορεί να παραστήσει επί περισσότερο διάστημα.

Αλλά όταν έμεσολάβησε γάμος, μπορούμε να προχωρήσουμε άλλα πέντε χρόνια ακόμη. Φθάνουμε έτσι στα 50 για την γυναίκα και στα 35 για τον άνδρα.

Η κοινή ζωή, η συμβίσις, ο νομικός δεσμός μπορεί να συνεχισθούν. Αλλά τίποτε άλλο.

Η ζωή αυτών των δύο ανθρώπων κατατάσσεται αληθινά μαρτύριο. Ο άνδρας είναι υποχρεωμένος να ανέχεται πλάι του μια γυναίκα, για την οποία δεν αισθάνεται τίποτε πιά. Και εκείνη, από το άλλο μέρος, πρέπει να ύφισσεται χωρίς διαμαρτυρία, την αδιαφορία ή την περιφρόνησι του.

Μια νέα γυναίκα που βλέπει την αδιαφορία να απλώνεται γύρω της, μπορεί να φωνάξει, να διαμαρτυρηθεί, να διεκδικήσει βήμα προς βήμα τα δικαιώματά της. Μπορεί να απειλήσει και να θέσει σε ενέργεια όλα τα τεχνάσματα της γυναικείας πανουργίας της.

Αλλά μία ηλικιωμένη γυναίκα πως μπορεί να το κάνει; Το πράγμα θα ήτανε τόσο κομωκό, τόσο γελοίο!

ΤΟ ΖΩΤΑΝΕΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΤΟΥ

Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να κλάψει, να ικετεύει, να ζητιανεύει τον οίκτο και τη συμπόνια... Όσο για την αγάπη, δεν τολμά πια ούτε να προφέρει αυτή τη λέξι...

Οχι! Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για το ζήτημα αυτό. Ένας άνδρας μπορεί και πρέπει να παντρεύεται μια γυναίκα μικρότερη απ' αυτόν — και εδώ βέβαια υπάρχουν μερικά όρια, που κανείς δεν τα υπερβαίνει χωρίς να μεταβληθεί κάποτε γι' αυτό. Αλλά μια γυναίκα δεν μπορεί να κάνει ποτέ το ίδιο, αν δεν είναι αποφασισμένη προκαταβολικά να ξεπλύνει με ποταμούς δακρύων το σφάλμα της αυτό. Και στην περίπτωση όμως αυτήν πρέπει να σκεφθεί τον άνθρωπο που αγαπάει και να συλλογισθεί όλο το μαρτύριο που αυτός θα υποφέρει από τη στιγμή που ένοιωσε το θάνατο της αγάπης του ως τη στιγμή που θα βρει το θάρρος να τον δημολογήσει και να τον φωνάξει δυνατά...

Μ. ΣΩΓΡΑΦΟΣ

Α.Ο.Δ.Ο.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

Στην Βουδαπέστη ιδρύθηκε τώρα τελευταία ένας σύλλογος, σκοπός του οποίου είναι η καταπολέμησης της μελαγχολίας. Ο σύλλογος αυτός έχει ανοίξει μια λέσχη, όπου τα μέλη του μπορούν να δρουν κάθε τι που υποτίθεται ότι μπορεί να προκαλέσει την ευθυμία. Χιουμοριστικές εικόνες, που ανανεώνονται κάθε εβδομάδα στολίζουν τους τοίχους της λέσχης.

Στο μπάρ σκαρτώνονται νύστιμες φάρσες από ειδικούς υπαλλήλους εις βάρος των πελατών, οι οποίοι γελύνουν αυτοί στο τέλος. Το πιοτό επιτρέπεται ως που να μεθύσει κανείς ή να βρθεί στο κέφι, αλλά απαγορεύεται να πίνουν εκείνοι που όταν μεθύσουν γίνονται μελαγχολικοί. Οι μεγαλύτεροι κομικοί του κόσμου, με επί κεφαλής τον Σαρλό και τον Χοντρό με τον Λιγνό, έγιναν επίτιμα μέλη του πρωτοτύπου αυτού συλλόγου.

ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟ

Μια νεαρή Γαλλίδα, ηλικίας 26 χρόνων, που είναι τώρα γνωστή με το ψευδώνυμο «Αμαξέλ Οζάκ» είναι περίφημη μαθηματικός χωρίς να έχει πείρα ποτέ σε σχολεία. Τα πειράματά στα οποία την έχουν υποβάλει έως τώρα, όλα με θαυμαστήν επιτυχία, είναι καταπληκτικά.

Είκοσι άνθρωποι της γράφουν επάνω σε χωριστά χαρτάκια διάφορους αριθμούς. Η Οζάκ, αρκεί να τους ιδεί μια φορά μονάχα, για να τους επαναλάβει άμεσως με τη σειρά τους, χωρίς να κάνει περισσότερα από δύο ή τρία λάθη. Επίσης η νέα αυτή μπορεί και διαβάζει και θυμάται τους ίδιους αριθμούς κατ' αντίθετην σειρά απ' αυτήν που είναι γραμμένοι.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ

Έξυπνο δινηματάκι υπό ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Ο κ. Ρενέ Γκυγιέμ ήταν ένας άνθρωπος πολύ καθώς πρέπει και γι' αυτό, κατά την πρώτη επέτειο του θανάτου της συζύγου του, δεν παρέλειψε να φέρη στο νεκροταφείο μερικά λουλούδια και να τα αποθέσει ευλαδικά επάνω στον τάφο της.

Αυτό βέβαια δεν το έκανε γιατί η Υβόννη του του είχε αφήσει ευχάριστες αναμνήσεις, αλλά γιατί, ενόμιζε πως ένας σύζυγος δεν πρέπει να παραμελή ποτέ τα καθήκοντά του απέναντι της συζύγου του, έστω και μετά το θάνατό της.

Η αλήθεια όμως είναι ότι η Υβόννη ήταν ανυπόφορη και του είχε δηλητηριάσει τη ζωή με τη ζήλεια της, με τις διαρκείς υποψίες της και με την αποκλειστικότητα της αγάπης της. Κάποτε μάλιστα, βλέποντας ότι οι προσπάθειές της απέτυγχαν, είχε καταφύγει στα μεγάλα μέσα. Έπροςπάθησε να προκαλέσει τη ζηλοτυπία του συζύγου της, κάνοντάς τον να φαντασθεί ότι τον άπατούσε.

Και η αλήθεια είναι ότι το είχε επιτύχει για ένα διάστημα. Αλλά ο κύριος Γκυγιέμ αντελήφθη πολύ γρήγορα ότι όλα τα λουλούδια, που έφερναν κάθε μέρα σχεδόν στη συζύγού του, τα είχε πληρωμένα η ίδια και ότι τα έρωτικά γράμματα, που έδωκε σκορπισμένα εδώ κι εκεί, τα είχε γραμμένα μια φίλη της Υβόννης, κατά παρακλήσιν της συζύγου του.

Από τότε, ο Ρενέ δεν ανησυχούσε πιά. Έκανε πως δεν έπρόσχε τα γράμματα και έπαιρνε πάντα ένα λουλούδι, από εκείνα... που έστελναν στη συζύγού του, για να το βάλει στην μπουτονιέρα του...

Και νά, που η Υβόννη επέθανε μια μέρα ξαφνικά, χωρίς ούτε οι γιατροί, ούτε κανείς άλλος να μάθει ποτέ το λόγο. Ο σύζυγός της ήταν βέβαιος, ωστόσο, ότι ο θάνατός της ήταν αποτέλεσμα της ζήλειας της.

Ο Ρενέ σκεπτόταν όλα αυτά, όταν ξεκίνησε εκείνο το πρωινό από το σπίτι του, για να εκπληρώσει το θλιβερό χρέος του.

Ο ούρανός ήταν σκεπασμένος με σύννεφα και το νεκροταφείο ευωδίαζε από το πλήθος των λουλουδιών, που ήταν φυτεμένα γύρω από τους τάφους.

Τυπικός, όπως ήταν πάντα, ο Ρενέ έδωσε στη φυσιολογία του το απαιτούμενο ύψος, όταν αντίκρισε από μακριά τον τάφο της γυναίκας του. Και έπλησιασε με γύρω από τους τάφους.

Τυπικός, όπως ήταν πάντα, ο Ρενέ έδωσε στη φυσιολογία του το απαιτούμενο ύψος, όταν αντίκρισε από μακριά τον τάφο της γυναίκας του. Και έπλησιασε με γύρω από τους τάφους.

Τυπικός, όπως ήταν πάντα, ο Ρενέ έδωσε στη φυσιολογία του το απαιτούμενο ύψος, όταν αντίκρισε από μακριά τον τάφο της γυναίκας του. Και έπλησιασε με γύρω από τους τάφους.

Τυπικός, όπως ήταν πάντα, ο Ρενέ έδωσε στη φυσιολογία του το απαιτούμενο ύψος, όταν αντίκρισε από μακριά τον τάφο της γυναίκας του. Και έπλησιασε με γύρω από τους τάφους.

Τυπικός, όπως ήταν πάντα, ο Ρενέ έδωσε στη φυσιολογία του το απαιτούμενο ύψος, όταν αντίκρισε από μακριά τον τάφο της γυναίκας του. Και έπλησιασε με γύρω από τους τάφους.

Τυπικός, όπως ήταν πάντα, ο Ρενέ έδωσε στη φυσιολογία του το απαιτούμενο ύψος, όταν αντίκρισε από μακριά τον τάφο της γυναίκας του. Και έπλησιασε με γύρω από τους τάφους.

Τυπικός, όπως ήταν πάντα, ο Ρενέ έδωσε στη φυσιολογία του το απαιτούμενο ύψος, όταν αντίκρισε από μακριά τον τάφο της γυναίκας του. Και έπλησιασε με γύρω από τους τάφους.

Τυπικός, όπως ήταν πάντα, ο Ρενέ έδωσε στη φυσιολογία του το απαιτούμενο ύψος, όταν αντίκρισε από μακριά τον τάφο της γυναίκας του. Και έπλησιασε με γύρω από τους τάφους.

πρώτο, που ήλθε να σταθεί και αυτός μ' ευλάβεια εμπρός στον τάφο της Υβόννης.

Ο έπισκέπτης αυτός κατέθεσε ένα μπουκέτο από μωβ χρυσάνθεμα.

Λίγα λεπτά αργότερα, εμφανίσθηκε ένας τρίτος. Ήταν ένας ηλικιωμένος κύριος, αλλά πολύ αξιοσεβαστός, που έγονάτισε επάνω στον τάφο, έφίλησε με συγκίνηση το σταυρό και απέθεσε ένα στεφάνι με λευκά τριαντάφυλλα.

Ο Ρενέ είχε γίνει καταπράσινος στο διάστημα αυτό. Η γυναίκα του λοιπόν τον άπατούσε; Και μάλιστα με τρεις; Γιατί, για να έλθουν αυτοί οι τρεις άνθρωποι να φέρουν λουλούδια στον τάφο της, αυτό έσημαινε ότι κάποια πολύ στενή σχέση έπρεπε να υπάρχη μεταξύ της Υβόννης και αυτών. Την αθλία! Πώς θα μπορούσε να το φαντασθεί ποτέ αυτό;

Ο Ρενέ δεν ήταν βέβαια ζηλότυπος. Αλλά αυτό ήταν τόσο άπιστευτο...

Το κακό είναι ότι είχε αφήσει τους δλους δύο να φύγουν. Έτρεξε τότε προς

τον ηλικιωμένο κύριο και εστάθηκε κοντά του, τη στιγμή που εκείνος αναστηκόνταν με κόπο από τον τάφο.

—Τι κάνεις εδώ, κύριε; έρώτησε με απότομο ύφος.

—Τι κάνω; Μήπως σάς έρώτησα εγώ τι κάνετε σεις;

—Εγώ είμαι ο σύζυγος αυτής της κυρίας!

—Δεν έζητησα να μάθω τί είσθε!

—Αυθάδη!

—Πώς είπατε;

—Είπα ότι αισθάνομαι την επιθυμία να σάς σπάζω τα μούτρα!

—Δοκιμάστε, λοιπόν, κύριε!

Μερικοί έπισκέπται του νεκροταφείου είχαν αρχίσει να μαζεύονται ολόγυρα.

Σε μια στιγμή, το μπαστούνι του κ. Γκυγιέμ ύψωθηκε, ενώ ο γέρος έσφιγγε τις γραθίδες του. Δύο λεπτά αργότερα είχαν έλθει στα χέρια...

Αλλά η συμπλοκή δεν διήρκεσε εύχως επί πολλή ώρα, γιατί οι παριστάμενοι έχωρίσαν τους αντιπάλους. Στο μεταξύ, είχε φθάσει και ένας από τους άστυνομικούς του νεκροταφείου.

Ο χήρος αναγκάσθηκε να δώσει το όνομα και τη διεύθυνσί του. Το ίδιο και ο άλλος.

Ο κ. Γκυγιέμ έσημείωσε στο σημειωματάριό του: «Πιέρ Μπαλέσι, 198, δδός Μιρομενίλ».

Το άλλο πωλί, ο Ρενέ έδόρεσε ένα μα-

ρο κοστούμι και έτρεξε σ'έν αριθμό 198 της δδού Μιρομενίλ. Είχε πάρει την απόφασι να καλέσει τον αντίπαλό του σε μονομαχία και, για να αποφυγή το σκάνδαλο, έθεώρησε προτιμότερο να πάη ο ίδιος στο σπίτι του κ. Μπαλέσι και να τον προσκαλέσει να συναντηθούν στο πεδίο της τιμής.

Αλλά όταν ανέφερε αυτό το όνομα, ή θυρωρός απήντησε:

—Είπατε Μπαλέσι; Δεν το ξέρω αυτό το όνομα... Ίσως να είναι κανείς υπάλληλος του Πρακτορείου... Ρωτήστε στο βάθος της αυλής, άριστερά.

Ο Ρενέ έπροχώρησε προς τα εκεί και διέκρινε μια μεγάλη πλάκα από μπρούτζο, επάνω στην οποία υπήρχε η έπιγραφή:

Γενικών Πρακτορείων Πληροφοριών
«Ερευνα — Παρακολούθησις — Έμπιστευτικά άποστολαί — Διαζύγια»

Χωρίς να διστάση, έκτύπησε σ' αυτή την πόρτα και έπέρασε μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα. Ένας υπάλληλος τον ώδηγησε σ' ένα κομωό γραφείο, που βρισκόταν στο βάθος. Εκεί τον έδεχθη ένας κύριος με λευκά μαλλιά και μονοκλ και τον παρκάλεσε να καθήσει.

Ο Ρενέ έξέθεσε άμέσως τον σκοπόν της έπισκέφείας του. Ήθελε να μάθη αν κάποιος Πιέρ Μπαλέσι εργαζόταν σ' αυτό το γραφείο.

Ο άνθρωπος με το μονοκλ έσκέφθηκε έπι μερικά στιγμές και έπειτα έρώτησε:

—Το όνομά σας, παρακαλώ...

—Ρενέ Γκυγιέμ...

—Α! Τώρα καταλαβαίνω... Είσθε ο σύζυγος της κυρίας Υβόννης Γκυγιέμ... δεν είναι έτσι;

—Εννοώ να μου πείτε άμέσως που βρίσκεται αυτός ο Πιέρ Μπαλέσι! έφώναξε ο Ρενέ. Διαφορετικά...

—Ήσυχάστε! είπε ο διευθυντής του γραφείου πληροφοριών.

Και συγχρόνως έκτύπησε ένα κουδούνι και διάταξε τον υπάλληλο που έμφανίσθηκε να του φέρη το φάκελλο Γκυγιέμ.

Σε λίγο ο φάκελλος αυτός θρискόταν επάνω στο γραφείο του.

Ο διευθυντής του πρακτορείου έψαξε άναμέσα στα χαρτιά που βρισκόταν μέσα και έβρηκε ένα. Αφού του έρριξε μια ματιά, το έδωσε στον σύζυγο της Υβόννης.

Ο Ρενέ άνεγνώρισε άμέσως το γράμμα της συζύγου του. Έπηρε το χαρτί στα χέρια του και έδιάβασε:

«Την πρώτη επέτειο του θανάτου μου, θα σταλούν τρεις με λουλούδια στον τάφο μου. Οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να έχουν όσον το δυνατόν καλύτερο παρουσιαστικό. Θα περιμένουν εκεί έως ότου έμφανισθεί ο σύζυγός μου (άκολουθούσε περιγραφή του Ρενέ). Μόλις τον ίδου να πλησιάση στον τάφο μου, θα πλησιάσουν και αυτοί. Ο ένας μερικά λεπτά αργότερα από τον άλλο και θα καταθέσουν τα λουλούδια τους επάνω στο μνήμα, παίρνοντας ένα ύφος λυπημένο και θλιβερό. Ο λοχαγισμός θα πληρωθεί από το συμβολαιογράφο μου, τον κύριο Μπρίκαρ...»

—Όπως βλέπετε, είπε ο διευθυντής του πρακτορείου, αφού ο Ρενέ έτελείωσε το διάβασμα αυτού του χαρτιού, το γραφείο μας είναι πολύ σοφό. Έξεπληρώσαμε με την μεγαλύτερη ακρίβεια την άποστολή, που μας είχε αναθέσει η μακαρίτισσα σύζυγός σας...

Ο κ. Γκυγιέμ έφυγε ευχαριστήμενος. Τί διαβολέμένη γυναίκα αυτή η Υβόννη! έσκεπτόταν στο δρόμο. Ήθελε να με κάνει να υποφέρω και μετά το θάνατό της. Φαίνεται όμως ότι με αγαπούσε... Κι' εγώ που την άπατούσα πάντα!...

Αλλά, ξαφνικά, έκτύπησε το ρολόγι του. Διάβολο! Έπλησιαζε ένδεκα. Μόλις έπρόφθανε να τρέξη στο ραντεβού, που είχε δώσει στη Λυρέτ...

Ο Ρενέ έφώναξε άμέσως ένα ταξι και έδωσε στο σπαθέρ τη διεύθυνσι ενός κέντρου της λεωφόρου Βαγκράμ, όπου τον έπερίμενε η μικρή φίλη του...

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

160v

—Δόξα σοι ο Θεός!, εφώναξε η Λίλιαν αναπνέοντας με ανακούφιση. Τη φορά αυτή, επί τέλους, δεν μου ξέφυγε...

Καί έσπευσε ν' άνάψει και πάλι τη λάμπα, στο φώς της οποίας διέκρινε πραγματικά ένα ανθρώπινο σώμα ξαπλωμένο στα πόδια της, που δεν έδινε κανένα σημειον ζωής.

Εσπρωξε την πόρτα και μετά έσκυψε επάνω από το πτώμα. Με μεγάλη έκπληξη παρατήρησε τότε ότι δεν φορούσε καθόλου κουκούλα.

Τού άνασκήκωσε το κεφάλι. Τό ξανάφανε όμως να πέση απότομα, δάζοντας μια κραυγή φρίκης: —Χάρβεϋ!

Η Λίλιαν έμεινε εκεί άκίνητη, άναυδη, παράλυτη, μη μπορώντας να πιστέψη στα μάτια της.

Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε μέσα στη νυχτερινή σιγαλιά μπορούσε κανείς ν' άκούση τους άπελπιστικούς της παλμούς. Όποτε ο άλήτης την είχε ξεγελάσει.

Την είχε κάμει να πιστέψη πως εκείνος που θάρχόταν εκεί θα ήταν ο Άνθρωπος με την Κουκούλα, ενώ αυτός είχε ειδοποιήσει κρυφά, ποιος ξέρει πώς, τον Γκρέχαμ νά σπείυση κοντά της.

Και η άτιμη αυτή μηχανορραφία είχε έπιτύχει ολότελα.

Είχε σκοτώσει λοιπόν τον πιστό της φίλο, που έτρεξε άμέσως να την βοηθήσει.

Και έμπρός στην άνεπανόρθωτη εκείνη άπώλεια, με το κεφάλι μέσα στα χέρια, έξαλλη, η άτυχη νέα άναλύθηκε σ' άτέλειωτους λυγμούς.

Ξαφνικά, κάποιος ύπόκωφος ψιθυρισμός την έκαμε νά ριγίση.

—Άγαπητή μίς Λίλιαν, εύλογώ τον Θεό που δεν έστε καλή σκευετριά!

Άνασηκώθηκε απότομα, σαν να είχε δεχθή ολόκληρη εκκένωση ηλεκτρικής στήλης και με τα μάτια πεταγμένα έξω έκύτταζε προσεκτικά τόν συνομιλητή της.

Καθισμένος τώρα στο πάτωμα, ο χημικός την έκύτταζε χαμογελώντας.

—Χάρβεϋ, ψιθύρισε τέλος η νέα, γεμάτη άγωνία άκόμη, πληγωθήκατε;

Εκείνος εκούνησε το κεφάλι του άρνητικά, ενώ συγχρόνως άνασηκωνόταν.

—Ήσυχάστε! δεν έχω άπολύτως τίποτε, είπε. Άν έπεσα μ' αυτό τον τρόπο μπαίνοντας, τό έκαμα επίτηδες, γιατί έσκέφθηκα ότι μπορούσε νάταν κι' άλλος κανείς μέσα στο δωμάτιο. Αυτό μ' έσωσε!

Εξήτασε γιά μια στιγμή το δωμάτιο στο όποιο δρισκόταν και μετά έπρόσθεσε: —Οί άθλιοι αυτοί επέτυχαν, λοιπόν, νά σέ προσελκύσουν σ' αυτή τη νένεδρα;

Και όταν εκείνη τού διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβή από τη στιγμή της άναχωρήσεώς της από τον πύργο, εφώναξε άπελπισμένα:

—Τί άπερίσκεπτη που είσθε! Σας παρράλεσα τόσες φορές νά μίν κάμτε τίποτε χωρίς νά με ειδοποιήσετε... Βλέπετε πάλι τί θα σας συνέβαινε παρ' όλίγο... Σας ίκετεύω, Λίλιαν, στο έφηε μη αιωκιν-

Άστυνομικό άνάγνωσμα μυστηρίου, άγωνίας, έρωτος και περιπετειών

Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

δινεύτε πουθενά χωρίς νά είμαι μαζί σας! Η ζωή σας άπειλείται τόσο!...

Είχε πάρει τα χέρια της στα δικά του και στα μάτια του άντανακούσε τόση τρυφερότης και άγάπη, τέτοια χαρά και ευχαρίστησις γιατί εύτύχησε νά προστρέξει εγκαίρως γιά νά την άπελευθερώσει, ώστε εκείνη άποκριθήκε με συγκίνησι:

—Σας τό ύπόσχομαι, Χάρβεϋ!...

—Τώρα, έπανάλαβε ο νέος, νά δούμε πώς θα δούμε ζωντανοί από τη νέα μας περιπέτεια... Με τους κακοποιούς αυτούς δεν θάνε ίσως πολύ εύκολο το πράγμα. Θάχουν δέβαινα τα μάτια τους τέσσαρα!...

Ήταν πραγματικά φανερό, ότι ο Άγνωστος με την Κουκούλα θα είχε άμέσως ειδοποιηθή ότι η άτιμη μηχανορραφία του είχε έπιτύχει και από στιγμή σε στιγμή θα έμφανιζόταν εξάπαντος.

Όταν όμως θ' αντίλαμδανόταν ότι τό σχέδιό του είχε άποτύχει, δεν έπρεπε καθόλου ν' άμφιβάλλουν ότι θα συνεκέντρωνε τους συντρόφους του και ότι όλοι μαζί θα έφωρμούσαν άμείλικτοι εναντίον των δύο νέων. Η θέσις τους, λοιπόν, υπό τις συνθήκες αυτές θα γινόταν σοδαρωτάτη.

Ο Γκρέχαμ όμως ήταν νέος με έμπνευσι και πρωτοβουλία. Έσκέφθηκε μερικές στιγμές, και μετά, με φωνή σταθερή, είπε: —Διαβλέπεις πως κάτω από τις περιστάσεις που δρισκόμαστε, μονάχα η άστυνομία μπορεί νά μās σώσει άπ' εδώ μέσα;

—Είμαι κι' εγώ της ίδιας γνώμης, ψιθύρισε η Λίλιαν με άγωνία. Πώς όμως νά την ειδοποιήσουμε;

—Προσελκύοντας την προσοχή της.

Έπιλησίωσε στο παρθένο, τό άνοιξε και άδειασε στον άέρα τό πιστόλι του.

—Νά, που ειδοποιήθηκε! Τώρα, έπρόσθεσε, πριν φθάσουν οι άστυνομικοί, άκούστε προσεκτικά: Όχάετε νά παίξετε κι' έσείς κάποιο ρόλο. Έπιβίω ότι ο πόλιςμαν, που πριν λίγη ώρα δρισκόταν στο δρόμο, θάκουσε τους πυροβολισμούς μου και θα έσπευσε νά δώσει τό σύνθημά του...

Άν σας βρουν, λοιπόν, με τό πιστόλι στο χέρι κοντά μου, είνε φανερό πως θα πιστέψουν ότι έσείς μ' έδολοφονήσατε. Και δέβαινα έσείς δεν θα τό άρνηθήτε καθόλου, έτσι δεν είνε;

—Έννοείται, άπήντησε εκείνη, αλλά, γιατί όλα αυτά;

—Περιμένετε λιγάκι! Οί άστυνομικοί θα σας περάσουν τις χειροπέδες στα χέρια και θα σας οδηγήσουν στο άστυνομικό τμήμα, ενώ άλλοι θα με μετακομίσουν με φορείο. Έτσι θα δούμε με κάθε ήσυχία και άσφάλεια από την έπικίνδυνή αυτή σφηκοφωλιά!...

—Αλλά, Χάρβεϋ, θα μου εξηγηθήτε με χρι τέλους;...

—Γιά ποιόν σκοπό ένεργώ μ' αυτό τον τρόπο; Άκούστε λοιπόν: Ο Άγνωστος με την Κουκούλα, που άσφαλώς θα κρατηθεί ενήμερος από τους άνθρώπους του, θα πεισθί άπολύτως ότι εγώ έσκοτώθηκα. Έτσι, δεν θα προφυλάγεται πιά από μένα, και θα είμαι ελεύθερος στίς εναντίον του ενέργειές μου.

Η Λίλιαν δεν μπόρεσε νά μη χαμογελάσει.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Και τώρα, έπρόσθεσε ο νέος, καθώς έτοιμαζόταν νά ύποδυθί τον ρόλο του πτώματος, έχε ύπ' όφιν σου, ότι μπορεί νά πείσωμε σέ χέρια έξυπνων άστυνομικών που νά καταλάβουν εύθύς άμέσως τό κόλπο μας. Τότε, δεν έχομε παρά νά τους εξηγήσωμε τό σχέδιό μας καθώς και τόν σκοπό του. Σύμφωνοι, λοιπόν! Καληνύχτα σας, μίς Λίλιαν, έπρόσθεσε καθώς ξαπλώθηκε στο πάτωμα. Προσέχετε νά κρατάτε πάντοτε πιστόλι στο χέρι... Έγώ είμαι νεκρός. Τέλεια νεκρός...

Κι' άπέμεινε άκίνητος στο πάτωμα.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Όπως άκριβώς τό είχε προβλέψει ο χημικός, ο κρότος των πυροβολισμών είχε προσελκύσει την προσοχή της άστυνομίας. Δεν είχαν περάσει παρά έλάχιστα λε' πτά και μερικοί άστυνομικοί πρόκτορες έμπαιναν στο καμπαρέ κι' εξήταζαν νά μάθουν από πού είχαν ριφθί οι πυροβολισμοί.

Έτσι εξετάζοντας, οι αντίπρόσωποι της έξουσίας έφθασαν ως τό δωμάτιο που δρισκόταν οι δύο φίλοι, χωρίς κανείς νά σκεφθί ν' αντίσταθί στίς έρευνές τους.

Οί πελάτες του «Σκορπιός», που, λίγο ή πολύ, είχαν όλοι σχεδόν εκκρεμείς λογαριασμούς με την άστυνομία, είχαν φροντίσει ν' άπομακρυνθούν άπ' εκεί.

Ο καταστηματοάρχης εξ' άλλου, είχε μείνει, προνοητικώτατα, πίσω από τό ταμείο του, προσποιούμενος ότι ούτε έβλεπε, ούτε άκουε τίποτε από όσα συνέβαιναν στο κατάστημά του...

Στό αντίκρουσμα του Γκρέχαμ, ξαπλωμένου σέ άπόλυτη άκνησία στο πάτωμα, και της Λίλιαν όρθιας κοντά του με τό μπράουνινγκ στο χέρι, δεν άπέμεινε στους άστυνομικούς ή παραμικρή άμφιβολία γιά την φύσι του δράματος που είχε έκτυλιχθί πρό όλίγου μέσα στο κακόφημο εκείνο διαμέρισμα.

Ο τρόπος που είχε έκτυλιχθί τό δράμα ήταν εύκολότατο ν' άναπαρασταθί: Κατά την διάρκεια μιάς θυελλώδους φιλονεικίας, η γυναίκα είχε σκοτώσει τόν άνδρα με τό περιστρόφο που κρατούσε.

Ήταν, δηλαδή, κι' αυτό ένα από τα συνηθισμένα καθημερινά δράματα.

Έτοιμαζόταν, λοιπόν, νά ύποβάλουν σέ άνάκρισι την δολοφόνο, όταν διέκριναν την Καίτη και τόν σύντρόφό της, που από τό κατώφλι παρακολουθούσαν την σκηνή.

—Φύγετε, έσείς!, διέταξε ένας από τους πόλιςμαν με θυμό.

Δεν έπερίμεναν νά τους έπαναληφθί ή διαταγή, άλλ' ενώ ο πόλιςμαν έκλεινε την πόρτα πίσω τους, ο Τζόνσον έτριβε τα χέρια του από χαρά.

—Ο άφέντης θα εύχαριστηθί, εφώναξε. Νά, που γλύτωσε επί τέλους άπ' αυτόν τόν όχληρό... Όσο γιά τη μικρή, θ' άναγκασθί νά δώσει εξηγήσεις στή δικαιοσύνη. Τό έγκλημά της είνε φανερό!

Κι' έσπευσαν νά έπιστρέψουν στο δωμάτιο όπου παρέμεναν, περιμένοντας την έπιτυχία των μηχανορραφιών τους.

—Έννοείται, άπήντησε εκείνη, αλλά, γιατί όλα αυτά;

—Περιμένετε λιγάκι! Οί άστυνομικοί θα σας περάσουν τις χειροπέδες στα χέρια και θα σας οδηγήσουν στο άστυνομικό τμήμα, ενώ άλλοι θα με μετακομίσουν με φορείο. Έτσι θα δούμε με κάθε ήσυχία και άσφάλεια από την έπικίνδυνή αυτή σφηκοφωλιά!...

—Αλλά, Χάρβεϋ, θα μου εξηγηθήτε με χρι τέλους;...

—Γιά ποιόν σκοπό ένεργώ μ' αυτό τον τρόπο; Άκούστε λοιπόν: Ο Άγνωστος με την Κουκούλα, που άσφαλώς θα κρατηθεί ενήμερος από τους άνθρώπους του, θα πεισθί άπολύτως ότι εγώ έσκοτώθηκα. Έτσι, δεν θα προφυλάγεται πιά από μένα, και θα είμαι ελεύθερος στίς εναντίον του ενέργειές μου.

Η Λίλιαν δεν μπόρεσε νά μη χαμογελάσει.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

—Έξυπνότατο!, εφώναξε συμφωνώντας.

να νοσοκομειακό αυτόκίνητο που έστάθμευε έμπρός στο καμπαρέ «Σκορπιός».

Οί πόλιςμαν, που είχαν παραμείνει σ' αυτό, έτράβηξαν ένα φορείο, έτοποθέτησαν επάνω σ' αυτό τό σώμα του δθθεν νεκρού Γκρέχαμ, κι' έτσι τόν παρέλαβαν κι' αυτόν άπ' εκεί.

Η σκηνή είχε παιχθί στήν έντέλεια και όλοι έτίσπεψαν άπολύτως σ' εκείνα που είδαν.

Τίποτε, λοιπόν, τό έκπληκτικόν, άν ένα τέταρτο της ώρας άργότερα, όπως συνέδη, ένας άπάχης, μπαίνοντας στο έλεεινό ένδαιτημα, στο όποιο κατοικούσε ο Άγνωστος με την Κουκούλα, τού άνέφερε λεπτομερώς με ένθουσιασμό όλα όσα είχαν συμβή στο καταφύγιο του Μπλάκ Στρήτ.

Στό άκουσμα τού φόνου του Γκρέχαμ, τά μάτια τού καταχθονίου άγνώστου άστραψαν από χαρά.

—Τη φορή αυτή, εφώναξε, δεν ύπάρχει πιά καμμία άμφιβολία. Άπαλλάχθηκα, επί τέλους, από τόν πιό έπικίνδυνο αντίπαλό μου. Δεν μου μένει τώρα, παρά μόνο εκείνη... Γι' αυτήν όμως δεν θα κουρασθώ και πού όταν γλυτώσει από τά χέρια της έξουσίας.

Και με τή συνθησμένη του χειρονομία, τά χέρια του συσπάσθηκαν νευρικά, σαν νά έτοιμαζόταν κιόλας νά την στραγγάλισή...

ΧΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΔΥΣΧΕΡΕΙΕΣ

Ξαπλωμένη σέ μιάν άναπαυτική πολυθρόνα μέσα στο μπουντουάρ της, η Νοεμή παρακολουθούσε άδιάφορα τις τόλupes τού καπνού από τό σιγαρέττο της, που σιγοκαίγοταν άνάμεσα στα δύο της δάχτυλα.

Εφορούσε μιάν εκτάκτου κομψότητος και πλούτου τουαλέττα που μόλις είχε παραλάβει από την μοδίστα της, κι' άναλογίζόταν πόσες άτέλειωτες χρηματικές στενοχώριες της έδημιούργουσε ή άχαλίνοτη φιλαρέσκεία της.

Πραγματικά, έκανε αλογάριαστα παραγγέλεις στους πιό φημισμένους ράφτες της Νέας Υόρκης, στίς περιφημότερες μόδιστες, στούς καλύτερους ύποδηματοποιούς... Μετά, όμως, έρχόταν ή ήμέρα κατά την όριαν έπρεπε όπωσδήποτε νά πληρώσθ, κι' έπειδή ποτέ δεν είχε στήν κατοχή της τά απαιτούμενα προς τούτο χρήματα, οι άποδείξεις συνεσωρεύοντο σέ άπίστευτο θάμβο.

Όρθια κοντά της, ή καμαριέρα της της άνεκοίνωνε κατά σειρά ποιοί άπ' τούς προμηθευτάς της είχαν παρουσιάσει από χθες στήν έπαυλή και ζητούσαν εξόφλησι των λογαριασμών τους.

—Είνε δδέλλες, λοιπόν, τά ύποκείμενα αυτά!, εφώναξε η Νοεμή θυμωμένη. Αυτό είνε άδύνατον. Τό κάνω για νά με στενοχωρουν! Τί είπαν, λοιπόν;

—Ότι είνε ή δεκάτη φορά που παρουσιάζονται και ότι αυτή θα είνε και ή τελευταία. Άύριο θα παραδώσουν τούς λογαριασμούς των στούς δικηγόρους των!...

Η Νοεμή έστέναξε άπελπιστικά και τό μέτωπό της έρρυτιδίσθηκε βαθειά.

—Απαθής, όμως, ή καμαριέρα άρκέσθηκε νά παρουσιάσει στήν κυρία της την δέση των άποδείξεων που είχαν φέρει οι απαιτητά.

—Ήσαν λεπτομερείς λογαριασμοί.

—Πολύ καλά, Μαίρη, είπε ή νέα, μπορείτε ν' άποσυρθήτε... Θά ειδοποιήσω άν σέ χρειασθώ!

Όταν έμεινε μόνη, εξέσχισε με λύσσα, με τά δάχτυλά της, τό μικρό δαντελλένιο μαντήλι που κρατούσε στα χέρια της.

—Οί άχρείοι!, ψιθύρισε όργισμένη.

Έπηρε τις άποδείξεις, τις επέταξε στο δωμάτιο, κι' ενώ αυτές άρχισαν νά σκορπίζονται προς κάθε γωνία, εκείνη άρχισε νά μουρμουρίζει:

—Πώς θα καταρθώσω νά τούς πληρώσω! Δεν έχω ούτε πεντάρα αυτή τη στιγμή και οι παληάνθρωποι αυτοί δεν έννοούν νά περιμένουν περισσότερο! Τί πρέπει νά κάμω γιά νά δω άπ' αυτή τη διέξοδο;

Μιά στιγμή πριν, χωρίς νά τό αντίληφθί ή Νοεμή, ο Πήτερ είχε μπη στο δωμάτιό της.

Από τό κατώφλι την είχε άκούσει σιωπηλά.

Εκούνησε τότε τό κεφάλι του με φανερή ευχαρίστησι και ένα χαρκτηριστικό χαμόγελο εφώτισε τη στεγνή μορφή του.

Εκρέμασε τό καπέλλο του και σκύδοντας, άρχισε νά μαζεύη τά σκορπισμένα φύλλα των λογαριασμών.

Η Νοεμή έστράφηκε και τόν αντίκρουσε.

—Εσείς είσθε, Πήτερ; εφώναξε με κάποιαν δυσφορία.

—Νάί, ώραί μου εξαδέλφη, άπήντησε εκείνος με ύποχρεωτικόν τόνο, μαζεύω τά τιμολόγια σας... Διάβολε!, έπρόσθεσε γελώντας, τό δέμα είνε άρκετά χονδρό! Στοιχηματίζω ότι οι προμηθευτάί σας θα σας μπηκαν στή μύτη, όπωσδήποτε...

—Διαρκώς τά ίδια!, έκαμε ή νέα με νευρικότητα. Δεν μπορεί νά μείνη κανείς ούτε μία μέρα ήσυχος! Νάρχωνται νά σέ προσβάλλουν έτσι γιά τούς έλεεινούς αυτούς λογαριασμούς!

Ο Πήτερ την έκύτταξε με πλάγιο βλέμμα...

—Πράγματι, νά λυπού για τέτοια μικροπράγματα μιά θελκτική γυναίκα σαν έσας, παρητήρησε με φιλοφροσύνη συμφωνώντας. Θάπρεπε άπ' εναντίας νά είνε κατενθουσιασμένη, γιατί συναλλάσσεσθε μαζί τους! Έσείς μάλλον στολίζετε κάθε τι που φορέτε!

Έχτύπησε με τό χέρι δύο - τρεις φορές την δέση των λογαριασμών, και μετά έρώτησε με τόνον άδιαφορίας:

—Είνε πολύ μεγάλο τό χρέος σας;

—Ό! !, έκαμε εκείνη άνασηκώντας τούς ώμους με δυσθυμία, δεν ξέρω πόσα άκριβώς χρωστώ... Ίσως ως εξή χιλιάδες δολάρια!

Ο Πήτερ την είχε πλησιάσει, είχε πάρει ένα καθίσμα, είχε καθίσει και σκύδοντας κοντά της, είχε έμπιστευτικά:

—Νοεμή, έχω νά σας άναγγείλω μιά σοδαρωτάτη είδησι.

—Αί!, είπε εκείνη με άπάθεια: Ποιάν είδησι;

—Ο Γκρέχαμ πέθανε...

—Τό ξέρω! Τό έπληροφόρηθηκα πριν μία στιγμή... Έσκοτώθηκε επάνω σ' έναν καυγά σ' ένα μπαρ τού Μπλάκ Στρήτ. Και τί είχε πάει νά κάμει εκεί;

—Δεν ξέρω! Ποτέ μου δεν είχα μεγάλη ύπόληψι σ' αυτόν τόν νέο, εγώ... Και πάντοτε σκεπτόμουν ότι άσφαλώς θα είχε σχέσεις πολύ λίγο αξιοζήλευτες! Τό τέλος του δεν μ' έξεπλήξε και τόσο υπερβολικά!...

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Έσώπασε, παρακολουθώντας επάνω στο πρόσωπο της συνομιλητριάς του την συγκίνησι, που παρ' όλες τις προσπάθειές της, δεν κατώρθωσε ν' άποκρύψη.

Η Νοεμή έννοιζε πράγματι διάφορα τελείως αντίθετα αισθήματα, νά συγκρούωνται άγρια μέσα στο καταταραγμένο μυαλό της.

Από τη μία μεριά, ποτέ δεν μπόρεσε νά καταπνίξη, όσο κι' άν προσπάθησε γι' αυτό, μία κάποια μυστική έλξι προς τόν νεαρό χημικό. Πολλές φορές μάλιστα, είχε νοιώσει βαθειά θλίψι γιατί τά άλληλα-λά εκείνα γεγονότα τούς είχαν φέρει άντιμετώπους.

Από την άλλη πάλι έχαιρε κατά βάθος, γιατί ή εξάφάνισις του, ή όριστική, όπως φανταζόταν, έσπερούσε την Λίλιαν, που την μισούσε, μιάς μεγάλης συμπαθείας γιά την όποιαν έζήλευε, και ένός ύποστηρικτού, που τώρα κυρίως θα της ήταν χρησιμότερος παρά ποτέ άλλοτε.

Τότε, με τά μάτια προσηλωμένα επάνω στο χάλυ, σαν νά εξήταζε προσεκτικά τά επάνω σ' αυτό κεντημένα πολύχρωμα άραβουργήματα, ο Πήτερ, με τό ήρεμο ύφος του, έπανάλαβε άργά - άργά:

—Ίσως θα σας ήταν πολύ εύκολότερο, άφ' όσον φαντάζεσθε, μικρή μου εξαδέλφη, ν' άπαλλάγητε άπ' όλες αυτές τις

λυπρές στενοχωρίες...

Εκείνη εξεφύσησε μέσα από τα μισοκλειστά χείλη της μία τολύπη φαιού καπνού τού σιγαρέττου της κι' άρκέσθηκε νά ρωτήση άπλά:

—Με ποιόν τρόπο;

Ο Πήτερ την έτίσπεσε κι' από τά δυό χέρια, τάσφιξε μέσ' στα δικά του, και κυττάζοντας την κατάματα, έπιδητικά:

—Άς δούμε, είτε. Άς μιλήσωμε έντελώς ξεκάθαρα, όπως άρμόζει μεταξύ συγγενών, που πάντοτε συνεννοήθηκαν τελείως. Νά, λοιπόν, τώρα, που άπαλλάχθηκαμε όριστικά πιά από τόν Γκρέχαμ...

—Όσον άφορά γιά τόν θείο Έρζα, αυτός άς άναπαύεται πιά εν ειρήνη κι' άς μή γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μένουμε τώρα οι δύο μόνι.

Η φωνή του έγινε περισσότερο σαγηνευτική και εξακολούθησε με μεγαλύτερη θερμή:

—Δεν θα μπόρέσωμε τάχα νά συμμαχήσωμε; Ξέρετε πολύ καλά ότι τά έργοστάσια Ουάλνταν δεν πρέπει νά διευθύνωνται παρ'ά μόνο από άνδρα. Αυτό άλλως τε είνε και τό κοινό μας συμφέρον!

—Ε, λοιπόν, άγαπητή μου Νοεμή, σας κάνα μία ρητή πρότασι:

—Νά με δοθηήσετε νά πείσω την Λίλιαν νά μεταδίδσθ σ' έμένα μιάν άποστολή γιά την όποια δεν είνε αυτή πλάσμενη... Είς άντάλλαγμα, εγώ θα σας μετρήσω όλα τά χρήματα που τυχόν θα χρειασθούν σέ μία νεαρά και όμορφη γυναίκα όπως έσείς, της οποίας ή ζωή έπρεπε νά περιβάλλεται από πολυτέλεια και εύγενή έπιδεικτικότητα!...

Η Νοεμή ήταν υπερβολικά πονηρή, έσπε να μην άπορρίψη μιά τέτοια πρότασι.

Έσκέφθηκε, άλλως τε, ότι σέ κάθε περίπτωση θα της ήταν πολύ εύκολο νά μνή τηρήσει, άν τό θεωρούσε σκόπιμο, τις ύποχρεώσεις που θ' ανέλαμβανε απέναντι τού πανούργου εξαδέλφου της.

Τότε, λοιπόν, με τόνον άδιαφορίας, στόν όποιον θάταν πολύ δύσκολο νά διακρίνη κανείς τά πραγματικά της συναισθήματα:

—Έχετε δίκιο, Πήτερ, άποκριθήκε χαϊδεύοντας πονηρά τόν συνομιλητή της. Είμαι κι' εγώ επίσης της γνώμης ότι επί κεφαλής των έργουστασίων μας πρέπει νά δρισκαται ένας άνδρας όπωσδήποτε. Μπορείτε, λοιπόν, νάχετε πεπεισθί σ' έμένα, ότι θα σας ύποστηρίξω όσο θερμότερα μπορώ... Τού λοιπού θα εργαζώμιατε συνηνευμένοι.

Ο εξαδέλφος άνέσυρε τότε τό καρνέ με τά τσεκ.

—Είσθε μιά πολύ λογική νέα, άπήντησε συγκαλύπτοντας με προσοχή την μεγάλη ευχαρίστησι που έννοιζε, και θα μάς είνε πάντα εύκολο νά συνεννοούμεθα. Άλλως τε, δεν θα μετανιώσετε γιά την άπόφασί σας αυτή, σας τό δεβαιώ και σας τό ύπόσχομαι. Και γιά νά κάμωμε άρχή συνεργασίας, θα κανονίσωμε άμέσως από τώρα τη δική σας θέσι, κατά τρόπον ώστε ν' άπαλλάγητε άπ' όλες τις στενοχωρίες.

—Έξή άκριβώς χιλιάδες δολάρια σας χρειάζονται γιά ν' άπαλλάγητε άπ' αυτές τις καταραμένες φατούρες;

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Η Λίλιαν ύποκρινόταν θαυμάσια τόν ρόλο της και φαινόταν πραγματικά τσακισμένη από τόν θάνατο τού χημικού.

Καθισμένη σ' ένα μεγάλο φωτέγι τού ιδιαιτέρου γραφείου τού πατέρα της, έμπρός στο τζάκι, φαινόταν νά σκέπτεται μελαγχολικά τό μεγάλο κενό που έδημιούργησε γύρω της ή εξαφάνισις τού νεαρού φίλου της.

Η άλήθεια όμως ήταν ότι, όταν έμενε μόνη, εδιάβαζε ήσυχα κάποιο βιβλίο. Και μόλις άκούγοταν τυχόν χτύπος στήν πόρτα, έπαίρνε άμέσως έκφρασι άπελπισίας κι' έφερνε τό μαντήλι στα μάτια της, ενώ συγχρόνως δυσκολοκρατούμενοι δθθεν λυγμοί έπιγινόταν στο στήθος της.

Ο Πήτερ μαζί με την Νοεμή έφθαναν τώρα γιά νά της άπευθύνουν, με προσο-

πονητή επικρίνεται, λόγους παρηγορίας.

—Αγαπητή μου μικρή, άρχισε με ιστορία ή νέα, νάξερεις πόσο σε λυπόμασται... Τί θλιβερό πράγμα που είναι, σ' αλήθεια, ή απώλεια ενός φίλου σαν τον Γκρέχαμ! Σε αγαπούσε τόσο ο άτυχος! Ήταν ένα πολύ θελκτικό πλάσμα ο καυμένος, δεν είναι έτσι, Πήτερ;

—Εντιμότατο παιδί και μεγάλο μου

λό, υπερθεμάτισε εκείνος.

—Αλλ' επί τέλους, Λίλιαν, επανέλαβε

ή Νοεμή, δεν πρέπει να παρσσύρεσαι τελείως από την λύπη... Πρέπει να την διασκέδαζεις όπως ήθελες, πίστεψε με, αυτό είναι το λογικότερο, γιατί αλλιώς υπάρχει κίνδυνος ν' αρρωστήσης...

—Εκάθισε στο πλάι της φωτιγ, σφίγγοντας τρυφερά στην αγκαλιά της την εξαδέλφη της.

—Ελα, της έλεγε θωπευτικά, μην εγκαταλείψεις έτσι δα στη θλίψη... Έχεις άδικο να εξακολουθής να μένεις σ' ένα σπίτι, όπου τα πάντα σου φέρνουν την ανημπρία σου... Γιατί να μην πάς να περάσεις λίγες εβδομάδες στην εξοχή;

—Αυτή ακριβώς είναι και ή δική μου γνώμη, αγαπητή μου εξαδέλφη, υπεστήριξε θερμά και ο εξαδέλφος. Η Νοεμή σ' ας μιλεί με μια καρδιά που συμπονεί για τον πόνό σας... Τί σας κρατεί εδώ; Τίποτε δεν είναι τόσο συντελεστικό, όσο ένα ταξίδι, για ν' αποκαταστήσει κανείς την ψυχική του γαλήνη, να ελθεθε δεθεία γι' αυτό.

—Και, επέμενε ή συννόχως του, ο Πήτερ θα μπορούσε να διευθύνει άριστα το εργοστάσιο κατά το διάστημα της απουσίας σου! Υπό την προϋπόθεσιν φυσικά ότι οι επιχειρήσεις μας δεν θα έληφρασθούν καθόλου από την απουσία σου!

—Η Λίλιαν, όμως, κουνώντας με λύπη το κεφάλι, παρέμεινε σιωπηλή. Άντιλαμβάνονταν θαυμάσια πού ήθελαν να καταλήξουν οι συνομιληταί της και έννοιωθε κάποιαν εύχρηστη αφήνοντάς τους να θυβίζονται μέσα στο πέλαγος της ύποκρισίας τους.

—Αλλά τη στιγμή εκείνη έχτυπησαν στην πόρτα. Ήσαν ο Τζών που έφερνε ένα τηλεγράφημα.

—Η Λίλιαν σηκώθηκε, έπλησίασε στο παράθυρο, γιατί το νυκτερινό μισοσκόταδο άρχισε να γίνεται πυκνότερο και έδιάβασε διαστικά:

«Προσποιηθήτε ότι συγκατατίθεσθε σε πέν δ,τι ήθελε σ'ας προτείνει ο Πήτερ, σ'ότι. Αυτό είναι το μόνο μέσον για ν'α του αποσπασώμε την προσοχή...»

—ΓΚΡΕΧΑΜ

Και ενώ αυτή, χωρίς να έκδηλωση την παραμικρή συγκίνηση, έκρυβε το τηλεγράφημα, αφού το έδωκε πάλι προσεκτικά μέσα στο κοράκι της, ο Πήτερ είχε ανταλλάξει ένα γοργό βλέμμα με την Νοεμή και, πλησιάζοντάς την, της έπιθύρισε χαμηλόφωνα:

—Πρέπει να μάθω με κάθε τρόπο, τί περιέχει αυτό το τηλεγράφημα.

—Πολύ καλά, έκαμε αυτή.

Και γυρίζοντας άμέσως προς την εξαδέλφη της, πού ξαναρχόταν να καθήση κοντά της, της είπε:

—Αγαπητή μου, έγω σε αφήνω! Πρέπει να πάω για μια πρόβα. Έχω ραντεβού με τη μοδίστα μου. Θα σου κρατήση συντροφιά ο Πήτερ...

—Αλλά θέβαια, με την μεγαλύτερή μου ευχαρίστηση, έσπευσε να επιβεβαιώση εκείνος.

Δεν είχε ωστόσο εξαφανισθή ακόμη έντελώς ή Νοεμή, όποτε ή Λίλιαν έφάνηκε σαν να πήρε μια ξαφνική απόφαση.

—Πήτερ, είπε, νομίζω πως ή Νοεμή έχει μεγάλο δικιο και ότι φρονιμώτερο θα ήταν ν' ακολουθήσω την συμβουλή της. Θα πάω λοιπόν στην εξοχή...

—Τό επιδοκίμασε χωρίς καμιάν επιφύλαξη, έσπευσε ν' απαντήση εκείνος, με καρδιά που σκιρτούσε δλη από ελπίδες, για την εύτυχη τροπή που έπαιρναν οι μηχανορραφίες του. Έχετε άλλως τε τόσο ά-

36

νάγκη άναπαύσεως και πνευματικής γαλήνης!

—Ναι, επανέλαβε ή Λίλιαν.

Και, έκδηλώνοντας έναν τελευταίο διασταγή, επρόσθεσε πανούργα:

—Θεωρώ όμως υπερβολική έκ μέρους μου άξίωση να σ'ας ζητήσω να επιβαρυνήτε με την διεύθυνση των εργασιών του εργοστασίου κατά το διάστημα της απουσίας μου. Θάταν, αλήθεια, σαν να κ'ανακατάχρησιν του εύγενικού σας ενδιαφέροντος για μένα.

—Ο Πήτερ εδάγκωσε τα χείλη του για να μην αφήση τη χαρά του να ξεσπάση. Ποτέ δεν ήλπιζε τέτοια και τόσο γρήγορη επιτυχία.

—Η Λίλιαν είχε πέσει στην παγίδα του κι' αποδεχόταν τους δικούς του κρύφτους υπολογισμούς!

—Μια δέ και κατελάμβανε αυτός τη θέση, πού έπωφθαλμιούσε, ώρκιζόταν μέσα του ότι τίποτε πιά δεν θαχε την δύναμη να τον αποσπάση απ' αυτήν.

—Τί λέτε; έρώτησε τέλος ή νέα. Εισθε διατεθειμένη να δεχθήτε το δουρ αυτό φορτίο μαζί με την εύθυνη που συνεπάγεται;

—Τότε, με ύποκριτικώτατον τόνο, ο Πήτερ απήντησε θωπευτικά:

—Ξέρετε πολύ καλά, αγαπητή μου εξαδέλφη, ότι μπορείτε να υπολογίζετε πάντοτε στην απόλυτη άφοσίωσί μου...

—Η Λίλιαν τούδωσε το χέρι.

—Ευχαριστώ! Και, αφού δέχεσθε να μου παρασχετε τη μεγάλη αυτή εκδούλευση, θα πάμε μαζί, άμέσως τώρα, στο εργοστάσιο και θα κοινοποιήσω στους κυριώτερους μου υπαλλήλους την απόφασί πού πήρα. Θέλετε να ξανασυναντηθούμε σε μια ώρα στην αίθουσα αυτή;

—Σύμφωνοι!...

Στο μεταξύ αυτό ή Νοεμή, αφού εγκατέλειπε το μέγαρο, διάταξε να την οδηγήσουν στον πλησιέστερο τηλεφωνικό σταθμό.

Μόλις έφθασε εκεί, άρταξε το ακουστικό και έφώναξε:

—Αλλά! Γραφείον Πληροφοριών εκεί; —Μάλιστα, της απήντησαν από την άλλη άκρη του σύρματος.

—Είμαι ή μίς Λίλιαν Ουάλντον, εξακολουθήσε ή πονηρή Νοεμή. Τηλεφωνώ από τον Πύργο Ουάλντον. Με ξέρετε καλά, δεν είναι έτσι;

—Μάλιστα, δεσποινίς.

—Περιμένω με άνυπομονησία ένα έπείγον τηλεγράφημα. Έχετε τίποτε για μένα;

—Ο υπάλληλος του τηλεγραφείου δεν είχε κανέναν λόγο ν' άρνηθ ή ν' της άπαντήση.

—Από την εποχή πού κατείχε την θέση εκείνη, κατά εκατοντάδες μετεβίβαζε πάντοτε τηλεγραφήματα στο μέγαρο Ουάλντον.

Στην Άμερική, άλλως τε, το ταχυδρομικό σύστημα δεν έχει τίποτε το κοινό με τις Ευρωπαϊκές Διευθύνσεις των τριών Τ. Θεωρείται εκεί φυσικώτατο πράγμα, μεταξεί άλλων, ότι οι τηλεγραφικοί υπάλληλοι μπορούν έλευθερα να τηλεφωνούν το περιεχόμενο των τηλεγραφημάτων προς τους πελάτες τους.

—Η παράκλησις της Νοεμή δεν έφάνηκε λοιπόν καθόλου ύποπτη προς τον υπάλληλο προς τον όποιον άποστάθηκε.

Και άποκρίθηκε:

—Πράγματι, ο διανομέυς μόλις έφυγε με το ποδήλατο, μ' ένα τηλεγράφημα για σ'ας, μίς...

—Τί άτυχία! έφώναξε αυτή. Φεύγω αυτή τη στιγμή από τον πύργο και θα έπιστρέψω μόλις το βράδυ. Και όμως έχω απόλυτη άνάγκη του τηλεγραφήματος αυτού. Θα εύαρεστηθήτε να μου το ανακοινώσετε;

—Ευχαριστώ, δεσποινίς...

—Έψαξε μέσα στη δέσμη των έγγραφών πού είχε μπροστά του, έτραβήξε ένα από αυτά και απήντησε:

—Αλλά!...

—Σ'ας ακούω...

Ο τηλεγραφικός υπάλληλος έδιάβασε

τότε έμπρός στο τηλέφωνο:

—...«Μίς Λίλιαν Ουάλντον. Πύργου Ουάλντον, Νέα Υόρκη. Προσποιηθήτε ότι συγκατατίθεσθε εις πέν δ,τι σ'ας προτείνει ο Πήτερ, σ'ότι. Αυτό είναι το μόνο μέσο για ν'α του αποσπασώμε το προσώπειο. Γ κ ρ έ χ α μ»

—Η Νοεμή εκλώμιασε, ενώ ένας χαρακτηριστικός μορφασμός εσύσπασε την φυσιογνωμία της.

Τώρα έννοωσε τα πάντα: —Ο Χάρβεϊ και ή Λίλιαν είχαν συνεννοηθ ή για ν'α τους παραπλανήσουν και ο θάνατος του χημικού ήταν άπλη κωμωδία προωρισμένη να τους κλείση τα μάτια.

—Συνήλθε όμως την ίδια στιγμή και άποκρίθηκε με ήρεμία:

—Σ'ας εύχαριστώ πολύ, κύριε.

—Σ'ας διαταγ'ας σας, δεσποινίς...

—Άφησε το ακουστικό στη θέση του ή Νοεμή και διάταξε μετά τον σωφέρ της να την ξαναοδηγήση πίσω στον πύργο ταχύτατα.

Στην κάτω αίθουσα του πύργου, ο Πήτερ έπερίμενε την Λίλιαν, δηματίζοντας άνυπόμονα κατά πλάτος του διαμερίσματος.

Δεν έκρυβε πιά τη χαρά του. Είχε φθάσει, επί τέλους, στο τέρμα των θλίψεων και φιλοδοξεί, του. Σε λίγο θα γινόταν κύριος των εργοστασίων εκείνων πού τόσο έπωφθαλμιούσε κι' επιθυμούσε.

—Η πραγματοποίησις ενός τέτοιου όνειρου του φαινόταν τόσο γοητευτική, ώστε άμφέβαλλε ακόμη γι' αυτήν, και έπείμενε να καρφωθ ή στερεά επάνω στην πραγματικότητα αυτή, όταν θα έκδηλωνόταν άναμφισβήτητη, για ν'α μπορούση ν' άπολαύση άπληστη ολόκληρη την άπροσδόκητη εύτυχία του...

Μόλις διέκρινε την Νοεμή, έτρεξε προς αυτήν:

—Όλα πηγαίνουν άριστα!, της έπιθύρισε ένθουσιασμένος. Φεύγει για την εξοχή. Μου έμπιστεύεται την διεύθυνση του εργοστασίου...

Με μεγάλη όμως άποκαρδίωση, ή σύντροφός του τον δέκομε άπότομα.

—Καύμενε μου Πήτερ, του είπε με ήφος πένθυμο σχεδόν, άρχίζεις να χαίρης πολύ γρήγορα... Έκείνοι που γελάστηκαν, δυστυχώς είμαστε έμεις και όχι αυτοί!...

Και έσπευσε να του διηγήη έν συνομιμία δσα είχε άποκαλύψει με την ίδιατερη συνεννόησί της από το τηλεγραφικό κέντρον.

—Όταν δέ αυτός έμαθε τα διατρέχοντα:

—Κατάρα!, έφώναξε καταθυμωμένος και τελείως συγχυσμένος απ' όσα άκούσε.

Μετά, έσκέπθηκε για μια στιγμή, καθήσυχασε κάπως και διεκήρυξε απλά με χαρακτηριστικόν τόνο άκρας άποφασιστικότητος:

—Στόν κατεργάρη, κατεργάρη και μισός!... Δεν θα πούν αυτοί την τελευταία λέξη, όχι! Θα άλλαξωμε τις θέσεις των πυροβολαρχιών μας!

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

—Όταν ή Λίλιαν κατέθηκε στην αίθουσα όπου είχε αφήσει τον εξαδέλφό της, βρήκε μονάχα την Νοεμή.

—Ο Πήτερ δεν είναι εδώ; έρώτησε έκπληκτη.

—Όχι, απήντησε ή εξαδέλφη της. Έφυγε πρό ολίγου. Δεν θυμούμαι τί ακριβώς μου είπε. Ήταν όμως πούλ διασπικός. Έν πάση περιπτώσει, σε παρακαλεί να τον συγχωρήσης, και θάρρη σε λίγο στο εργοστάσιο.

Τό αυτόκίνητο έπερίμενε ήδη έμπρός στην έξωτερική σκάλα και ή Λίλιαν κατέβηκε κι' επήλθε σ' αυτό διασπικά.

—Τζάκ! Στο εργοστάσιο!, είπε προς τον σωφέρ.

Αυτός έξεκίνησε άμέσως, βγήκε από το πάρκο κι' ώρμησε με ταχύτητα προς την πλατεία λεωφόρο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

μέ τ'α πράσινα μάτια

Διήγημα άγωνίας και μυστηρίου

Κατά τις τρεις το άπόγευμα της 17ης Ιανουαρίου, το άγγλικό φορτηγό «Βιρμανία» έβγήκε απ' το λιμάνι της Καλκούτας και άνοήχτηκε στο πέλαγος. Έγώ ήμουν ένας από τους τέσσερις επιβάτες του πλοίου: οι άλλοι τρεις ήταν «Ολλανδοί με μια κυρία πού έπήγαινε να συναντήση το παιδί της στην Μπατάβια.

Ο πλοίαρχος ήταν ένας ψηλός Ιρλανδός πού, έκτος από τις διαταγές πού έδινε, δεν έλεγε παραπάνω από δέκα κουβέντες την ήμέρα. Έγώ ένώνριζα τον δεύτερο καπετάνιο, έναν ψηλό και ξανθό νέο, πού τον έλεγαν Μάκ Ντάουν και με τον όποιον είχα γνωριστη σ' ένα νυκτερινό κέντρο της Καλκούτας.

Τό βράδυ, μετά το φαγητό, τον βρήκα στο καστρώμα και, όπως ήταν φυσικό, επίασαμε κουβέντα. Μιλούσαμε για τον καιρό πού είχε άρχισι ν' άγριεύη.

—Θάχωμε φουρτούνα, έλεγε. Τό χειρότερο όμως είναι ότι σήμερα έχομε δεκαεπτά Ιανουαρίου...

—Και τί σημασία έχει αυτό; έρώτησα με περιέργεια.

—Έχει, και μεγάλη μάλιστα.

—Αλλά δεν θέλησε να μου πη περισσότερα.

—Τέτοια πράγματα δεν πρέπει να λέγονται στους επιβάτες, δικαιολογήθηκε, γιατί μερικοί τρομοκρατούνται εύκολα.

Εγώ επέμεινα και ο δεύτερος καπετάνιος, αφού έρριξε μια ματιά τριγύρω, εξακολούθησε:

—Είνε ένα μυστήριο, πού δεν μπορείς ακόμη να το έξηχνιάσω. Φαντασθήτε ότι μένετε μόνος εδώ στο καστρώμα, στη σκοτεινή αυτή γωνία, και ότι ξάφνου παρουσιάζεται ένα τέρας φοβερό, με πράσινα μάτια λαμπερά. Κάτι τέτοιο μου συνέβη στις δεκαεπτά Ιανουαρίου πρόπερι και την ίδια μέρα, πέρισι.

—Μιλάτε σοβαρά;

—Σοβαρώτατα. Θα σ'ας άφηγηθώ σύντομα τό περιστατικό, γιατί σε λίγο πρέπει να αναλάβω ύπηρεσία. Τό τέρας, λοιπόν, το είδε για πρώτη φορά ο τιμονιέρης. Τη νύχτα, καθώς κρατούσε τη ρόδα του τιμονιού, άκουσε κρότο πίσω του. Έστράφηκε και είδε έναν μαύρο όγκο να κινηται στο σκοτάδι. Του έφάνηκε σαν γοργίλλας. Αλλά τό μόνο πού διέκρινε καλά ήταν τα μάτια, καταπράσινα και λαμπερά, πού έστριφογύριζαν διαρκώς.

—Μόλις, λοιπόν, είδε αυτό τό τέρας, έρριξε μια κορυφή τράμου και τώβαλε στα πόδια.

Ετρεξαν ναύτες, έψαξαν παντού, αλλά τό τέρας δεν βρέθηκε πουθενά. Ξαναφάνηκε όμως λίγο πριν απ' τα ημερώματα, πίσω από κάτι σκονιστά της πρύμνης. Και έπειδή

έμενε στο σκοτάδι, δεν είδαν παρά τα μάτια του, πράσινα και λαμπερά, πού έστριφογύριζαν διαρκώς. Τό κινήθησαν τάλη, αλλά τό τέρας έχάθηκε ξανά μυστηριωδώς, όπως την πρώτη φορά. Κατά διαταγήν του πλοίαρχου έψαξαμε σ' όλο τό καράβι, εκείνη την ήμέρα και την άλλη, αλλά τό τέρας, και σκεφθήκαμε ότι τό τέρας θα είχε πέσει στη θάλασσα.

—Τό είδατε έσείς; έρώτησα τον Μάκ Ντάουν.

—Εκείνη τη φορά όχι, αλλά τό είδα ακριβώς ένα χρόνο κατόπιν, στις δεκαεπτά Ιανουαρίου. Η νύχτα ήταν σκοτεινή σαν άπ'όψε. Δεν είδα, λοιπόν, τό σώμα του, αλλά τό μονάχα τα δύο πράσινα μάτια, πού λαμποκοπούσαν και στριφογύριζαν διαρκώς. Ωπλιστήκαμε, άνάψαμε όλα τα φώτα, έψαξαμε παντού, αλλά χαμένος κόπος. Είχε γίνει άφαντο. Είχαμε στό καράβι και μια δεσποινίδα από την Αυστραλία, πού τολμηρά, πού έλαβε μέρος στην έρευνα.

—Τό πρωί, ένας ναύτης την βρήκε ξαπλωμένην στο πάτωμα της καμπίνας της, με σημάδια στραγγαλισμού στο λαιμό. Όταν συνήλθε μάς είπε ότι της είχε έπιτεθ ή τό τέρας με τα πράσινα μάτια για να την στραγγαλίση. Της έφάνηκε πως ήταν πύθιος. Ο πλοίαρχος, έξω φρενών, διάταξε να ψάξωμε πάλι, πιδ προσεκτικά, αλλά δεν βρήκαμε ούτε τό ίχνος του τέρατος.

—Ενας ναύτης ήρθε εκείνη τη στιγμή κι' έκάλεσε τον συνομιλητή μου για ν' αναλάβη ύπηρεσία. Έτσι έμεινα μόνος λιγάκι στενοχωρημένος γιατί δεν είχα συντροφιά. Τό κατάρ-

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

στρώμα ήτανε φωτισμένο από μια μονάχα ηλεκτρική λάμπα, τοποθετημένη δίπλα σε μια άνεμοδόχο, πού έσχημάτιζε πίσω της μια κωνική σκιά. Και ανατρίχιασα όταν θυμήθηκα τό τέρας με τα πράσινα μάτια. Ύστερα όμως έχασα γνώση, στη σκέψη πως ή ιστορία αυτή δεν θάταν καθόλου άληθινή.

—Αναψα ένα τσιγάρο και άρχισα να τό καπνίζω άμέριμνα, ρίχνοντας όμως και από μια ματιά στο σκοτάδι, όταν ξάφνου έννοιωσα τό αίμα να μου παγώνη στις φλέβες: εκεί κάτω, πίσω από την άνεμοδόχο, δύο πράσινα μάτια λαμπερά, ήτανε καρφωμένα επάνω μου...

ΤΑ ΣΜΑΡΑΓΔΙΑ

—Τό τέρας!, έμουρμούρισα, κι' έμεινα καρφωμένος στη θέση μου απ' τη συγκίνηση και τό φόβο, φυσικά.

Τα πράσινα μάτια έλαμπαν άπαισία σε ύψος ενός μέτρου περίπου απ' τό καστρώμα, και με καττούσαν άπειλητικά. Ήταν ακίνητα, άμυgdαλωτά και έπειδή ήταν κατ'ασκότεινα έλεγες και δεν είχαν σώμα, παρ'ότι ήταν μετέωρα στο κενόν. Δεν μπορούσε να ήταν μάτια θηρίου, γιατί τα μάτια των θηρίων είναι στρογγυλά και τού γοργίλλα δεν λαμποκοπούνε στο σκοτάδι.

—Ήμουν έτοιμος να καλέσω εις βοήθειαν, όταν τα παράξενα εκείνα μάτια έχάθηκαν. Τότε ώρμησα προς τα εκεί. Πίσω από την άνεμοδόχο ήταν μια σκαλίτσα. Στάθηκα στην κορυφή της και από κάτι μικρούς υπόκωφους γδούπους πού άκούσα, έκατάλαβα πως κάποιος κουντουβαλάει απ' εκεί. Στάθηκα μια στιγμή ακόμα και άποφάσισα να κατέβω κι' έγώ. Ίσως διέτρεχα μεγάλο κίνδυνο εκείνη τη στιγμή, αλλά δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

—Εξαφνα, έσκόνταψα σ' ένα σώμα πού ήταν κουλουριασμένο στη βάση της σκαλίτσας. Τραβήχτηκα με μια κραυγή φρίκης, ενώ άκούσα μια δραχη γυναικεία φωνή πού έλεγε:

—Βοήθεια!... Βοή!...

—Ετρεξα προς τα εκεί, ενώ άντηχούσαν και άλλα ήθήματα γύρω. Άκούσα τον Μάκ Ντάουν να φωνάζη ν' άναψουν όλα τα φώτα. Οι ναύτες έτρεχαν προς όλες τις διευθύνσεις.

Εφθασα πρώτος στο μέρος όπου άκούστηκε ή φωνή και βρήκα την γρηά Όλλανδέζα να καλείται στο πάτωμα, καλώντας ακόμη εις βοήθειαν.

—Ένα τέρας, έφώναξε, ένα θηρίο με πράσινα μάτια έπεσε επάνω μου και ήθελε να με πνίξη. Μου πήρε τό περιδέραιο.

—Η γρηά βρέθηκε ακριβώς στο μέρος όπου λίγο πριν είχα ίδη τον πλοίαρχο. Έκόν-

—Δεν βλέπετε τέλος πάντων πού πατάς, παλληκάρι μου; Μου πέταξες τό βούλωμα!

—Άμέσως έκατάλαβα πως ήταν ή γρηά Όλλανδέζα.

—Τί κάνετε εδώ; την έρώτησα κατ'άπληκτος.

—Παίρνω τον άέρα μου. Άλλά σ'ας λέω ότι μου έχασατε τό βούλωμα της μπουκάλας και θα μου τό βρήτε, γιατί θα μου χαλάση τό ούισκυ. Ορίστε, θέλετε λίγο κι' έσείς;

Και λέγοντας αυτά, μου έπροσφερε μια μπουκάλα πού κρατούσε. Έκατάλαβα πως ήταν μεθυσμένη.

—Είδατε κανέναν να κατέβη απ' εδώ; την έρώτησα κάπως αούτηρα.

—Ναι, έναν γοργίλλα.

Τινάχτηκα, ενώ εκείνη έξακολούθουσε:

—Έναν γοργίλλα πού δεν καταδέχεται τό ούισκυ μου. Άλλά τώρα πρέπει να μου βρήτε τό βούλωμα μου, γιατί θα έχωμε ιστορίες.

Για να μη δημιουργήση έπεισόδιο, άναψα ένα σπύριτο. Σκύδοντας όμως για να ψάξω, είδα μια πράσινη λάμψη κάτω απ' τό πηγούλι της ήλικωμένης κυρίας. Τινάχτηκα όρθιος και τότε έκατάλαβα ότι τό σπύριτο μου έφώτιζε ένα περιδέραιο από σμαράγδια, τα μεγαλύτερα από τα όποια ήταν έντελώς όμοια με τα κατάρτα μένα εκείνα πράσινα μάτια!

—Κυρία, την έρώτησα συγκινημένος, ανέβηκα πρό ολίγου στο καστρώμα;

—Ναι, απήντησε, αλλά φυσούσε πολλός άέρας και ξανακατέβηκα.

—Άμέσως μου πέρασε από τό νοή ότι αυτά θα ήταν τα πράσινα μάτια, αλλά μετά έσκέπθηκα πως τα διαμάντια δεν λαμποκοπάνε στο σκοτάδι. Έψαξα πάλι για τό βούλωμα, και τό βρήκα τέλος στα πόδια ενός άνδρώπου που στεκόταν όρθιος κι' έκάπνιζε. Έσήκωσα τα μάτια και τον άνεγνωρίσα: ήταν ο πρώτος καπετάνιος.

Τον έκαλησπέρισα, άλλ' αυτός δεν μου απήντησε. Ίσως να μη με άκούσε και δεν του μίλησα ξανά γιατί τον ήξερα άπότομον και μισάνθρωπον.

—Εδωσα τό βούλωμα της κυρίας, πού άπομακρύνθηκε μουρμουρίζοντας. Έγώ έτοιμαζόμουν να κατέβω στην καμπίνα μου, όταν μια δούλχη κραυγή, πού άντηχσε πίσω μου μ' έπάγωσε ολόκληρο.

—Βοήθεια!... Βοή!...

—Ετρεξα προς τα εκεί, ενώ άντηχούσαν και άλλα ήθήματα γύρω. Άκούσα τον Μάκ Ντάουν να φωνάζη ν' άναψουν όλα τα φώτα. Οι ναύτες έτρεχαν προς όλες τις διευθύνσεις.

Εφθασα πρώτος στο μέρος όπου άκούστηκε ή φωνή και βρήκα την γρηά Όλλανδέζα να καλείται στο πάτωμα, καλώντας ακόμη εις βοήθειαν.

—Ένα τέρας, έφώναξε, ένα θηρίο με πράσινα μάτια έπεσε επάνω μου και ήθελε να με πνίξη. Μου πήρε τό περιδέραιο.

—Η γρηά βρέθηκε ακριβώς στο μέρος όπου λίγο πριν είχα ίδη τον πλοίαρχο. Έκόν-

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

7

Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟ ΘΗΡΙΟ

Ἔσκυψα γὰρ νὰ τὸ πᾶρ
 ὅτ' ἂν τὸ φῶς ἔσβυσε, ἐνῶ ἐν
 τεράστιο βάρος ἔπесе ἐπ' ἀν
 μου καὶ μὲ ἀνάγκασε νὰ σ
 ριστοῦν στὸ πάτωμα. Δύο γ
 ρὰ μπράτσα μούσφιξαν τ
 πλάτες καὶ δύο χεῖρα στιβα
 38

Ο ΙΕΡΟΣ ΠΑΝΘΗΡ

“Εκρυσσε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια.

ται; Δὲν ἔχω τὸ θάρρος
κυτταχτῶ σ' αὐτὸν ἐκφί

πιά δεν ξαναβίδε το τέρα
τὰ πράσινα μάτια.

Φ. ΜΑΤΣΙΟ

• **ΕΝΘΡΩΠΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΤΥΠΩΝ ΔΙΚΑΦ**

κακρός και αερουνάρκος
 ις τῆς Κορπορέσιον. Ἦταν
 ἴσκιον. Ἐδημασίευσεν οὐκλό

τα 100%». "Αλλά θέλω ντόρο. Θέλω να γίνω χαλασμένος κόσμου. Καταλαβαίνετε; Δεν θέλω απλές θουμάστρες, που ριχνόντουσαν μ' ένα καρνέ αυτογράφου ή μια φωτογραφία, για να την υπογράψω. Θέλω πέντε φρενιασμένες να τις εξαπολύσω επάνω στὸν Ρετζινάλντ Κούπερ. Καταλαβαίνετε; Λοιπόν, ἐσείς δεσποινίς. Νοῦμερο 1, θὰ ὁρμήσετε νὰ τοῦ ἀρπάξετε τὸ καπέλλο του. Ἐσείς, δεσποινίς, Νοῦμερο 2, θὰ τὸ ἀποσπάσετε κυριολεκτικὰ τὸ καλλόρο του. Ἐσείς, δεσποινίς, Νοῦμερο 3, θὰ ριχτείτε στὴ γραβάτα του. Ἀν παρουσιάζω ἀνάγκη, πνίξτε τον, ἀλλὰ ἡ γραβάτα πρέπει νὰ μείνῃ στο χέρι σας. Ἐσείς, δεσποινίς, Νοῦμερο 4, θὰ ὁρμήσετε στὸ σακκάκι του καὶ θὰ τὸ τραβάτε ἀριστερά, &

νώ έσεις, δεσποινίς, Νούμερο 5, θά τραβάτε κι' έσεις τὸ σακκάκι του, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Καταλαβαίνετε; Ὡς νὰ κατασκευάσετε, νὰ λυντσαρέτε, νὰ πνίξετε, νὰ δώσετε τὸ παντολόνι τοῦ Ρέτζιναλτ Κούπερ, νὰ γεμίσετε τὰ μάγουλά του μὲ τὸ κραγιόν τῶν χειλῶν σας, ἀπ' τὴ στιγμή που θὰ βγῇ ἀπ' τὸ βαγόνι ὡς ὅπου μπῇ στὸ αὐτοκίνητο. Καταλαβαίνετε;... —Ὡστε μποροῦμε νὰ πάμε ἀσφαλῶς; εἶπε ἡ ὑπ' ἀριθ. 3 ὑποψήφια, μιά ψηλὴ μελαχροινὴ ἀθλητικὴ μὲ δυνατοὺς μῦς καὶ μάτια φλογερά.

—Εἶπα ὅτι μπορεῖτε νὰ τὸυ δώσετε τὸ ζουμί. Θὰ πάρετε ἑκατὸν πενήντα φράγκα ἢ καθεμίᾳ γι' αὐτὴ τὴ δουλίτσα. Λοιπὸν αὔριο ραντεβὸ στὸ σταθμὸ. Ἡ δεσποινίς Σουμπισέτ θὰ πάρῃ τὰ ὀνόματά σας. Στὸ σταθμὸ θὰ σὰς δώσω συμπληρωματικὲς ὁδηγίες. Θὰ συναντηθῶμε μετὰ τὴν ὑποδοχὴ, στὸ Μπρίτον Μπάρ ἀπὸν ὁδὸν Χάβρης. Πηγαίνετε, δεσποινίδες, καὶ σὰς παρακαλῶ ἀπὸψε τὸ βράδυ νὰ φάτε σὰν τίγρεις, γιὰ νὰστε αὔριο δυναμωμένες. Καταλαβαίνετε;

Ἡ ὑποδοχὴ

Τὴν ἄλλῃ μέρα, στὶς δέκα, ἡ ἄστυνομία μὲ μεγάλη δυσκολία κατάρθωνε νὰ συγκρατήσῃ τὴν τάξι στὴν πλατὶ-φόρμ τοῦ σταδίου, τριῶν χιλιάδων θαυμαστῶν ἀφοπτεμένων τῶν φύλων. Ὁ Μόρτιμερ Σούμ, πεπειραμένος ἐπιτελάρχης, ἐτοποθέτησε γύρω του ὡς τὰγμα ἐφόδου τὶς πέντε ἀμαζόνες, ἑτοιμὲς νὰ ἐξορμήσουν ἀπὸ πρῶτο σύνθημα.

Ἀκριβῶς στὶς δεκάμισι, τὸ τραῖνο ἔμπαινε στὸ σταθμὸ. Οἱ φωτορεπόρτες ἄρχισαν νὰ καλπάζουν στὴ γραμμὴ τῶν βαγονίων. Τὸ πλήθος ἐβοήθισε κιόλας καρτερώντας τὴν ἐξοδο τοῦ Ἀπολλωνίου τῆς Καλιφορνίας.

Στὴν ἀρχὴ, ἕνας ἀνθρώπος κατέβηκε ἀπὸ τὸ πρῶτο βαγόνι. Ἡ ψηλὴ μελαχροινὴ, ἀσυγκράτητῃ, ἔκανε ἕνα θῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ὁ Μόρτιμερ Σούμ τὴν ἐσταμάτησε ἐγκαίρως καὶ τῆς ψιθύρισε θυμωμένα:

—Κουτοπόλασμα! Τί σοῦρβε; Αὐτὸς εἶνε ὁ καθηγητὴς Σανσενέλ, τοῦ Ἰνστιτούτου Πάριος. Περιμένετε τὸ σύνθημά μου!...

Ἀξάφνα, τὸ κοινὸ ἄρχισε τὶς ἐκδηλώσεις του. Ἐκραύαζε, αὐρλιαζε, κουνούσε τὰ καπέλλα του. Ὁ ὠραίος, ὁ ἀθλητικὸς, ὁ γοητευτικὸς Ρέτζιναλτ Κούπερ ἐφάνηκε στὴν ἐξοδο τοῦ τρίτου βαγονίου. Οἱ ἄστυνομοὶ προσπάθησαν νὰ συγκρατήσουν τὰ πλήθη. Ὁ ἡμίθεος τοῦ Χόλλυγουντ κατέβηκε στὴν πλατὶ-φόρμ. Τότε, ὁ Μόρτιμερ Σούμ, μὲ μιά κίνησι ἐπιδητικὴ, ἐξαπέλυσε τὴν ἐφοδὸ:

—Ἐμπρός! Γκέρλς!...

Οἱ πέντε «φιγκυράντ», προχωρώντας ἔμπροσ ἀπ' τὴν παλίρροια ποῦ ἐξαπολύθηκε ἐναντίον τοῦ ἀσύγκριτου ἥρωος τοῦ ἀριστοουργήματος «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ σταθία στὸ πρόσωπο», ὤρμησαν πρὸς τὰ ἔμπροσ. Μὲ ἀσυγκράτητον ἐνθουσιασμὸ γαντζώθηκαν ἐπάνω στὸν Ρέτζιναλτ Κούπερ σὰν ἐρινύες ἐλληνικῆς τραγωδίας. Ἡ «φιγκυράντ» Νο 1, ἄρπαξε τὴ γκρίκι τοῦ ρεπουμπλικὰ. Ἡ «φιγκυράντ» Νο 2 κατεξέσκιζε τὸ κολλάρου του. Ἡ «φιγκυράντ» Νο 3 κρεμάστηκε λαφιασμένη στὴ δυσινία μεταξὺ τῆς γραβάτας του. Οἱ δύο τελευταῖες κατακορμάτισαν τὸ μπλὲ μαρὲν σακκάκι τοῦ δυν-πρεμιέ.

Αὐτὴ δὲν ἦταν ὑποδοχὴ, ἦταν ἐπανάστασις, ἦταν σωστὴ μάχη. Ἀνάμεσα σὲ πεντακόσιες γυναῖκες ποῦ ἐξαγριώθηκαν ἀπὸ τὸν μεταδοτικὸ ὑστερισμὸ τῶν «φιγκυράντ», ὁ δυστυχισμένος Ρέτζιναλτ Κούπερ, μουσκεμένος στὸν ἰδρώτα, ξεφυσούσε, ἀγωνιζόταν, ἐμοῦγγριζε:

—Ἐσκαρίστὰ πολὺς... Ἀλλό!... Ὄνεκ γιού... Φτάνεις. Πλὴς πλὴς... Νόου... Ὅκι πανταλόνις μου... Ἀφνεσ πανταλόνις μου!

Οἱ πέντε ἀμαζόνες τοῦ Μόρτιμερ Σούμ τὸν ἔσερναν κυριολεκτικὰ. Ἡμιαναισθητὸ, τὸν ἐσηκώσαν ψηλά καὶ τὸν ἔχωσαν στὸ αὐτοκίνητο, ἐνῷ οἱ μπράβοι χειροκροτοῦσαν καὶ οἱ γυναῖκες αὐρλιαζαν.

Τὴ στιγμή ἐκείνῃ, ὁ Μόρτιμερ Σούμ, φρονίμως ποῖων, ἔκανε νόημα στὶς συνεργατίδες του νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, οἱ ἡρώιδες ἔλεγαν τὶς ἐντυπώσεις τους σὲ μιά γωνιά τοῦ Μπρίτον Μπάρ. Ἡ ψηλὴ μελαχροινὴ ἐρρούφηξε ἀπνευστ' ἕνα ποτήρι μπύρα. Ἡ ξανθὴ μικρούλα, ποῦ ἔφαγε μιά κατακεφαλιά ἀπὸ καποῖον εὐσυνείδητο πόλισμαν, ἔσιαχνε τὰ μαλλιά της μπροστὰ στὸν καθρέφτη τοῦ νιπτήρος. Οἱ ἄλλες ἀράδιαζαν ἐπάνω στὸ μαρμάρينو τραπεζάκι τὰ λάφουρα τῆς μάχης.

Ὁ Μόρτιμερ Σούμ παρουσιάσθηκε. Ἦταν εὐχαριστήμενος. Ἐκάθησε ἀνάμεσα στὶς «φιγκυράντ» καὶ εἶπε:

—Γκέρλς... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπὸ σὰς. Τὸν ξεζουμίστατε κυριολεκτικὰ! Τί εἶν' αὐτὰ;...

—Οἱ πολεμικὲς μας λείες, ἀπῆντησε ἡ ψηλὴ μελαχροινὴ, μὲ μίαν ἀστροπὴ θριάμβου στὰ μάτια της.

Ὁ Σούμ ἐπιθεώρησε τὰ λάφουρα: τὸ τρύπιο καπέλλο, τὸ ξεσχισμένον κολλάρου, τὴν κουρελιασμένη γραβάτα καὶ τὰ δύο κομμάτια τοῦ μπλε-μαρὲν σακκακιού.

—Θρίαμβος! Θρίαμβος! Αὐτὰ μπορεῖτε νὰ τὰ κρατήσετε γιὰ ἀνάμνησι. Πάρτε καὶ ἀπὸ ἑκατὸν πενήντα φράγκα ἢ καθεμίᾳ. Καὶ τώρα, ἀφήστε με νὰ συντάξω τὸ τηλεγράφημά μου, γιὰ τὸν διευθυντὴ τοῦ τμήματος προπαγάνδας τῆς ἐταιρίας.

Ἐβγάλε τὸ στυλό του καὶ ἔγραψε σὲ μίαν ἄκρη τοῦ τραπεζίου:

«Γκλόριους Κορπορέσιον. Νέα Ὑόρκη.

»Ὑποδοχὴ Ρέτζιναλτ Κούπερ σταθμὸν Σαιν-Λαζάρ Παρισίων μεγαλειώδης στόπι. Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες ὑστερικὲς γυναῖ-

κες, ποῦ εἶχαν ξεφυτρήσει στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές, ὤρμησαν σὰν ἀφηνιασμένους ταῦροι ἐξ ἐφόδου ἐναντίον τοῦ τραίνου, στόπι. Ρέτζιναλτ Κούπερ, ἀπογυμνωθεὶς τελείως ἀπὸ τὰς θαυμαστρίας του, γιὰ νὰ ἀνέβῃ στὸ αὐτοκίνητο ἀναγκάσθηκε νὰ φορέσῃ ρεδιγκότταν σταθμάρχου, στόπι. Ἐδωμῆντα πέντε τραυματίαι μετεφέρθησαν σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν.

Σ ο ὕ μ ε.

Ὁ ἡμίθεος

Ἡ «φιγκυράντ» Νο 5, ἡ ὠραία ξανθούλα μὲ τὸ σακκίνο προφίλ, δῆλκε κατασυγκινημένη ἀπὸ τὴν περιπέτειά της ἀπὸ τὸ Μπρίτον-Μπάρ. Εἶχε στὴν τσάντα της ἑκατὸν πενήντα φράγκα καὶ κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλῃ της ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ σακκάκι τοῦ εἰδώλου τοῦ εὐρωπαϊκοῦ λαοῦ.

Τὴν ἔλεγαν Μπλανσέτ Βερνώ. Ἦταν εἴκοσι χρονῶν. Ἦταν μιά Παριζιανούλα ἀστὴ ποῦ κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Ντωμενσίλ, ἕνα κορίτσι τίμιο, μορφωμένο, ἐρωτευμένο μὲ τὸν κινηματογράφο, καὶ ποῦ ἠλπιζε, ὅπως τόσες ἄλλες, ὅτι ἡ μοῖρα της ἐπευλόλασε κάποιαν περιδλεπτὴ θέσι στὸ στερέωμα τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ Μπλανσέτ ἀνέβηκε στὸ ὠτομπὺς γιὰ νὰ πάη νὰ γευματίσῃ στὸ σπίτι της καὶ νὰ διηγηθῇ στοὺς γονεῖς της τὴ σκηνή. Κατὰ τὴν διαδρομὴ, μὴ ἔχοντας τί νὰ κἀνῃ, ἐξήταξε μὲ προσοχὴ τὸ κομμάτι τοῦ μπλε σακκακιού. Ἐπάνω στὸ κομμάτι ὑπῆρχε τυχαίως ἡ ἐσωτερικὴ ἀριστερὴ τσέπη. Ἐχῶσε τὸ χερί καὶ ἔβριζε ἐκπληκτικὴ ἕναν φακέλλο μὲ τὴν διεύθυνσι:

«Κύριον Ρέτζιναλτ Κούπερ. Ἀ)π «Νορμανδία», Πιερ 57. Νέα Ὑόρκη».

Ἐβγάλε ἀπὸ μέσα ἕνα γράμμα στὴν ἀγγλική. Ἡ Μπλανσέτ ποῦ ἤξερε ἀγγλικά, μετέφρασε νοερώς τὸ κείμενό της:

«Ρέτζι,

»Σοῦ γράφω γιὰ τελευταία φορὰ προτοῦ ἀναθέσω τὰ συμφέροντά μου στὸ δικηγόρο μου. Εἶσαι, ἀλήθεια, ὁ πιὸ ἐπιλησμαν καὶ ὁ πιὸ ἀχάριστος τῶν συζύγων. Ὁ δικαστὴς ποῦ ἐξέδωσε τὸ διαζύγιό μας καθώρισε, χωρὶς συζητήσιν, ὅπως τὰ 750 δολάρια τῆς διατροφῆς, ποῦ μοῦ ἐπέδικασε, μοῦ καταβάλωνται ἀνελλιπῶς τὴν ἰην ἐκάστου μηνός. Ἐσὺ τὸ παραμελεῖς συστηματικὰ.

»Ἡ Νόρμα βρίσκεται σὲ πανσιὸν στὴν Ρόκχιλ. Δὲν μπορῶ πιά ν' ἀντιμετωπίσω μόνῃ τὴ μόρφωσί της κόρης μας. Σοῦ ὑπενθυμίζω γιὰ τελευταία φορὰ τὸ κἀνὸν σου.

Πατρίτσιαν.

Ἡ Μπλανσέτ ἐδιάβασε πολλὰς φορὲς τὸ γράμμα. Ὅταν ἀνέβαινε τὴν σκάλα τοῦ μικροῦ ἀπαρτμάν ποῦ κατοικοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς της, εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιό της.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα, τὸ χῶλλ τοῦ «Κοντιναντὰλ Πάλας», ὅπου εἶχε καταλύσει ὁ ἀλησμόνητος δημιουργὸς τῆς ταινίας «Παρθένος καὶ Παιδοκλόπος», ἦταν ἀκόμη γεμάτο δημοσιογράφους.

Ἡ Μπλανσέτ ἀπευθύνθηκε στὸ θυρωρὸ:

—Ὁ κ. Ρέτζιναλτ Κούπερ, παρακαλῶ;

Ὁ θυρωρὸς ἔρριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὴν Μπλανσέτ. Ἀπὸ τὸ μεσημέρι, τρεῖς δεκάδες δεσποινίδες εἶχαν ἔλθει ζητώντας αὐτογράφου. Κουράστηκε νὰ τὶς διαχῃνῇ.

—Ὁ κ. Κούπερ δὲν δέχεται κανένα, δεσποινίς!

—Μὰ μοῦ ἔδωσε ραντεβού.

—Γιὰ ποῖα ἐφημερίδα;

—Δὲν εἶμαι δημοσιογράφος.

—Τότε τί ὄνομα ν' ἀναγγεῖλαι;

Ὁ θυρωρὸς ἐξήτησε τὸ διαμέρισμα 306. Ἡ Μπλανσέτ ἐσημείωσε τὸν ἀριθμὸ. Ὁ θυρωρὸς μετέδωσε τὴν ἀπάντησι μὲ τὸ φος θριαμβευτικόν:

—Ὁ κ. Ρέτζιναλτ Κούπερ δὲν ἔχει κανένα ραντεβού μὲ τὴ Δίδα Βερνώ...

—Καὶ ὅμως...

—Δεσποινίς, μὴν ἐπιμένετε...

Ἡ Μπλανσέτ ἀπομακρύνθηκε. Χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θόρρος της, διέσχισε τὸ χῶλλ τοῦ Πάλας, ἀνέβηκε μὲ τὸ ἀσανσέρ στὸ τρίτο πάτωμα κι' ἔφαξε νὰ βρῇ τὸ διαμέρισμα 306. Ἦταν τρομερὰ συγκινημένη καὶ πηγαίνωρθε πολλὰς φορὲς στὸ διάδρομο προτοῦ χτυπήσῃ τὴν πόρτα. Καμμιὰ ἀπάντησις. Ἐχτύπησε ξανά, τίποτε. Τότε ἀνοίξε καὶ μπηκε σ' ἕναν ἀντιθάλαμο γεμάτο ἀπὸ βαλίτσες καὶ μπουκέττα. Ἐχτύπησε τὴ δευτέρη πόρτα. Μιά φωνὴ κοφτὴ ἀπήντησε:

—Ἐμπρός!

Μπηκε. Ὁ ἡμίθεος φορούσε μιά ρόμπα-ντὲ-σάμπρ κίτρινη μ' ἕνα καναρίνι φουλάρι δεμένο μὲ ἀφέλεια γύρω στὸ λαιμό. Ὁ ἡμίθεος ἐκάτινιζε ποῦρο. Ὁ ἡμίθεος φαίνεταν ναχηλὴς καὶ κουρασμένος. Ἐνα χοντρὸς κύριος, καθισμένος σ' ἕνα φωτεῖν, συζητοῦσε μαζί του. Ἀσφαλῶς κάποιος μανδρινὸς κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ὁ ἡμίθεος ἐκύτταξε τὴν Μπλανσέτ καὶ χωρὶς νὰ σηκωθῇ, ἐρώτησε μὲ θαρρὺν ἀμερικανικὸ τόνο:

—Τί ἐπιθυμεῖτε, δεσποινίς;

—Νὰ σὰς μιλήσω, κύριε Κούπερ...

—Πολὺ καλὰ. ἔχετε φωτογραφία; Σὰς τὴν ὑπογράφω ἀμέσως... Μὲ συγχωρεῖτε, εἶμαι πολὺ ἀπηχολημένος.

Ἀλλὰ ἡ Μπλανσέτ δὲν κρατοῦσε σὰν χερία οὔτε φωτογραφία, οὔτε ἄλμπουμ αὐτογράφων. Κρατοῦσε δειλὰ τὸ κομμάτι τοῦ μπλε σακκακιού.

—Πρώτα σὰς φέρνω αὐτὸ τὸ κουρέλι τοῦ σακκακιού σας, κύριε Κούπερ...

—Εἶστε πολὺ καλὴ..., πολὺ εὐγενικὴ! Ἀφήστε τὸ ἐκεῖ. Ἐδὲ, χαριστῶ πολὺ. Ὁρεδουάρ, δεσποινίς.

Ἡ Μπλανσέτ ἔκανε ἀκόμα τρία θήματα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἡμιθέου. Ἐτόλμωσε νὰ ἐορῶσῃ:

—Κύριε Κούπερ, θὰ ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω ἰδιαιτέρως.

—Ὡ!

Ἡ αὐθάδεια τῆς ἐπισκεπτρίας ἦταν ἐξωφρενικὴ. Νὰ θέλῃ νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν θεότητα χωρὶς νὰ τῆς ἔχῃ ὀρίσει προηγουμένως ἀκρόασι! Τί δεδήλωσε!

Ὁ μεγαίσταν τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων ἐπενέδῃ θυμωμένος:

—Ἀκοῦστε, δεσποινίς... Δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ ἀστείότητες. Ὁ κ. Κούπερ συζητεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή μαζί μου γιὰ τὸ προσέ-χες του φιλμ.

Ἡ Μπλανσέτ, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ προσοχὴ στὶς παρατηρήσεις τοῦ κινηματογραφικοῦ μεγαλοκαρχαρίου, ἐπροχώρησε πολὺ κοντὰ στὸν Ρέτζιναλτ Κούπερ. Καὶ τοῦ εἶπε σιγανά:

—Πρόκειται γιὰ τὴ Νόρμα καὶ τὴν Πατρίτσιαν.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ ἡμίθεος ἐδείξε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

—Τί εἶπατε, δεσποινίς;

—Εἶπα ὅτι θὰ ἐκάνετε καλύτερα νὰ μὲ δεχθῆτε ἰδιαιτέρως...

—Τὸς δὲ συμφέρον σας.

★

Ἡ Μπλανσέτ ἐτόνισε ἰδιαιτέρως τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις. Ἀλλὰ ὁ Ρέτζιναλτ Κούπερ εἶχε καταλάβει. Ἀπεχαιρέτησε τὸν ἐπισκεπτὴ του καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴν Μπλανσέτ, τὴν ρώτησε:

—Γιατί μοῦ ἀναφέρατε τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας μου καὶ τῆς κόρης μου;

—Γιατί κρατῶ ἕνα ντοκουμέντο ποῦ σὰς ἐνδιαφέρει.

—Ντοκουμέντο!... Τί ντοκουμέντο;

Ἡ Μπλανσέτ εἶπε ἀγγλίστι τὸ κείμενο τῆς ἐπιστολῆς ποῦ εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Κούπερ, ἐκστατικός, ἐκάθησε ἀντίκρου στὴν ἐπισκεπτρία του. Δὲν ἐσκέφθηκε πιά νὰ τὴν στείλῃ ἀπὸ κεῖ ποῦρθε. Ἡ Μπλανσέτ ἐξέβηκε τὴν κατάστασι. Πάντα γελαστὴ, πάντα θεατρινούλα, ἐξακολούθησε:

—Τώρα πιά καταλαβαίνετε, κύριε Κούπερ, τί σπουδαῖο ὄπλο θὰ εἶνε γιὰ τοὺς ἀνταγωνιστάς σας, τὴν Χαΐκς Φίλμ Κόμπαν, καὶ τὴν Μοντιάλ Κορπορέσιον ἐὰν τὸ ντοκουμέντο αὐτὸ ἔπεφε στὰ χερία τους. Πῶς;... Τὸ εἶδωλο τῶν νεαρῶν Ἀμερικανίδων! Ὁ γόνος 100 % θὰ εἶνε ἕνας σύζυγος διαζευγμένος, ποῦ δὲ σέβεται τὸ λόγο του! Ἐνας σύζυγος ἄκαρδος, ποῦ ἐγκατέλειψε στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τὴν πρῶνὴν σύζυγό του καὶ τὴν κόρη του!...

Ἀλλὰ, κύριε Κούπερ, ἔσεις ἔχετε καλύτερα ἀπὸ μένα ποῖαν ἐν-τύπωσι θὰ ἔκανε στὶς λεγεῶνες τῶν ἐναρτέων καὶ στὶς γεροντοκόρες τῆς Καλιφορνίας, ἐὰν ἐτύχαινε νὰ μάθουν τὴν κακοποίησι ποῦ ἔπαθε ἀπὸ σὰς ὁ κώδις τῆς ἠθικῆς. Μποσκοτάς τῶν ταινιῶν τοῦ κ. Ρέτζιναλτ Κούπερ. Ἀπαγόρευσις τῆς προβολῆς τῶν ταινιῶν τὸν στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες... Δὲν ξέρω καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ τὰ συμβόλαια τοῦ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ ἀκούσα νὰ λένε ὅτι ὑπάρχει μιά ρήτρα περὶ ἡ θ ἰ κ ἡ σ φ α υ λ ὅ τ η τ ο ς... Λοιπόν, κύριε Κούπερ. Σκάνδαλο! Ἡ ἰδιαιτέρα σας ζωὴ ἔρμαιο στὰ νύχια τῶν καλοδελητῶν! Τῶν φονερῶν! Τῶν ἀνταγωνιστῶν!

Ὅχι, ὄχι!... Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ τακτοποιήσετε...

★

Ἐν ὅσῳ ἐκείνη μιλοῦσε, ἐν ὅσῳ ἐξαντλοῦσε τὰ ρητορικὰ της ἐπιχειρήματα, ποῦ εἶχε προετοιμάσει ἐπιμελῶς ἀπὸ πρὶν, ὁ Ρέτζιναλτ Κούπερ παρατηροῦσε περιεργὰ τὴν ὠραία ἐκείνη ξανθούλα, μὲ τὰ τόσο γαλάζια μάτια καὶ τὴν τόσο ἐξυπνὴ μυτίτσα. Κατὰ τὴν πολυτάραχὴ σταδιοδρομίᾳ του, εἶχε δοσοληψίε μὲ γκάγκστερς μεγάλου διαμετρήματος, μὲ ἀδυσώπητους ρεσιζέρ, μὲ κινηματογραφικοὺς ἀστέρας ποῦ ἦσαν ἱκανοὶ γιὰ ὅλα. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ ἐπάτησε τὸ πόδι του στὴν Εὐρώπη, ἡ μοῖρα τὸν ἔρριξε στὰ χερία μιάς δροσερῆς καὶ ὠραίας Παριζιανούλας, ποῦ ἐπρόφερε τὶς ἀπειλές της μὲ φωνὴ τόσο ἀρμονικὴ, ποῦ θὰ εὐχαριστοῦσε καὶ τὸν πλέον μισογυνὴ νὰ τὶς ἀκούῃ.

Ἐπρόσφερε ἕνα σιγαρέττο στὴ χαριτωμένη ἀντίπαλό του καὶ συνέπερανε:

—Στὸ ψητὸ, δεσποινίς, τί λῦτρα μοῦ ζητᾶτε;

—Οἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν ὅτι θὰ μείνετε δέκα μέρες στὸ Παρίσι. Ζητῶ, κύριε Κούπερ, νὰ ἐλεπώμαστε καθε μέρα, καὶ νὰ τρώμε μαζί κάθε φορὰ ποῦ οἱ ἀσχολίες σας δὲν θὰ σὰς ἀπασχολοῦσαν καὶ τόσο! Ὅπως βλέπετε, ἡ τιμωρία δὲν εἶνε πολὺ σκληρὴ. Ἀν μείνω εὐχαριστήμενὴ ἀπ' τὴ διαγωγὴ σας στὸ τέλος τῶν δέκα ἡμερῶν, θὰ σὰς δώσω, μαζί μὲ τὰ συγχαρητήρια μου, τὸ πρωτότυπον τῆς ἐπιστολῆς.

Τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου ἀντήχησε. Ὁ Ρέτζιναλτ Κούπερ ἐπῆρε τὸ ἀκουστικόν.

—Ἀλλό!... Πῶς;... Δεκατέσσερες δημοσιογράφοι στὸ χῶλλ! Πολὺ καλὰ. Στείλτε τους στὸ διάβολο!

Ἡ φωνὴ στὸ ἀκουστικὸν ἀκούστηκε παρακλητικὴ:

—Ἀλλὰ, κύριε Κούπερ, στὶς ὁκτώ εἰσθε καλεσμένος σὲ κοκ-τεῖνι.

—Στὸ διάβολο καὶ τὸ κοκτεῖν!...

—Εἰσθε καλεσμένος καὶ σὲ δειπνο...

—Στὸ διάβολο καὶ τὸ δειπνο!...

—Στὶς ἑνδεκα τὸ βράδυ εἰσθε καλεσμένος σὲ δεξίωσι ἀπὸ τὴ λέσχῃ τῶν «Θαυμαστῶν τοῦ Ρέτζιναλτ Κούπερ»...

—Στὸ διάβολο καὶ οἱ «θαυμαστῆρες»! Ἀκούτε, Μόρτιμερ...

Στείλτε μου, σὰς παρακαλῶ, ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους καὶ τὶς δεσποινίδες στὸ διάβολο. Οὔτε κοκτεῖν, οὔτε δεξίωσεις, οὔτε γεύματα. Ἀπὸψε τὸ βράδυ θὰ ἐξαφανισθῶ. Αὔριο βλέπομε.

Ἀκούμπησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ γυρίζοντας στὴν Μπλανσέτ, εἶπε ἀπόφασιστικὰ:

—Δεσποινίς... Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ πῶ νάβῃ τὸ ἀμάξι. Θὰ πάμε νὰ ἐπισκεφθῶμε μαζί τὸν τάφο τοῦ Ναπολέοντος καὶ τὴν Παναγία τῶν Παρισίων. Κατόπιν θὰ πάμε νὰ φάμε σ' ἕνα ἡ-

συχο καὶ μοναχικὸ μπιστρό.

Ἐπῆρε καὶ πάλι τὸ ἀκουστικὸ γιὰ νὰ δώσῃ διαταγὲς στὰ θυρωρὰ, καὶ κρατώντας τὸ, ἐπρόσθεσε:

—Ἀλήθεια... πῶς ὀνομάζεσθε, δεσποινίς;

—Μπλανσέτ Βερνώ.

—Ἐχάρηκα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σας. Ἐγὼ λέγομαι Ρέτζιναλτ Κούπερ!

Τὸ «καταραμένο μικρὸ γκάγκστερ»

Ἡ πρώτη αὐτὴ βραδυὰ μὲ τὸν γόντα 100 % ὑπῆρξε μαγεῖα γιὰ τὴν Μπλανσέτ. Ποτέ, ἀπὸ τότε ποῦ ἔφθασε στὴν ἡλικία ὅπου ἡ κοκεταρία φωλιάζει στὴν ψυχὴ τῶν κοριτσιῶν, ποτέ καὶ στὰ πιὸ ἐξωφρενικὰ της ὄνειρα δὲν αἰσθάνθηκε μεγαλύτερη εὐτυχία. Νὰ βρίσκεται μονάχῃ, τέτ-ᾱ-τέτ μὲ τὸν διάσημο, τὸν ἐνδοξό, τὸν ἀσύγκριτο κινηματογραφικὸ ἀστέρα, τὸν Ρέτζιναλτ Κούπερ! Νὰ περπατᾷ πλαϊ-πλαϊ μαζί του καὶ οἱ διαβάτες ν

—Μήν ανησυχείτε..., είπε. Είπε πριγκηπέσσα από βασιλικό αίμα.
—Ο Σούμ εσθλήσας τ' αὐτὶ με ζωρὴ περιέργεια.
—Ἀληθινὴ πριγκηπέσσα; Ἐκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ βασιλικὸ αίμα;
—Ναί... Εἶνε ἀνεψιὰ κάποιου ἐκπτώτου βασιλέως βορειοευρωπαϊκοῦ κράτους.
—Ο τρομερὸς διαφημιστὴς μυρίστηκε κιάλας σπουδαία ρε-κλάμα;
—Ὦ! μὰ τότε ἀλλάζει. Πῆτε μου ποῖα εἶνε, κι' αὐριο ὅλες οἱ ἐφημερίδες θὰ ψάχνουν νὰ βροῦν τὴν πριγκηπέσσα.
—Σὰς τὸ ἀπαγορεύω.
—Ἐχετε ἄδικο... Θὰ γίνῃ πάταγος στὴν Ἀμερική. Ὁ γόνος 100% ἐξετρώπωσε μὴν ἐκπτώτῃ βασιλίτσα. Ἐπάνω σ' αὐτὸ θὰ πλέξω ἕνα θαυμάσιο ρωμάντο. Σὰς προσφέρουν τὸ στέμμα τοῦ βορειοευρωπαϊκοῦ κράτους. Συνομοσίες. Διαφεύσεις. Ἐπικαιρότητες. Διπλωματικά διαδήματα... Ὁ κόσμος ἀνάστατος!...
—Ο Ρέτζιναλτ Κούπερ κατῳρῶσε με κόπο νὰ καταπραῖνῃ τὴν ἀφηνιασμένη φαντασία τοῦ Μόρτιμερ.
—Ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸ «ἀγαπητὸ μικρὸ του γκαγκστερ». Γιά περισσότερὴ ἀσφάλεια, ἀλλάσε τόπο τὸ ραντεβού. Τὸν ἐπερίμενε μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ Ναπολέοντος.
—Εκεῖνο τὸ βράδυ, ἐξερευνῶσαν τὸ Μονπαρνὰς ἀπὸ τὴν «Κου-πόλ» ὡς τοῦ «Τζίμυ» κι' ἀπ' τὸ «Χρυσόφωρο» ὡς τὸ «Καμπα-ρὲ τῶν Λουλουδιῶν». Θέλησαν ὅλα νὰ τὰ δοῦν. Χόρεψαν παντοῦ. Καὶ στίς δύο τὸ πρωί, ἡ Μπλανσέτ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν πᾶσιν σπὶτι της. Οἱ γονεῖς της δὲν ἦσαν συνηθισμένοι νὰ τὴν βλέπουν νὰ γυρίσῃ τόσο ὄργα.
—Όταν τὴν ἀπεκρίθησε, τῆς ἔσφιξε λιγάκι πιδ δυνατὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ τὰ δύο της χέρια καὶ τῆς εἶπε με ὕφος συνω-μότου:
—Μπλανσέτ, μὴν ξεχνάτε. Αὐριο στίς πέντε ραντεβού στὸν τάφο τοῦ Ναπολέοντος. Χωρὶς μακιγιάζ, χωρὶς κολλημένα γυ-ριστὰ ματωστίνουρα στὰ ὄμορφα σου μάτια. Θὰ κάνωμε πρόβα χωρὶς χειρόγραφο...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Δέκα μέρες, τώρα διαρκοῦσε τὸ εἰδύλλιο τοῦ Γόητος 100% μετὰ τὸ «χαριτωμένο μικρὸ γκαγκστερ». Καὶ ἐπὶ δέκα μέρες ὁ Μόρτιμερ Σούμ ξεριζοῦσε τὶς τελευταῖες τρίχες τοῦ ἐσθλήσαντ ὡς φωτοστέφανος τὴν τριανταφυλλένια φαλάκρα του. Προσπά-θησε νὰ πληροφορηθῇ. Ἀλλὰ ὁ Κούπερ ἔξω φρενῶν, τοῦ εἶπε σὲ τόνο ποὺ δὲν δεχόταν ἀντίρρηση:
—Μόρτιμερ... Θὰ σὲ πετάξω ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Κορπο-ρέσιον ἂν ποτὲ χάσῃς τὴ μύτη σου στὴν ἰδιωτικὴ μου ζωὴ... Ἀν εἶσαι φρόνιμος, σὲ δύο μέρες θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ δημοσι-εύσῃς νέα στίς ἐφημερίδες.
Καὶ πράγματι, τὴν δωδεκάτῃ ἡμέρᾳ, τὸ μεσημέρι, ὁ Ρέτζι-ναλτ Κούπερ, μετὰ τὴν χαρὰ μεγάλου παιδιοῦ χαϊδεμένου ἀπὸ δῶδα καὶ πλοῦτῃ, ἐπροσκάλεσε τὸν ἐχθρό του τὸν Μόρτιμερ Σούμ στὸ Κοντινάντλ Πάλας.
—Ο διευθυντὴς τῶν δημοσιεύσεων μῆθε μετὰ τὴν ψυχὴ στὸ στό-μα στὸ σαλόνι τοῦ κινηματογραφικοῦ ἀστερος. Θὰ μάθαινε τέ-λος πάντων τὸ ὄνομα τῆς πριγκηπέσσας ἀπὸ βασιλικὸ αίμα,

ΕΝΑΣ ΡΗΓΑΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 6)
εἶχε ὑποσχεθῇ γάμο καὶ ὅτι τὸ ἴδιο βρά-δυ ἐκεῖνο τῆς εἶχε δώσει πάλι ραντεβού.

ΜΠΑΤΣΟΣ ΦΟΒΕΡΩΤΑΤΟΣ

—Ὁ φουκαρὰς ὁ Μάκης, καθὼς τ' ἄκουε ὅλα αὐτὰ, ἐνοιῶθε πὼς ἔχανε τὸ μυαλό του. Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀλήθεια! Πὼς ὅμως μποροῦσε νὰ τὰ μαντεύσῃ μετὰ τόσες λεπτο-μέρειες ἡ καταραμένη αὐτὴ χαρτορρίχτρα;
—Ὅσο γιὰ τὴν Παπίτσα, αὐτὴ πιά ἦταν κι' ἂν ἦταν. Ἐβραζε σὰν ἡφαίστειο ποὺ ἦταν ἔτοιμο νὰ ἐκραγῇ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν. Καὶ τέλος, ἐξερράγη. Πετάχθηκε ἐπάνω, ἐμπηξε μὴν ὑστερικὴ κραυγὴ, πλησίασε μετὰ φοβερὴ διαθέσει τὸν ἀξιολύπητο Μά-κη καὶ πρὶν ἐκεῖνος προφθάσῃ νὰ καταλά-βῃ τὶς προθέσεις της τοῦ ἀστράψε ἕναν μπάτσο φοβερώτατο.

—Νά! Γιὰ νὰ μάθῃς, μασκαρά!
Ἐπειτα, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κακό της, βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο μετὰ φούρια. Ὁ κα-κομοῖρης ὁ Μάκης ἐδοκίμασε νὰ τὴν ἀκο-λουθήσῃ, ἐκεῖνη ὅμως τοῦ ἐκίλεσε κατά-μουτρα τὴν πόρτα, φωνάζοντας:
—Ἀν τολμήσῃς κι' ἔρθῃς πίσω μου, θὰ σὲ κάνω ρεζιλὴ μέσα στὸ δρόμο. πρό-στυχε!

—Ὁ «πρόστυχος», ράκος πραγματικὸ, ἐ-στράφηκε τότε γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν ἀμείλικτῃ χαρτομάντιδα. Τότε ὁ-μως εὐρέθη πρὸ μιάς ἐκπληξέως πολὺ πιδ

ποῦ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ εἶνε ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Μπέδερελν Χίλς. Ὁ Κούπερ ἔβαλε τὸν Μόρτιμερ Σούμ νὰ κα-θήσῃ σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ φωτεῖο. Τοῦ ἔχωσε ἕνα ποῦρο σὰν τορ-πίλλα στὸ στόμα, καὶ ἀνοίγοντας τὴ διπλανὴ πόρτα, ἀνήγγειλε:
—Ἡ Α. Αὐτοκρατορικὴ Ὑψηλότης, ἡ μνηστὴ μου...
Ἡ Μπλανσέτ παρουσιάσθηκε. Ὁ Μόρτιμερ Σούμ λίγο ἔλει-ψε νὰ καταπῇ τὸ μισό του πούρο, ἔβηξε, ἔφτυσε, σηκώθηκε καὶ ἐτραύλισε:

—Ἀλλὰ... Ἀλλὰ... Ἀν δὲν ἀπατάμαι...
—Μάλιστα, ἀγαπητέ μου. Μπορεῖτε ν' ἀναγγεῖλετε στίς ἐ-φημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου, ὅτι ὁ Ρέτζιναλτ Κούπερ, ὁ ὁποῖος ἀπέκρουσε ὅλες τὶς στῆς τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅχι, σὲ μίαν Ἑγγλέζα δούκισσα, ποὺ ἐπέστρεψε τὶς φλογερὲς ἐρωτι-κές ἐπιστολὲς κάποιας Ἰταλίδας πριγκηπέσσας, εἰσέλεξε γιὰ γυναῖκα του μὴ νεαρὴ Γαλλίδα, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε αἷμα βασι-λικὸ στὶς φλέβες της, οὔτε εἶνε αὐτοκρατορικὴ ὑψηλότης, οὔτε εἶνε κληρονόμος τοῦ Ροκφέλλερ. Ὁνομάζεται Μπλανσέτ Βοσε... Βοσερνά. Δὲν εἶνε πλοῦσια. Δὲν εἶνε ἀπὸ τζάκι. Ἀλλὰ εἶνε τίμια καὶ τὴν ἀγαπᾷ. Σὲ τέσσερις μέρες θὰ ἀναχωρήσῃ μαζί μου μετὰ τὸ «Ἰλ-ντε-Φράνς» καὶ οἱ γάμοι μας θὰ τελεσθοῦν στὴν ἐκκλη-σία τῆς «Παναγίας τῶν Ἀγγέλων» στὴν Καλιφορνία. Τελείωσα. Καὶ τώρα, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὲ συνοδεύσῃς στὴν ὁδὸν ντὲ λα Παι γιὰ νὰ παραγγεῖλωμε ἕνα δαχτυλίδι τῶν ἀρραβόνων, ποὺ νὰ ταιριάξῃ στὸ ἀνεκτίμητο δαχτυλὶ τῆς Μπλανσέτ. Ἀλλὰ θὰ περάσωμε προτιμότερα ἀπὸ τὸ μπάρ, νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα διπλό οὐίσκυ, γιὰτὶ βλέπω πὼς ἔχεις ἀνάγκη νὰ συνέλθῃς ἀπὸ τὴ συγκίνησή σου.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ρέτζιναλτ Κούπερ, ὅ-ταν ἡ εἰδησις τοῦ προσεχούς γαλλο-ἀμερικανικοῦ γάμου τοῦ Γόητος 100% εἶχε ἀναστατώσει τοὺς κινηματογραφικοὺς κύ-κλους, ὁ Μόρτιμερ Σούμ ἐνέσκηψε, ὅπως ἔκανε καθε πρῶτῃ, σὰν δολοὶδ στὸ γραφεῖο του, στὰ Ἡλυσία.
Βρῆκε ἐπάνω στὸ τραπέζι μὴ «βραχέια ἐπιστολὴ» ποὺ ἀπ' ἔξω ἔγραφε «λίαν κατεπίγειον», τὴν ἀνοίξε καὶ ἐδιάβασε:

«Ἀγαπητὴ Κύριε Σούμ,
«Αὐριο φεύγω ἀπ' τὸ Παρίσι μετὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου τὸν Ρέτζιναλτ Κούπερ. Σὰς παρακαλῶ ν' ἀγκαλιάσετε ἀπὸ σημεῖρα πέντε «φιγκυράν», πέντε ὥραία παλληκάρια, γιὰ νὰ ἐνθουσιά-σουν τὰ πλήρη κατὰ τὴν ἀναχώρησή μας ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ Σαιν-Λαζάρ. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι ὁ «φι-γκυράν» Νο 1 θὰ ριχτῇ ἐπάνω μου γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸ λευκὸ φέτρ καπελάκι, ὁ «φιγκυράν» Νο 2 θὰ με παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δώσω ἕνα αὐτόγραφο, ὁ «φιγκυράν» Νο 3 θὰ πετάξῃ στὸ κε-φάλι μου ἕναν κλώνο ἀμυγδαλίας, ὁ «φιγκυράν» Νο 4 θὰ τολμή-σῃ νὰ με φιλήσῃ, καὶ ὁ «φιγκυράν» Νο 5 θὰ ἀποπειραθῇ νὰ ρι-χτῇ κάτω ἀπ' τὶς ρόδες τοῦ τραίνου. Ἐντέλλομαι νὰ τὸν στα-ματήσετε ἐγκαίρως.
«Βασίζομαι σὲ σὰς ὅτι θὰ κανονίσετε μετὰ στήριξη αὐτὴ τὴν κλασσικὴ σκηνή.
«Χωρὶς μνησικακία.

Διή σας
Μ π λ α ν σ έ τ β ε ρ ν ώ .
ΤΕΛΟΣ
Μετὰφρασις: ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 21)

ποὺ ἀρχίζει νὰ κάνῃ συμμετοχὸ στίς σκέ-ψεις καὶ στίς δουλειὲς του τῇ γυναίκα του, θὰ ζητήσῃ ἄργα ἡ γρήγορα σὲ μίαν ἄλλη τὴν ἀγάπη—τὸ ξεχάσμα τοῦ ἑαυτοῦ του.

ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

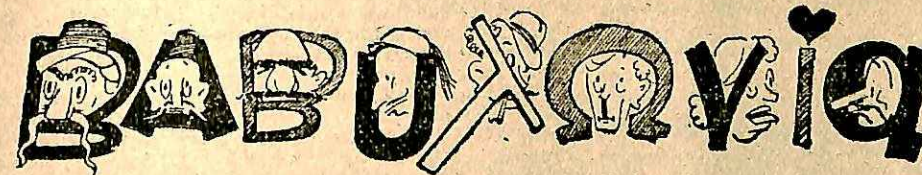
Θὰ ἤθελα νὰ συμβουλευθῶ ὅλες τὶς γυ-ναῖκες νὰ ξαναγυρίσουν στὸν αὐτὸ τους. Νὰ ξαναγίνουν γυναῖκες. Ἀς διατηρήσουν τὴν ἐλευθερίαν τους. Ἀλλ' ἂς τὴν χρησι-μοποιήσουν γιὰ νὰ κάνουν πιδ εὐχάριστη τὴν παρουσίαν τους κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦνε. Κάθε ἄλλη χρησιμοποίη-σις τους εἶνε ἐπιβλαβὴς γι' αὐτές.

ΕΥΦΥΪΑ ΚΑΙ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΣ

Καὶ οἱ ἄνδρες;
—Ὦ! Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφαιρέσωμε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶνε ἀνώτεροι διανοητι-κῶς κι' ὅταν ἀκόμη συμβαίνει νὰ μὴ εἶνε.
Τὰ προσόντα ἑνὸς ἀνδρὸς εἶνε ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ δύναμις. Ἡ τρυφερότης ἔρχεται κα-τόπι.
Τὰ προσόντα μιάς γυναίκας εἶνε ἡ ὁ-μορφιά καὶ ἡ τρυφερότης. Ἡ εὐφυΐα ἔρ-χεται κατόπι.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΚΛΩΝΤ ΑΜΕ

Κουβέντες τῆς Σμυρνιάς

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

—Σήμερα κληρώνουμε! σημερᾶρα!
Οἱ μικροὶ λαχειοπώ-λαι κρατώντας τὴ σειρά τῶν λαχείων, ξεφωνοῦσαν στοὺς δρόμους τοῦ Ποδο-νιότη.
Ἡ Ζαμφὼ γύριζε ἀπὸ τὴν προηγουμένη μετὰ τὴν Σταματία τὴ γειτόνισσά της.
—Καλὲ κερά, δὲν παίρ-νεῖς ἕνα; Σήμερα κληρ-νουμε. Πάρε νὰ κερδίσῃς τὸ κατομύριον.
Ἡ Σταματία στάθη-κε :

—Θὰ πάρω ἕνα, νὰ σκάσῃ ὁ διάλογος!, εἶπε κι' ἔδωκε στὸν λαχειοπώλῃ τὸ δεκά-ρικο. Πάρε, Ζαμφὼ, κι' ἐσύ ἕνα—γιὰ τὸ καλὸ.
—Ἐμένα δὲν μοῦ πέφτουνε ποτέσ οἱ λο-ταρίες.
—Καλέ, πάρε. Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ σπάσῃ τὸ ποδᾶρι τοῦ ὁ καταραμένος, νὰ κερδίσωμε.
Ἡ Ζαμφὼ με χίλια ζόρια ἔδωκε τὸ δε-κάρικο, πῆρε τὸ λαχεῖο καὶ τὸ κύττα' ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.
—Μπρὲ σύ! Μπᾶς εἶνε κάλικο; Ἐ-χω νὰ σὲ κάνω, καῦμενε, ἂ δὲν εἶνε καλὸ, ποὺ θὰ ρέψῃς!
Ὁ λαχειοπώλῃς γελοῦσε:
—Πάρτο, καλὲ τσάτσον, εἶνε γουρλίδι-κο! Θὰ κερδίσῃς.
—Δὲν κάνει πιδ φτηνὰ;
—Ὅχι, ὄχι, δέκα δραχμοῦλες!
—Μὴν κάνῃς ἔτσι, καῦμενε Ζαμφὼ, εἶ-πε ἡ Σταματία. Πὼς τῶπαθες; Ἐσύ εἶσαι τεβεκέλισσα. Παζαρεύεις τὸ λαχεῖο!
—Καίρὸς εἶνε τώρα νὰ σκορπᾷ κανεῖς παρόδες γιὰ μπιλιέτα τῇ λοταρίας!
Πῆραν τὰ λαχεῖα καὶ γύρισαν σπὶτι τους. Ἡ Ζαμφὼ ἔβαλε τὸ λαχεῖο στὰ κο-νίσματα γιὰ νὰ τῆς πᾶσιν σὲ καλὸ.
Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτῃ, σηκώθηκε καὶ βγήκε νὰ σκουπίσῃ τὴν πόρτα. Ὁ ἐφη-μεριοπώλῃς φώναζε:
—Ὦ! οἱ ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου!
Ἐδωκε δύο δραχμὲς καὶ πῆρε μὴ ἐ-φημερίδα. Εἶχε καρδιοχτύπι νὰ μάθῃ ἂν κερδίσει. Ἀνοίξε τὴν ἐφημερίδα, μὰ ὅπως τὰ γράμματα ποὺ ἔφερε ἦσαν λίγα, δὲν μποροῦσε νὰ καταφέρῃ νὰ βρῇ τοὺς ἀριθ-μούς, γιὰ νὰ ἐξελέγῃ τὸ λαχεῖο της.
Ἐβαλε μὴ φωνὴ στὴν πλαινή:
—Κόνα Βενετία, στείλε μου, καλέ, τὸ Ἐρινάκι νὰ μοῦ διαβάσῃ κάτι τίς.
Σὲ λίγο, μὴ κοπέλλα 17 χρονῶ, ἦρθε γελαστή.
—Ἐλα, κόρη μου, νὰ μοῦ πῆς ἐσύ, ποῦ εἶσαι καὶ καλορροϊκὴ, ἂν ἡκέρδισα τὴ λο-ταρία.

Ἡ μικρὴ εἶδε τὸ λαχεῖο, κύτταξε καὶ τὴν ἐφημερίδα. Ἐαφνικὰ, φώναξε:
—Ἡκέρδεμες, κόνα Ζαμφὼ μου. 32.877, δέκα χιλιάδες δραχμὲς!
—Ἀχου! Καλὲ ἀλήθεια; Νὰ θάψῃς τὴ μάνα σου;
—Ἀλήθεια νὰ σὲ χαρῶ. Νάτο, καλέ!
—Ἡθοί, θὰ λωλαθῶ! Νὰ τὸ μάθῃ ὁ ἄντρας μου, θὰ χάσῃ τὸ νοῦ του. Κι' ἀπὸ ποῦ θὰ τὰ πάρω;
—Ἀπὸ τὸ γραφεῖο, στὴν Ἀθήνα. Θές νὰ πάμε ματζί;
—Τρέχω νὰ ντυθῶ. Νὰ ἐτοιμαστῇς καὶ σὺ νὰ πάμε πρῶτ - πρῶτ, πρὶν νὰ γυρί-

Τὸ λακριντὶ τοῦ
Θρασύβουλα

ΤΡΩΩ ΧΑΠΙΑ;

Προχτές, Δευτέρα, στίς
ἑπτάρα γράμμα σδουρι-
(ὀχτώ
(λοκέ-
(σφραγι-
(δα καὶ
τὰ σέα καὶ τὰ μέα.

Ἡ Καίτη μούστελνε
(τὸ γρά-
ποῦ μετὰ τὰ μάτια της
(ὕγρα
καὶ σχετικὴ βολεύρα

μοῦγραφε μένα γιὰ παπᾶ,
κουμπάρο, ψάλλῃ καὶ λοιπὰ
κοινῶς περί... κολουρά!

Κι' ἐγώ, μαγκιῶροι μου ἀναγνώ-
για νὰ τῆς κάνω τὸν ἀγνώ-
καὶ τ' ἄσπρο περιστέρι,
τῆς στένω γράμμα καὶ γραφῇ
ὅπου τῆς γράφω πὶ καὶ φῇ
πὼς θὰ τὴν κάνω ταίρι.

Μὰ θὰ μοῦ πῆτε: «Ρε Θρασύ-
πὼς ἐτυλίχθηκες ἐσύ
μετὰ πικρά της λόγια
κι' εἶπες ἀδίστακτα τὸ «ναί»
ἐσύ ποῦ παίζεις τὶς γυναῖ-
σάν νάνε... κ ο μ π ο λ ό γ ι α !

Ἐθέλεις νὰ δάλλῃς γιὰ καλὰ
μέσα σὶ, μάπα σου μπλεᾶ
πατρός τε καὶ προστάτου;
Νάχῃς κουμπάρω μετὰ στὸ σπῖ-
νὰ ἐχτελᾷς, οὕτως εἶπεῖ;
καὶ χρέη... φ α ν ο σ τ ᾶ τ ο υ ;

Κι' ἄλλα πολλὰ θὰ μ' ἀραδεῖα-
τῆς γειτονιάς μου τὰ παιδιὰ
καὶ μάγκισσες καὶ μάγκες
Μὰ κι' ὅλοι οἱ φίλοι κι' οἱ γνωστοί,
ποῦ δὲν σκομπάζουν τι ἐστὶ
τοῦ Θρασύου ματσάργκες.

Γιατὶ κι' ἂν ἔστειλα γραφτὴ
τὴν συγκατάθεσιν αὐτὴ
—ἀκου, ντυνιά, καὶ κρίνε!
πὼς ἄντρας φάηκα σσφός,
σκεφθεῖς ὠρίμας, ἀδρεφός,
...Πρωταπριλιά πὼς εἶνε!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
Καὶ διὰ τὴν πατρότητα
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ἦκανες!
Ἐχτές ἄμα, ρολογάκις ἡγύρευε, ξεχα-
σμένος μέσα ἱνταίρατα τσέπη ἦτανε.
—Ἀμάν! Ἀμάν!παίει ρολογάκις! Ὁ-
δραῖος με ἀντιάδραχος ματζί ἦτωσες!
Σουρπουτίτσα ἡκλαμένος ἀρκίνησε, νεῦ-
ρα του ἤπιασε, φωνὴ - πατιρντὶ ἤκανε.
—Σῶπα, Σουρπουτίτσα, τί νὰ ἐνεταί;
Τυχερὸς ἦτανε, ρολογάκι με ἱνταίρατα πα-
ληρουχατζί νὰ πάρῃ! Ζαράρ γιόκ! Ὑ-
πομονὴ νὰ ἐνεταί!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑ

—Μπαμπᾶ, ἔλα νὰ παίξουμε τὴν τυφλό-
μουνα.
—Ἀδύνατο, παιδί μου. Ὅ,τι ἄλλο θέ-
λεις... Μετὰ τοῦ παιχνιδιῦ ὅμως αὐτὸ ἐγνώ-
ρισῃ τὴν μαμά σου καὶ ἀπὸ τότε τὸ ἀντι-
παθῶ τρομερά!

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ

Μὲ Σουρπουτίτσα βίζι-
τας κἀναμε, κουμπάρ-
Ταγγελίτσα πομπένος ἡ-
μαστε.

Κραστὶ ὁμορφὸ ἦπιανε,
κέφι ἔνικε, ταβάρου με-
λο, δὲ γκεδεβελὶ οὐλο
ματζί ἱσπίτι τοῦ ἔκανε
Βράντυ, ἄμα φύγαμε,
Σουρπουτίτσα ἀράτησα :

—Τί ὥρα ἐνεταί;
—Ἀργία εἶνε, μεσάνυ-
χτα πάει.
—Ζαράρ γιόκ. Καλὰ
ντισκενταμένος κἀναμε
Ἄμα Σουρπουτίτσα ρο-
λογάκι βραχιόλις ἤβγαλε, γιὰτὶ σούστα
ἱσπασμένος ἔνικε.

—Τσέπη σου βάλε, εἶπε, νὰ μὴ χάσῃ!
Καὶ τσέπη μου δαλμένος ἦκανε.
Ντύο μέρες ὕστερα, καινούργιο ἱνταί-
ράτας ἀόρασα, Σουρπουτίτσα εἶπε:

—Παλῆς νὰ πουλῆσῃς, Καραμπέτ, τί
τὰ κάνῃς!
—Ὁδραῖος περνάει παλῆς ρούχας φω-
νάει, αὐτὸ ντύωσῃς, εἶπα.

—Ὁδραῖος πέρασε, Σουρπουτίτσα ἱνταί-
ράτας παλῆς πούλησε, ἑκατὸ ἱνταίρας ἡ-
πῆρε.
—Μπράβο, Σουρπουτίτσα, καλὸ παζάρι

Η κούρσα για τόν ΕΡΩΤΑ

Λισθηματικό άριστούργημα τής Λ. ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Ο πατέρας μου κατοικούσε στη Ρετέλ, στον μεγάλο δρόμο, σ' ένα εύρωχο σπίτι που τ' ονομάζονταν ακόμη με τη στέγη του από σχιστόλιθο και τα δοκάρια που προεξείχαν. Ένα δρόμο, εκατόμιασε κοντά στο τζακι. Ο πατέρας έκαιγε την πίπα του, ή μητέρα μου σιδέρωσε, εγώ διάβαζα, όταν έβγαζε ακούσαμε ένα δυνατό θόρυβο στην πόρτα και είδαμε να μπαίνει ένα παιδί με ύψος τρομαγμένο.

— Ένας στρατιώτης πολύ κουρασμένος, είπε το παιδί, έπεσε μπροστά στην πόρτα. Ο πατέρας μου αγαπούσε τους στρατιώτες. Σηκώθηκε άμέσως, έτρεξε έξω και προτού προφθάσω να κάμω ένα δήμα, ξανάμπαινε μ' έναν νεαρό στρατιώτη που στήριζόταν επάνω του ή μάλλον που τον έσηκωνε στους ώμους του σαν ένα σακκι σταριού.

Τον έτοποθέτησε με τη βοήθεια τής μητέρας μου σε μια μεγάλη πολυθρόνα που βρισκόταν πάντα στη γωνιά του τζακιού και είπε κυτάζοντας τον δύστυχο:

— Πώς είνε δυνατόν να τρέχει στους δρόμους σ' αυτή την κατάσταση!

Πράγματι, ο στρατιώτης ήταν κάτωχρος, με τα μαλλιά κολλημένα στο μέτωπο, τις φλέβες των κροτάφων φουσκωμένες, το πρόσωπο μαυρό από τη σκόνη του δρόμου. Άν και βρισκόμασε στον Όκτωβριο και ο καιρός ήταν ψυχρός, στο πρόσωπό του έτρεχαν χονδρές σταγόνες ιδρώτος. Θά είχε κάμει πολύ δρόμο; τα παπούτσια του είχαν τρυπήσει και το άριστο του πόδι ήταν ματωμένο.

Ο πατέρας μου έβρεξε το μαντήλι του με ξύδι, έπλυνε τις πληγές και τις έδεσε. Έν τώ μεταξύ, ο στρατιώτης συνήλθε. Μας κυτούσε δλους μ' ένα βλέμμα έρωτηματικό. Έπειτα άνασκηώθηκε, στήριχθηκε στο χέρι τής πολυθρόνας και είπε στον πατέρα, εκφράζοντας όλη του την συμπάθεια:

— Πώς φανήκατε τόσο καλός, κύριε, αφού δεν με γνωρίζετε!

— Α, θα γνωρισθούμε στο τραπέζι, απήντησε ο πατέρας μου.

Μόλις τελειώσαμε το φαγητό, ο στρατιώτης θέλησε να σηκωθεί. Δοκίμασε να περπατήσει. Ταλαντεύθηκε, έβγαλε μια τινιγμένη φωνή και ξανάπεσε στην πολυθρόνα. Είδα τότε να κυλά ένα δάκρυ από τα μάτια του. Ήταν ένας νέος λίγο αδύνατος, αλλά νευρώδης, μελαγχρινός, με βλέμμα ζωηρό και γεμάτο δέηση. Κάτι σοδορόο θά είχε για να κλαίει.

— Όποτε, είπε με τόνο που περιείχε λίγο θυμό άλλ' άρκετη λύπη, δεν θα μπορέσω να ξαναπερπατήσω πριν από αύριο το πρωί!

— Να ξαναπερπατήσετε; Είπε ο πατέρας μου.

Ο στρατιώτης έκουνησε το κεφάλι του. — Είνε ανάγκη, δεν μπορείτε να το καταλάβετε εσείς... Όστόσο, προσέθεσε, θα σάς τα διηγηθώ όλα. Ίσως εσείς μου σώζετε τη ζωή. Οφείλω να σάς πω ποιος είμαι. Ονομάζομαι Ζάν Σεβώσε και ο πατέρας μου είνε ξυλοκόπος στη Μεζιέρ. Η τύχη μου θέλησε ν' αγαπήσω τρελλά την Μαργαρίτα Σερβάν, ένα πολύ καλό κι όμορφο κορίτσι. Την έζητησα από τον πατέρα της. Δεν μου είπε όχι, αλλά συγχρόνως μ' έμένα την έζητησε κι ο Πιέρ Πυβισύ. Ο Πιέρ είνε ένα παιδί τής ηλικίας μου, με την καρδιά στο χέρι όπως λένε, εύθυμο και καλοφτιαγμένο. Θάπρεπε να τον συχαίνωμαι, κι όμως έμεινε φίλος μου.

Ο πατέρας της τότε μου είπε δίνοντας μου το χέρι:

— Άξίζεις να γίνης γαμπρός μου, μα πρέπει ν' αρέσης και στην κόρη μου. Θά την ρωτήσω.

Η Μαργαρίτα έδέχθηκε εύχαρίστως να γίνη γυναίκα μου, αλλά το ίδιο είπε όταν

της μίλησαν και για τόν Πυβισύ. Μας άγαπούσε και τους δύο το ίδιο, εδίσταζε, δεν τολμούσε να διαλέξη. Δεν μπορούσε, ωστόσο, να παντρευτεί και τους δύο... Έτσι ο καιρός περνούσε. Ήρθε η εποχή τής θείας μου κι έπρεπε να παρουσιασθώ με ο Πυβισύ κι' εγώ την ίδια μέρα.

Ένα δρόμο, ο πατέρας Σερβάν μ' άγαπήσε, έναν από κάθε μπράτσο, μ' άγαπήσε. Ένα κομμάρι καί άδειάζοντας μια μπιρίλια κρασί του Μοζέλα, μ' άγαπήσε.

Είσατε καλά κι' άξια παιδιά κι' οι δύο. Ένας από τους δύο θά γίνη γαμπρός μου. Είσατε σύμφωνοι. Η Μαργαρίτα δεν έχει καμιά προτίμηση. Άγαπά και τους δύο και θά κάμω εύτυχισμένο εκείνον για τον οποίον θ' άποφασίσω η τύχη. Νά, λοιπόν, ποιος είνε ο όρος για να παντρευτείτε την κόρη μου: Φεύγετε την ίδια μέρα και φυσικά θά γυρίσετε την ίδια. Άκούστε. Έκείνος που άρθρη πρώτος να σφίξη το χέρι μου και να μου πη: «Νάμε, ήρθα πρώτος!» αυτός θά γίνη σύζυγος τής Μαργαρίτας.

Όταν συμπληρώσαμε τόν χρόνο τής θείας μας και υπεγράψαν τα όύλλα πορείας και τα άπολυτήρια μας, είπα στον Πυβισύ:

— Ε, λοιπόν, πρέπει ν' άρχίσωμε το δρόμο. Το παιχνίδι θά έχη όριστικές κερδηθεί όταν φθάσωμε κι' οι δύο στη Μεζιέρ κι' εκείνος που θά χάση, θά δηλώση ότι ο άγων ήταν τίμιος.

Φιληθήκαμε και πρό τριών ήμερών, με γερά παπούτσια στα πόδια κι' από ένα μπαστούνι στο χέρι, ξεκινήσαμε για την Μεζιέρ. Στο δρόμο δεν μιλούσαμε διόλου, σκεφτόμαστε πολύ, περπατούσαμε περισσότερο. Στη μέση του μισού δρόμου, έπεσα σε μια λακκούβα, μ' υποκρούσαν να σηκωθώ και να περπατήσω άλλο, σκοτωμένος από την κόυρασι.

— Θά μείνης εδώ; μ' έρώτησε ο Πυβισύ.

— Θά μείνω.

— Άντίο! είπε κι' έξηκολούθησε το δρόμο του.

— Όρδουάρ.

Όταν τόν είδα να στρίβη στη γωνιά του δρόμου, δοκίμασα μια μεγάλη άπελπισία, έναν μεγάλο πόνο. Έκαμα μια τελευταία προσπάθεια, ξανασηκώθηκα και ξανάρχισα την πορεία. Η μικρή αυτή άναπαύσις μουκανε καλό. Περπάτησα, περπάτησα τόσο και τόσο καλά, που έφθασα τόν Πυβισύ και τόν έπέρασα.

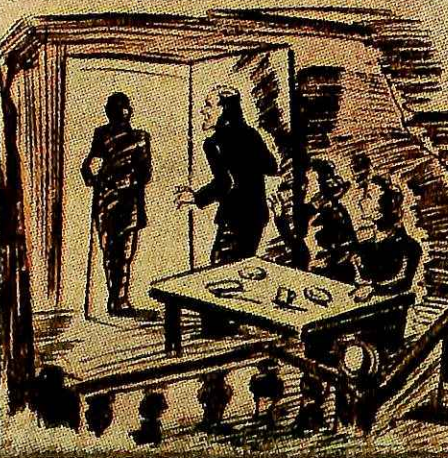
— Καί ο Πιέρ Πυβισύ; έρώτησε ο πατέρας μου. Σας ξανάφθασε;

— Όχι, είμαι πρώτος άκόμη! Άν μπορούσα να φύγω τώρα, θά σωζόμουν.

— Να φύγετε σ' αυτή την κατάσταση! Άδύνατον!

— Το νοιώθω... Όστόσο, ίσως αύριο να είνε άργά...

— Το πρωί στις πέντε θά σάς ξυπνήσω και συνεχίζετε.

Δεν είχε άκόμη χαράξει, και ο πατέρας μου σηκώθηκε και κυτούσε άπ' το παράθυρο τόν καιρό. Καθώς στεκόταν εκεί, άκουσε θαραεία δήματα στο δρόμο και διέκρινε έναν στρατιώτη που έβάδιζε προς τη Μεζιέρ.

— Σηκωθήκατε κι' όλας; είπε ο πατέρας μου.

Ο στρατιώτης έγύρισε το κεφάλι, έκύτταξε και προσπάθησε να μαντέψη ποιος του μιλούσε.

— Δεν είσθε ο Ζάν Σεβώσε;

— Όχι, είπε ο στρατιώτης. Είμαι Πιέρ Πυβισύ.

Και σαν αυτό το όνομα να τόν έκέντησε, άρχισε να περπατάη γρηγορότερα και χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι.

— Ν, είπε ο πατέρας μου, ο Σεβώσε πρέπει να σπεύση άν θελή να περάση αυτό το παλληκάρι.

Κι' έπήγε κατ' εύθειαν στο δωμάτιο όπου κοιμόταν ο Ζάν. Ο στρατιώτης είχε ήδη σηκωθεί και κυτούσε τα πόδια του στο φώς ενός κεριού.

— Ε, γρήγορα! έκαμε ο πατέρας μου. Ο Πυβισύ έπέρασε άπ' το Ρετέλ.

— Ν, Οεέ μου!, είπε τρομαγμένος ο Σεβώσε.

Ο πατέρας μου τόν συνάδευσε ως τη γωνιά του δρόμου και του εύχήθηκε καλή τύχη!

Τρία ή τέσσερα χρόνια άργότερα δεν είχαμε άκόμη νέα άπ' τόν Σεβώσιέ. Τί να έγινε;

Μια μέρα, ο πατέρας μου είχε να πάη στη Μεζιέρ για δουλειές του. Με πήρε μαζί του. Μόλις έφθάσαμε στη Μεζιέρ, στο πρώτο κουρείο που συναντήσαμε, θέλησε να μπη για να ξυρισθώ. Στο κατώφλι του κουρείου, ήταν καθισμένο ένα παιδάκι και χαμογελούσε στον ήλιο που χρύσωνε τη ρόδινη σάρκα του κι' έκανε να λαμποκοπούν οι πούλιες του κοστούμιού του φασουλή του.

— Μ' αφήνεις να περάσω; του είπε χαμογελώντας ο πατέρας μου.

— Όχι! δεν σ' αφήνω, είπε το παιδάκι. Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε η πόρτα κι' ένας άνδρας, με σηκωμένα τα μανίκια του πουκαμίσου του, παρουσιάστηκε. Ήταν προφανώς ο πατέρας του, ο οποίος και πήρε άμέσως τόν μικρό στην άγκυαλιά, λέγοντάς του:

— Πιέρ, Πιέρ, θά κάτσης λοιπόν φρόνιμα;

Άνεγνώρισα αυτή τη φωνή, όπως και ο πατέρας μου. Κυτάζαμε τόν κουρέα, μ' άκούσαμε επίσης κι' αυτός κι' άφήσαμε κι' οι τρεις άπό μια φωνή έκπληξως.

— Ήταν ο Ζάν Σεβώσε! Άφρησε χάμω το παιδί και μας έδωσε το χέρι. Το πρόσωπό του έλαμπε.

— Ν, εσείς!... Όταν σκέπτομαι που δεν σάς έγραφα!... Και δεν τό ξέρετε: Έγώ την παντρεύτηκα, εγώ έφθασα πρώτος!

Και τρέχοντας μέσα στο κατάστημα: — Μαργαρίτα! Μαργαρίτα!, έφώναζε.

— Ελα... λοιπόν!

Παρουσιάστηκε μια νέα δλόξανθη, με γαλάζια μάτια, με ύψος σκεπτικό και γλυκό, αλλά κάπως λυπημένο.

— Ο κύριος είνε αυτός που με περιποιήθηκε και μ' έφίλοξενε στο Ρετέλ, την παραμονή που ήρθα στον πατέρα σου. Σού έχω μιλήσει... Σ' αυτόν όφείλω την εύτυχία μου!

Μας έκύτταξε με τα μεγάλα ήρεμα μάτια της, μ' άχαίρετσε, μ' εύχαρίστησε. Έπειτα, ενώ ο άνδρας της έξακολουθούσε να συζητά για το παρελθόν, τόν έκύτταξε μ' ένα βλέμμα που έκρυβε κάποιο παράπονο.

Ο Ζάν ωστόσο δεν άντελήφθη τίποτε.

— Καί ο άλλος; έρώτησε άπερίσκεπτα.

Ο άλλος τί άπέμινε;

Ο Πιέρ Πυβισύ; απήντησε ο Ζάν. Το καυμένο το παιδί! Έφθασε δεύτερος... και το ίδιο δρόμο, το ίδιο δρόμο... ρίχτηκε στο ποτάμι...

Ένα δάκρυ έκύλισε άπ' τα μάτια τής Μαργαρίτας, που παρ' όλο που προσπάθησε να τόν κρύψη, τό είδαμε κι' εγώ κι' ο πατέρας μου.

ΛΟΥΣΥ ΝΙΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

ΚΥΒΕΡΝΗΤΑ

ΘΑ ΠΕΘΑΝΩΜΕ ΜΑΖΙ

(Συνέχεια από τη σελ. 27)
σεως στην οποία ταξίδευε ο κανένας, χωρίς διάκρισι μεταξύ γυναικών και άνδρών.

— Σιωπή! έφώναξε ο πλοίαρχος, άπειλώντας τόν Μίντλαντ με το περιστροφό του. Οι άνδρες θά επιβιβάσθουν έπειτα από τις γυναίκες!

Ο Μίντλαντ έκαμε ένα δήμα προς τα πίσω και είπε:

— Φυσικά! Δεν θέλετε να σωθώ μαζί με τη Λύντια Κλερβίλ. Θά με κρατήσετε κοντά σας ως το τέλος!

Ο Κονταέκ έγύρισε προς ιδό μέρος του.

— Όχι, είπε, γιατί εγώ θά δουλιάω μαζί με το πλοίο μου. Έσεις όμως είσθε άνανδρος, γιατί, διαφορετικά, αντί να στέκεσθε εδώ και να μου ζητάτε να σάς σώσω, θά έτρέχατε από πολλή ώρα για να βοηθήσετε εκείνη που ίσχυρίζεσθε ότι αγαπάτε...

— Εγώ, δεν έχω δέδια το δικαίωμα να τό κάμω. Γιατί, αυτή τη στιγμή, όλοι οι επιβάται είνε ίσοι για μένα...

Τα λόγια αυτά και το ύφος του κυβερνήτου είχαν επαναφέρει την τάξη επάνω στο δυσιζόμενο πλοίο. Κανείς δεν έμιλησε πιά. Και τό έργο της διασώσεως έσυνεχίστηκε με παραδειγματική πειθαρχία...

— Δεν υπάρχουν άλλοι επιβάται; Τό πληρώμα τώρα!

Οι ναύτες κατέβηκαν ένας ένας στις θάρκες.

Άλλ' όταν ήλθε η σειρά των αξιωματικών, κανείς δεν έκινήθηκε από τη θέση του.

— Κυβερνήτα, είπε ο δεύτερος πλοίαρχος, προχωρώντας προς τό μέρος του Κονταέκ, άρκισθήκαμε ότι ή θά φύγετε μαζί μας ή θά πεθάνωμε μαζί σας!

— Όλοι! επανέλαβε μια τρυφερή γυναικεία φωνή πίσω του.

Ο Κονταέκ έγύρισε το κεφάλι και έκύτταξε προς τό μέρος από τό όποιον είχε έλθει η φωνή.

Είδε τότε, ανάμεσα στους καπνούς, τη λεπτή σιλουέττα τής Λύντια, που τόν έκύτταζε με ίκετευτικό βλέμμα.

— Δεν εφύγατε άκόμη; έρώτησε ο Κονταέκ με φωνή που έτρεμε έλαφρά.

— Άρκισθήκα ότι δεν θά έφευγα παρ' μόνο μαζί σας, απήντησε η Λύντια.

Ο Κονταέκ έφερε τό χέρι στο κεφάλι.

— Κυβερνήτα, ξαναείπε ο ύπαρχος, υπάρχει καιρός άκόμη να σωθούμε όλοι.

— Έστω!, έκαμε ο κυβερνήτης διευθυνόμενος προς την σκάλα.

Όταν έφθασε εκεί, περιστοιχιζόμενος από τούς αξιωματικούς του και άκολουθούμενος από τη Λύντια, έγύρισε ξαφνικά, έφερε τό χέρι στο πηλίκιο και άπεκαίρετσε τό δυσιζόμενο πλοίο του.

Οι άλλοι τόν έμimήθησαν.

Τέλος, ο Κονταέκ έδωκε τό σύνθημα τής καθόδου.

Εγκατέλειψε τελευταίος τό πλοίο του, κρατώντας από τό χέρι τη Λύντια, που προηγείτο άπ' αυτόν κατά ένα δήμα μόνο...

ΑΝΡΥ ΚΑΜΠΩ

Οι άδλοι του Γερο-Παρατατικού

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Ή νεανίδες παλαβαί ή χαμηλοβλεπούσαι, μελαγχρινώδεις, καστανάι, ξανθότριχες ή (ρούσαι!

Άφθόνως σάς περιφρονώ ουλλήδην κι' ά- (παξάπασας

και σάς, και τας άγάπας σας!

Είς όλας σας προσέφερον όκάδας έρωτός

Πλην σείς μ' έκατανήσατε ρενδίκολον (του κόσμου.

Την άγνωω παντάσιν την ιδικήν σας (φύραν.

Και μάθετε πως τάψησον με μίαν πεντηκον- (τάραν...

Έν ταίς άγκάλαις της θά βρώ παν αισθη- (μα θερμόν.

Η γραία ύρνις λέγουσιν πως έχει τόν ζωμόν.

— Ν, ναί! Την εύρον είς τιμήν έκτάκτου εύκαιρίας, (κι' ένόμιζον πως πρόκειται περι τινός κυρίας.

«Μανδάμ» την άπεκαλεσον, καθ' όσον γάρ οι τύποι (επέβαλλον να δείχνωμαι άγρίως εύγενής,

άλλ' αυτή με δέκοφεν με στόμφον να μου είπηι

— Συγγνώμη! Δεσποινίς!...

Την κύττασον! Την κύττασον με στόμα κεχνηός (και είπον ούν κατ' έμαυτόν: Τί μέγα γεγονός.

άλλά και τύχη όρος

να γνωρισθώ την σήμερον τοσούτον παραφώρως (και μάλλον έν τοίς πεταχτοίς, τούτέστι επί ποδός,

μετά πεντηκοντούτιδος — ούαί! — δεσποινίδος!

— Λοιπόν, άς μινώμεν, μαμζέλ, της είπον κατά μόνας (κι' ός μιμηθώμεν πάραυτα τός τρυφεράς τρυγόνας.

Άλλ' αυτή μοι άπήντησεν φυγούσα μακρούς μου: (— Άν έχετε καλό σκοπό, νάρητε στη μαμά μου!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τί και τί συνέβη την έφετεινή

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Χιουμοριστική έπικαιρότης υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Μιά τέτοια μέρα πάντοτε, κατά τα είωθότα, σ' όλο τόν κόσμο γίνονται μεγάλα γεγονότα.

Κι' άμέτρητα συνέβησαν, άγαπητοί, και έτος

Όπως και πέσει, φυσικά, προπέσει και κατ' έτος

Έν πρώτως, ήρθαν τα τραύ της «Πάουερ» τα νέα (κι' ο κόσμος δεν πατήθηκε, ως άλλοτε, γενναία.

Τα πλήθη των επιβατών ταξίδευσαν ήρεμα (και... ζωντανοί περάσανε του Γίλισσού το ρέμα!

Ένας μοντέρνος νεαρός, ντυμένος καθώς πρέπει (και προικισμένος τρυφερός, χωρίς δραχμήν στην τσέπη,

σε κάποιαν υποσχέθηκε πως θα την κάνη ταίρι (αφού πρωτίστως έδαλε την... πορτοκί της στο χέρι!

Άπίστευτα συνέβησαν τώ όντι γεγονότα, (που μείνανε τα στόματα του κόσμου κεχνηότα!

Ούτε μια σύζυγος, σχεδόν, με χάρι κι' όμορφία (τόν άντρα δεν άπάτησε

κι' από τούς συμπολίτας μας κανένας δεν έπάτησε (άπ' έξω άπ' τα... κ α ρ φ ι α!

Στών Άθηνών τα γήπεδα τα ποδοσφαιρικά, (άκόμα και σπου Πειραιώς και σ' άλλα μερικά

κανένας ποδοσφαιριστής (άλλέως πως και παίκτης),

άλλ' ούτε και διαιτητής αθώς, είτε φταίκτης (γερή... κλωτσιά δεν έφαγε τυχαίως στο στομάχι

να μείνη επί τόπου...

Κι' έπτά χιλιάδες έπασαν νεκροί σε μία μάχη, (τού... Δυτικού Μετώπου!

Επίσης έμθαν πολλοί την τελευταίαν ώραν (έκτός των όσων έλαδον μέχρι της ώρας χώραν:

— Πώς έπαψε ο Ξενοπούλας για πάντα πιν να... γράφει.

— Οί... Άγγλοι δεν συνέλαβαν τόν ουδέτερον σκάφη.

— Οί Γερμανοί δεν πρόκειται να ρίξουνε τορπίλλη.

— Κι' ύποφερτοί γίνηκαν τών γυναικών οι... π ί λ ο ι!

— Οί Ρώσοι θά πολιορκούν τούς Φιλανδούς αιώνια.

— Οί πατατιές έδάλασε πατάτες στην Όμόνοια.

— Καμιά ντιζέζ μας «ρεσιτάλ» στο μέλλον δεν θά δίνι

— Και ότι οι έμπολέμοι υπέγραψαν... Εί ρ ή ν ή!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΔΥΣΤΡΟΠΗ

ΠΕΛΑΤΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 25)

νάρδος σταματούσε στη γωνία του δρόμου, όπου τόν έπερίμενε μια χαριτωμένη γυναικίνα.

— Τά καταφέραμε θαυμάσια. Και έσύ έπαιξες περίφημα τόν ρόλο σου, κάνοντας τη δύστροπη κυρία.

Μετά έπέρασε τό χέρι του κάτω άπ' το μπράτσο της, κι' έπρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο ύποσχέσεις:

— Όταν θελήσης, μπορείς να γίνης γυναίκα μου.

Εκείνη όμως τροβήχτηκε άπότομα από κοντά του.

— Έλα μην κάνης τό δλάκα! του είπε. Ο άρραβωνιαστικός μου είνε πολύ ζηλιάρης, ξέρείς!...

— Ο άρραβωνιαστικός σου; Είσαι λοιπόν άρραβωνιασμένη;

— Βέβαια, δεν τό ξέρείς.

— Και με πούν άν έπιτρέπεται;

— Με τόν Αιμίλιο. Μα πως, δεν τό ξέρείς;

— Με τόν Αιμίλιο; Τό δεύτερο γκαρσόνι μου; Τόν ύφιστάμενό μου;

— Γιατί σου φαίνεται παράξενος; Είνε πρώτης τάξεως παιδί και άγαπιώμαστε από καιρό.

— Τότε, λοιπόν, γιατί μ' έβοήθησες με τόση προθυμία για να βρώ μια τόσο καλή θέσι;

— Μα κάνεις τόν κουτό, άγαπητέ μου; Πώς θά μπορούσε διαφορετικά να πάρη ο Αιμίλιος τη θέση σου;

Ο Βερνάρδος έμεινε λιγάκι σκεπτικός. Ήταν πεισμαμένος και άπογοητευμένος, αλλά υποκλήθηκε εύγενέστατα και είπε:

— Βέβαια... ή κυρία έχει δική.

Α. ΦΑΡΛΟ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΟΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Μιά μέρα ένας λύκος πιάσθηκε σε μια παγίδα κι' έφώναξε έναν άνθρωπο να τόν σώσει.

— Εύχαρίστως, του άποκρίθηκε εκείνος, μα πρέπει να μου δώσης τόν λόγο σου ότι δεν θά ξαναφας κρέας.

— Οέλεις λοιπόν να πεθάνω της πείνας;

— Να τρώς χορτάρι.

— Τί να μου κάνη τό χορτάρι έμένα;

— Ε, τότε μπορείς να τρώς και κανένα ψάρι.

— Σύμφωνοι!

Ο άνθρωπος έλευθέρωσε τόν λύκο κι' έκείνος έχάθηκε μέσα στο δάσος. Ύστερα από μερικές μέρες ο λύκος είδε ένα γουρουνί κοντά σ' ένα τέλμα.

— Τί ωραίο ψάρι! είπε. Ποτέ μου δεν είδα τόσο μεγάλο ψάρι. Σε καλή ώρα τό βρήκα κα! Έχω μια πείνα!...

Και μ' ένα πήδημα βρέθηκε επάνω στο... ψ α ρ ι και τό κατεσπαράξε!

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

960v

Πρώτος συνήλθε ο κόμης και τώρα που άρχισε να μαντεύει την αλήθεια, έσκέφθη ότι έπρεπε να κάνει το πλάν για να έμπο-
δίστη την τραγική λυσι. Έπρεπε ν' ανα-
γνωρίσει ποιος πραγματικά ήταν.

Και υποχωρώντας από του Περλιέ, που τον κατέδωκε με το μαχαίρι στο χέρι, άρ-
μισε μ' ένα πηδήμα προς την Φραγκίσκα.
—Φραγκίσκα Μπερέν, σάς ικετεύω να
πείτε την αλήθεια, εφώνασε, σάς παρακαλώ
έν ονόματι της κόρης μου, της Λευκής την
οποία έθρεψατε με το γάλα σας. Φραγκί-
σκα Μπερέν, κυτάξτε με, είμαι, ναι ή ο-
χι ο κόμης ντε Μοράν.

Η Φραγκίσκα έδωσε μια σπαρακτική
κραυγή. Και αποσπώντας τον επίδεσμο,
που ο Βαλέν της είχε τσάσε φορές συστή-
σει να μην πειράζει, αν δεν ήθελε να δια-
κεύσει την θεραπεία της, έριξε τα μά-
τια της επάνω στον άνθρωπο που την ικέ-
τευε να τον αναγνωρίσει.

Για μερικά δευτερόλεπτα φάνηκε ότι θα
βόηθε κι' έφερε ζωρά τα χέρια επάνω στα
μάτια της. Ο Περλιέ είχε σταματήσει λίγα
θήματα μακριά από τον αντίπαλό του και
φαινόταν ότι την στιγμή εκείνη κάποια αμ-
φιβολία γενιόνταν μέσα του. «Επείρμενε
αυτόσο πάντοτε απειλητικός, όποτε ακού-
σθηκε η φωνή της Φραγκίσκας που έπρό-
φερε με κόπο:

—Θέω μου, αν θα χάσω για πάντα την
δρασί μου, δώσε μου τον καιρό να δώ αν...

Διεκόπη για να παρατηρήσει καλύτερα
και μετά γονατίζοντας μπρος στον κόμη-
τα:

—«Α! είδατε σεις πράγματι ο κ. κόμης,
επρόσθεσε, είδατε πράγματι ο κύριος που
υπηρέτησα, είδατε ο ίδιος ο κ. κόμης ντε
Μοράν, ο πατέρας της αγαπημένης μου
Λευκής, που έκλαψα τόσο...

—Και που θα την ξαναβρίξω! εφώνασε ο
κόμης ανασηκώνοντας την Φραγκίσκα για
να την άκουμπήσει στην καρδιά του.

Ο Περλιέ έκαμε ένα κίνημα. Ο κόμης τον
έκτύπησε κατάματα και του είπε με δυνατή
φωνή:

—«Αν με χτυπήσετε, κύριε, θα κάμετε
έγκλημα! Αν έχετε να εκδικηθείτε έναν ά-
θλιο, του οποίου πρό όλγιοι έτρωφέρατε
το όνομα, θα σάς βοηθήσω να έρευνήσετε
να τον βρήτε, γιατί κι' εγώ επίσης έχω να
κανονίσω ένα λογαριασμό μαζί του.

Ο Περλιέ δεν άποκρίθηκε. Καθώς ο κό-
μης τον έκρατούσε, κάτω από το βλέμμα
του, ο δούκτος Έρωτευμένος έννοιωσε ένα
ανεξήγητο συναίσθημα.

—«Α! κύριε κόμη! εφώνασε η Φραγκί-
σκα. Τι θαύμα, Θεέ μου, να σάς ξαναδώ!
Και η δύστυχη γυναίκα έξέσπασε σε λυ-
γμούς.

Ο κόμης όμως, έπανακτώντας την ψυ-
χραιμία του, άρχισε να δίδη στον Περλιέ
και την Φραγκίσκα εξηγήσεις περί του πώς
βρισκόταν στο θεραπευτήριο. Η Φραγκί-
σκα άμέσως ανέφερε κι' αυτή τα γνωστά
γεγονότα που έπικολούθησαν τον θάνατο
του κόμητος και τέλος ο Περλιέ έδωσε
κι' αυτός εξηγήσεις για την διαγωγή του.

Όταν έτελειώσε, σηκώθηκε προσθέτον-
τας:

—Θα φύγω άμέσως από το νοσοκομείο
τουτο για να έρευνήσω να βρώ τον άθλιο
έκείνον!

Ο ντε Μοράν όμως τον έκραττησε με μια
χειρονομία και του είπε:

—Δεν μπορείτε να φύγετε σαν έγκλημα-
τίας. Εδώ σάς φιλοξένησε ο κ. Βαλέν, ο
δέν μπορείτε να φύγετε πριν τον άποχαι-
ρητήσετε.

—Πολύ σωστά! απόρματα Βισέτρι! ά-
κούσθηκε μια φωνή απ' έξω, ενώ συγχρό-
ως άνοιγαν τις πόρτα και παρουσιαζόταν
ο γιστρος Βαλέν:

—«Άκουσα, είπα, δσα έλέχθησαν μετα-
ξύ σας. Σε λίγες ώρες θα μπορούσατε να
κάμετε την κατάθεσί σας στον κ. Μαρσιάλ
Μπερέν, τον άνακριτή, κύριε κόμη ντε Μο-
ράν!

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

Την άλλη μέρα ο Μαρσιάλ έφθανε την
ώρα που του είχε υποβείσει ο δόκτωρ.
Είνα άδύνατον να περιγραφεί η συγκι-
νητική σκηνή μεταξύ της Φραγκίσκας και
του γιου της καθώς επίσης και του κόμη-
τος ντε Μοράν.

Αφού, τέλος, συνήλθαν όλοι κάπως από
την συγκίνήσι τους, ο Μαρσιάλ πρώτος,
νοιώθοντας πόσο πολύτιμες ήσαν οι σι-
γές του, είπε άποτεινόμενος προς τον Βα-
λέν:

—«Από αύριο, φίλτατε δόκτωρ, πρέπει
να ένεργήσω... Για σήμερα θα περιοριστώ
να πάρω τα άναγκαία μέτρα και ν' άπο-
στείλω τις σχετικές εκθέσεις, ενώ συγχρό-
ως θα μεταβιβάσω διαταγές σε διάφορα
πρόσωπα που θέλω να χρησιμοποιήσω.

Πρέπει λοιπόν, αγαπητέ μου γιστρέ, να
μου δανείσετε το γραφείο σας και να θέ-
σετε μερικούς υπαλλήλους στη διάθεσί
μου.

✱

Μόλις ο Μαρσιάλ έγκατεστάθη στο γρα-
φείο του γιστρού, έγραψε ένα γράμμα
προς τον Ταρντιέ, που το απέστειλε μ' έ-
ναν νοσοκόμο, με τη σύστασι να το πα-
ραδώσει στο χέρι του γραφέως και να
πάρη άπάντησι.

Δεύτερος υπηρέτης του θεραπευτηρίου
έφυγε με γράμμα διευθυνόμενο προς τον
άδελφ Μουριέ, στο όποιον ο Μαρσιάλ έ-
γραφε:

«Θα σάς εύγνωμώ αν εύρεστηθήτε
να βρηθείτε με την Αμερικανίδα κυρία στο
γραφείο του συμβολαιογράφου κ. Ντεγκα-
λά, αύριο στις 4 ακριβώς. Είνα επείγουσα
ανάγκη».

Τρίτος υπηρέτης του Βαλέν ανέλαβε να
ειδοποιήσει τον κ. Ντεγκαλά.

Αφού απέστειλε τους τρεις άγγελιαφό-
ρους, ο Μαρσιάλ με άποθάρρυνσι... Μη δοκι-
μάστε να με συμβουλευάτε ύπομνη και
έγκρατρησι, γιατί...

—Φίλε μου, είπε ο Βαλέν, θαυμάζω
την ψυχραιμία σας σε τόσο σοβαρές περι-
στάσεις. Ξέρω όμως επίσης ότι κάτω από
την φαινομενική αυτή γαλήνη κρύβεται με-
γάλη αγωνία και ίσως μάλιστα μαύρη ά-
πελπισία... Προσέχετε, Μαρσιάλ, κατέλη-
ξε ο γιστρος με έκφραστικό βλέμμα.

Ο Μαρσιάλ έσκυψε το κεφάλι.

—Καλά, φίλε μου, ξέρω εκείνο που ή-
θελα, και καθήκον μου είναι, όχι πια ως
γιστρος, αλλά ως φίλος, ν' άνακουφίσω ή
θικούς πόνους...

—Μη δοκιμάστε, κ. Βαλέν, άποκρίθη-
κε ο Μαρσιάλ με άποθάρρυνσι... Μη δοκι-
μάστε να με συμβουλευάτε ύπομνη και
έγκρατρησι, γιατί...

—Ξεχάστε, Μαρσιάλ, δέκαψε ο γιστρος,
ότι έχετε μητέρα, στην όποιαν όφειλετε να
καταστήσετε τη ζωή γλυκιά ύστερα από
τόσες δοκιμασίες! Δεν σάς ζητώ την α-
τία της άπελπισίας. Και όμως, με το δι-
καίωμα της φίλας, θα μπορούσα ν' άπαι-
τήσω να μου την πείτε. Την μαντεύω ο-
μως... Μαρσιάλ, αγαπάτε!...

—Γιατρέ, σάς παρακαλώ...

—Με διστάσετε, Έστω. Δεν θα έπι-
μείνω. Άλλως τε, αφού ήλθα εδώ, θα έ-
πιμειλήθω της εύκαιρίας για να σάς πω
ότι ο κ. ντε Μοράν σάς ζητεί να συζητή-
σετε.

Και χωρίς να περιμείνει την άπάντησι
του Μαρσιάλ, άνοιξε την πόρτα και είσή-
γαγε τον ντε Μοράν.

Ο Μαρσιάλ έκαμε μια χειρονομία έκ-
πλήξεως βλέποντας τον κόμητα να μπαί-
νη και να φορή τα ρούχα του γιστρού.

—Κύριε κόμη, είπε ο Μαρσιάλ, ζήτη-
σατε να με βρήτε, είμαι στάς διαταγές
σας.

Ο ντε Μοράν έπηρε το χέρι του άνα-
κριτου και τσάφισε με σπογγή. Και στρε-
φόμενος μετά στον γιστρο, που έτοιμαζό-
ταν να βγί, είπε:

—Θα με ύποχρεώσετε αν μείνετε, γισ-
τρέ. Είσατε άλλως τε φίλος της οικογε-
νείας Μπερέν και πιθανόν ο Μαρσιάλ να
χρειασθί τις συμβουλές σας.

Και άποτεινόμενος στον Μαρσιάλ:

—Μαρσιάλ, είπε, έδιατάξατε την σύλ-
ληψι του προσώπου που μ' έπυροδόγησε,
έπειδή έπίστευε πως διέτρεχε κίνδυνο και
βέλησε ν' άμυνθί. Δεν είναι δυνατόν να έ-
χετε κάμιναν άμφιβολία, νομίζω, ότι το
πρόσωπο αυτό είναι έντελως άθωο κι' αν
διατάξατε να το σκεφθήτε αυτό, θα προσ-
θέσω ότι εγώ, ο πατέρας της, την άθωώ-
νω!

Η φωνή του έτρεμε. Ο συνήγορος αυ-
τός της Τζέννης ύπεδίδεν στον άνακριτή
την άπόφασί που έπρεπε να έκδώση.

Θα μπορούσε ο Μαρσιάλ να δείξη τό-
σην άχαριστία;

Ο ντε Μοράν έπλησίασε, ώστόσο, τον
Μαρσιάλ κι' άκουμπώντας το χέρι στον ώ-
μο του, είπε με συγκίνησι που καθιστούσε
ύπόκωφη τη φωνή του:

—Μαρσιάλ, σάς ζητώ να μου άποδώ-
σετε το παιδί μου, την κόρη μου, από την
όποιαν έμεινα χωρισμένος τόσα χρόνια!

Ο Μαρσιάλ σηκώθηκε κατάχλωμος και
με φωνή που σιγότερε, άποκρίθηκε:

—Κύριε κόμη, σάς ικετεύω να κάμετε
ύπομνη λίγες ώρες άκόμη! Σας δίνω
τον λόγο της τιμής μου ότι αύριο θα δη-
τε την δίδα ντε Μοράν... Ός τη στιγμή
όμως εκείνη αφήστε με να έκτελέσω το κα-
θήκον μου!

✱

Ο κόμης έφυγε κι' όταν ο Μαρσιάλ έ-
μεινε μόνος, άρχισε να συντάσσει την έκ-
θεσί που έσκόπευε να υποβάλι το ίδιο
βράδυ στον γενικό εισαγγελέα, όταν ξα-
φικά άνοιξε ή πόρτα του γραφείου.

—Εσείς εδώ, κ. Ταρντιέ, είπε ο Μαρ-
σιάλ με κάποιαν έκπληξι.

Ο Ταρντιέ εξήγησε στον άνακριτή πώς,
παρακολουθώντας τον Άγγλο, κατάρθωσε
ν' ανακαλύψι τα ίχνη του Έρωτευμένου
τον όποιον έζητούσε από καιρό.

Την στιγμή εκείνη παρουσιάσθηκε και
ο Περλιέ και όλοι μαζί τότε κατέστρωσαν
το σχέδιό τους.

Επρόκειτο, δηλαδή, να κάμουν τον αυ-
τοκαλούμενο Άγγλο —του οποίου έξακο-
λουθούσαν να άγνοούν την ταυτότητα—
να πέσι στην παγίδα, να τον συλλά-
βουν και να τον κρατούν στη διάθεσί του
άνακριτου.

Μετά, ο Ταρντιέ έφωδιάσθηκε από τον
Μαρσιάλ με ένταλμα συλλήψεως κατά του
Γκοντράν ντ' Ουόν και έφυγε παραλαμ-
βάνοντας και τον Περλιέ.

Όταν ο Μαρσιάλ έτελειώσε την προς
τον γενικό εισαγγελέα έκθεσί του, στην
όποιαν άνεφέρουν λεπτομερώς όλα τα
σχετικά, συνέταξε και την παραίτησί του
από το δικαστικόν σώμα.

Τις δύο αυτές εκθέσεις της έδωσε στον
ντε Μοράν να τις διαβάση. Ο κόμης έσφι-
ξε τον νέο στην άγκαλιά του λέγοντας:

—Αγαπητέ μου Μαρσιάλ, είσατε εύγε-
νική καρδιά!

ΟΤΑΝ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΛΑΜΠΗ...

Την άλλη μέρα, ο Ντεγκαλά κατέβηκε
νωρίς στο γραφείο του για να συμβουλευ-
εί τον φάκελλο του ντε Μοράν και του
ντ' Ουόν.

Αφού διέτρεξε για πολλήν ώρα τα ά-
τέλειωτα έγγραφα που άποτελούσαν τον
φάκελλο αυτόν, έκάλεσε τον γραμματέα
του και του είπε ότι λόγω ιδιαίτέρων πε-
ριστάσεων, ήθελε όλο το προσωπικό του
συμβολαιογραφείου να μνή άπομακρυνθί
χωρίς την άδειά του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια...

Οι Διασκευές

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 91

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Η έχουσα δυσάρεστον γευσιν.
—Το φυσικόν περίδλημα του σώμα-
τος ανθρώπων και ζώων.

3) Μηχανή άπαραίτητος εις κάθε
οικογένεια.

5) Θρησκευτικός και πολιτικός
τίτλος των Ιερών του Θιβέτ και της
Μογγολίας.

6) Μελωδία έκτελουμένη υπό της
φωνής του ανθρώπου, αλλά και πολ-
λών πτηνών.— Γένος πτηνών έχον-
των μακροτάτην ουράν και πλούσιον
πτέρωμα.

7) Αφρονούν στις ζούγκλες όλων
των Ηπειρών, πλην της Εύρώπης,
όπου εύρίσκονται σε ζωολογικούς κή-
πους.

8) Πρόθεσις.— Νήσος του Αιγαί-
ου, πλησίον της Αργολικής χερσο-
νήσου.

9) Τα άνώτατα στρώματα της α-
τμοσφαιρας.

10) Άντανυμία άόριστος, άνευ
γένους (δη.στική).— Όρος της Δ.
Θεσσαλίας έν Μαγνησία.

11) Θήλυ πρόβατον μικράς ήλι-
κίας.

13) Άπολύτως άπαραίτητος εις
τους ηλεκτρικούς σιδηροδρόμους, α-
λλά και εις τα περισσότερα έργα-
στάσια.

15) Μνημείον προς τιμήν ανδρών
πεσόντων έν πολέμω.— Τεμάχιον
ξύλου κανονικού σχήματος χρησιμο-
ποιούμενον εις διαφόρους χρήσεις

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μέρος του προσώπου.— Τα
προς τα κάτω βλέποντα (έκ θλίψεως
ή άθμιας).

2) Μαλάκιον έκ των διδραχίων κε-
φολοπόδων.

3) Άνευ αυτής, μία λέμδος πα-
ρμένης άκίνητος.— Όμιλώ.

4) Άντικείμενα εισαχθέντα κρυ-
φώς έκ του έξωτερικού.

5) Άνοησία, μωρία.— Έπίορη.

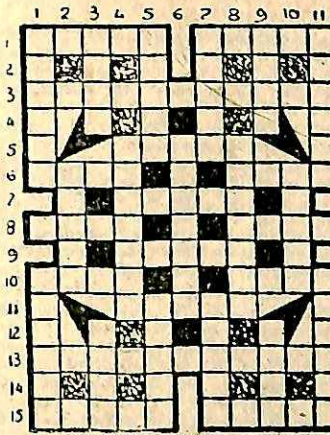
Νέος διαγωνισμός του «Θησαυρού»

Συνεχίζομεν σήμερα την δημοσι-
ευσιν των ερωτήσεων του κινηματο-
γραφικού διαγωνισμού, οι όροι του
οποίου έδημοσιεύθησαν στο προηγού-
μενο τεύχος μας. Έπαναλαμβάνομεν
ότι οι δέκα άπαντήσεις πρέπει να
μας σταλούν συγχρόνως. Συνεπώς
πρέπει οι άναγνώσταί μας να περι-
μείνουν την δημοσίευσιν και των δέκα
ερωτήσεων. Επίσης παρακαλούμεν
και πάλιν ΟΛΟΥΣ άνεαρίτους τους
άναγνώσταί μας να συμμετάσχουν
του Διαγωνισμού αυτού άσχετον ένν
εύρισκονται στην πρωτεύουσα ή σε
χωριό.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ποίαν ήθοποιό του Αμερικανικού
κινηματογράφου προτιμάτε;... Ίδου
κατ' αλφαβητικήν σειράν τα πιό γνω-
στά όνόματα:

- 1) ΑΡΘΟΥΡ (Τζιν)
- 2) ΑΣΤΟΡ (Μαίρη)
- 3) ΓΙΟΥΝΓΚ (Λορέττα)
- 4) ΓΚΑΙΗΝΟΡ (Ζαννέτ)
- 5) ΓΚΑΡΜΠΟ (Γκρέττα)
- 6) ΓΟΥΕΣΤ (Μάδε)
- 7) ΚΑΡΡΟΛΛ (Μαντελέν)
- 8) ΚΟΛΜΠΕΡ (Κλωννέτ)
- 9) ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ (Τζόαν)
- 10) ΛΑΙΗΝ (Πρισίλλα)
- 11) ΛΑΙΗΝ (Ρόζ-Μαρί)
- 12) ΛΑΜΑΡ (Χέντυ)
- 13) ΛΑΜΟΥΡ (Ντόροθυ)
- 14) ΛΟΜΠΑΡ (Καρόλ)
- 15) ΛΟΥ-ΙΖ (Άννίτα)
- 16) ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΑΝΤ (Ζαννέτ)
- 17) ΜΟΥΡ (Γκράις)
- 18) ΜΠΕΝΝΕΤ (Κωνστανός)
- 19) ΜΠΕΝΝΕΤ (Τζόαν)
- 20) ΜΠΛΟΝΤΕΛ (Τζόαν)
- 21) ΝΗΚΚΛ (Άννα)
- 22) ΝΤΑΙΒΙΣ (Μάριον)
- 23) ΝΤΑΙΒΙΣ (Μπέττυ)
- 24) ΝΤΑΜΙΤΑ (Λιλή)
- 25) ΝΤΑΝ (Ιρέν)
- 26) ΝΤΑΡΜΠΙΝ (Ντιάννα)
- 27) ΝΤΕΛ ΡΙΟ (Ντολντόρε)
- 28) ΝΤΕ ΧΑΒΙΛΑΝΤ (Όλβία)
- 29) ΟΜΠΕΡΟΝ (Μέριλ)

μα (άδίκως).
6) Άρχαιος δήμος της Αττικής,
και νεώτερος κομποπολις.

7) Πρωτεύουσα θμανίου έλληνι-
κού νομού.— Προσηγορία παντός
άντικειμένου έχοντος σχέσιν προς
την λατρείαν (το άρεσνικόν).

8) Το ιερών σύμβολον της χριστι-
ανικής πίστεως.

9) Μικρόν ποτάμιον ρεύμα ύδα-
τος.— Βασίλειος του Ιούδα, διάδο-
χος του Μανασσή.

10) Ο άπολέσας το χρώμα του
προσώπου του, έκ συγκινήσεως ή νό-
σου.

11) Σκληρός, τραχύς, άγριος, ό-
μός.— Άνευ αυτής θα ήταν άδύνα-
τον να χρησιμοποιηθί ή άγκυρα των
πλοίων και ίδίως των μεγάλων

Αποστολούς:
ΙΩ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Καλμάι.

30) Ο' ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ (Μάρρην)
31) ΠΑΟΥΕΛ (Έλινωρ)
32) ΠΟΝΣ (Λιλή)
33) ΡΑ-Ι-ΝΕΡ (Λουίζα)
34) ΡΟΤΖΕΡΣ (Τζίνιτερ)
35) ΣΕΡΙΝΤΑΝ (Άνω)
36) ΣΗΡΕΡ (Νόρμα)
37) ΣΙΑΝΕ-Υ' (Συλβία)
38) ΣΟΥΛΛΑΒΑΝ (Μαργκαρέτ)
39) ΣΤΑΝΦΟΥ-Ι-Κ (Βαρδάρια)
40) ΣΤΕΝ (Άνω)
41) ΤΕΜΠΛ (Συλβία)
42) ΤΡΕΒΟΡ (Κλαίρη)
43) ΦΑΙΗ (Άλίζ)
44) ΦΟΝΤΑΙΝ (Τζόαν)
45) ΦΡΑΝΣΙΣ (Καίρη)
46) ΧΕΝΥ (Σόνια)
47) ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ (Κάθριν)
48) ΧΟΡΚΙΝΣ (Μυρία)

Στην ερώτησιν αυτή όμως και στις
άλλες του είδους αυτού, έχετε το
δικαίωμα έκλογής τριών ήθοποιών,
τους όποιους όμως θα αναφέρετε κα-
τά σειράν προτιμήσεως. Π. χ.:

α') Πρισίλλα Λαίην.
β') Μάργκαρετ Σούλλυβαν
γ') Λουίζα Ράινερ.

ΠΕΜΠΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ποίον ήθοποιό του Αμερικανικού
κινηματογράφου προτιμάτε;... Ίδου
κατ' αλφαβητικήν σειράν τα πιό
γνωστά όνόματα:

- 1) ΑΜΙΤΣΙ (Ντόν)
- 2) ΑΣΤΑΙΡ (Φρέντ)
- 3) ΑΧΕΡΝ (Μπράντ)
- 4) ΒΑ-Ι-ΣΜΟΥΛΛΕΡ (Τζάννου)
- 5) ΓΙΩΝΓΚ (Ρόμπερτ)
- 6) ΓΚΑΙΗΜΠΛΑ (Κάρκ)
- 7) ΓΚΡΑΝΤ (Κάρυ)
- 8) ΓΚΡΗΝ (Ρίτσαρντ)
- 9) ΕΝΤΥ (Νέλσον)
- 10) ΚΑΓΚΝΕ-Υ' (Τζαίμς)
- 11) ΚΑΝΤΟΡ (Έντυ)
- 12) ΚΗΤΟΝ (Μπάστερ)
- 13) ΚΟΛΜΑΝ (Ρόανντ)
- 14) ΚΟΡΤΕΖ (Ρικάρντο)
- 15) ΚΟΥΠΕΡ (Γκάβριλ)
- 16) ΛΟ-Υ-ΝΤ (Χάρντντ)

Και η διαβούσις του Ρόμπερτ
Ταίηλορ ή έξης:

ROBERT TAYLOR
C)ο Metro Goldwyn Mayer
Studios
California—America

4) Και η διαβούσις του Ρόμπερτ
Ταίηλορ ή έξης:

ROBERT TAYLOR
C)ο Metro Goldwyn Mayer
Studios
California—America

5) Ο Ζυλ Μπερέν είναι 51 έτών,

- 17) ΛΟΡΕΛ (Στάν) (Λιγνός)
- 18) ΛΟΤΟΝ (Σάρλ)
- 19) ΜΑΚ ΚΡΗ (Τζέι)
- 20) ΜΑΚ ΛΑΝΓΚΑΕΝ (Βικτόρ)
- 21) ΜΑΚ ΜΟΥΡΡΑΙΗ (Φρέντ)
- 22) ΜΑΝΖΟΥ (Άντλε)
- 23) ΜΑΡΣ (Φρεντερικ)
- 24) ΜΑΡΣΑΛ (Χέρμπερτ)
- 25) ΜΙΟΥΝΙ (Πάβ)
- 26) ΜΟΝΓΚΟΜΕΡΥ (Ρόμπερτ)
- 27) ΜΠΑΣΤΕΡ (Γουάινερ)
- 28) ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ (Τζέι)
- 29) ΜΠΑΡΤΟΛΟΜΙΟΥ (Φρέντ)
- 30) ΜΠΟΥΑΓΙΕ (Σάρλ)
- 31) ΜΠΡΕΝΤ (Τζώρτζ)
- 32) ΝΙΒΕΝ (Νταβίντ)
- 33) ΝΟΒΑΡΡΟ (Ραμν)
- 34) ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ (Μέλβιν)
- 35) ΠΑΟΥΕΛ (Ντνκ)
- 36) ΠΑΟΥΕΛ (Ουίλλιαμ)
- 37) ΠΑΟΥΕΡ (Τάυρον)
- 38) ΡΑΦΤ (Τζώρτζ)
- 39) ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ (Έν-ουάρντ)
- 40) ΓΟΥΝΕ-Υ' (Μικέ)
- 41) ΤΑΙΗΛΟΡ (Ρόμπερτ)
- 42) ΤΖΟΑΝΣ (Μπούκ)
- 43) ΤΟΝ (Φράνσο)
- 44) ΤΡΕ-Ι-ΣΥ (Σπένσερ)
- 45) ΤΣΑΠΛΙΝ (Τσάρλι) (Σαρλώ)
- 46) ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ (Ν-ούγκλας)
- 47) ΦΛΥΝΝ (Έρρολ)
- 48) ΦΟΝΤΑ (Χένρυ)
- 49) ΧΑΡΝΤΥ (Όλνιερ) (Χονδρός)
- 50) ΧΟΛΜΕΣ (Φίλιπ).

Όπως γιν τις προηγούμενες έ-
ρωτήσεις, έτσι και γι' αυτήν, μπο-
ρείτε να αναφέρετε τρία όνόματα (α'
6', γ') κατά σειράν προτιμήσεως.

ΕΒΔΟΜΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ποίον ήθοποιό ξένου κινηματογράφου
προτιμάτε;... Ίδου κατ' αλφα-
βητικήν σειράν τα πιό γνωστά όνό-
ματα:

- 1) ΛΑΕΞΑΝΤΕΡ (Γκέντγκ)
- 2) ΛΑΜΠΕΡΣ (Χάνς)
- 3) ΒΑΝ ΝΤΟΓΚΕΝ (Φοίτζ)
- 4) ΓΙΑΝΝΙΓΚΣ (Έμιλ)
- 5) ΖΕΝΚΕΡ (Χάνς)
- 6) ΚΕΜΠ (Πάουλ)
- 7) ΚΙΕΠΟΥΡΑ (Ζάν)
- 8) ΛΙΝΓΝΕΝ (Σέο)
- 9) ΛΟΥΝΑ (Μάνουελ)
- 10) ΜΟΖΕΡ (Χάνς)
- 11) ΜΠΙΡΚΕΛ (Βίλνυ)
- 12) ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ (Ίβάν)
- 13) ΣΑΙΞΑ (Τίτο)
- 14) ΣΕΖΑΚ (Λέο)
- 15) ΤΣΙΒΕ (Χάνς)
- 16) ΤΣΙΑΙ (Μπελζαίν)
- 17) ΦΡΑΙΛΙΧ (Γκουστάδ)
- 18) ΦΡΙΤΖ (Βίλνυ)
- 19) ΧΕΡΜΠΙΓΚΕΡ (Πάουλ).

Και πάλιν έχετε το δικαίωμα να
αναφέρετε τρεις ήθοποιούς κατά σει-<

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

διαφορετικού χρώματος και ως συμπλήρωμα θα έχουν μία δερματίνη ζω. η που θα έχω χρώμα κτυπητό και θα συνδυάζεται με την εσάρπα του λαιμού.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Πολύ δικαιολογημένα να παράπο- νά σας, καλή μου άγνωστη φίλη, άλ- λα τί κερδίζετε με τό να αναμετρά- τε τις απογοητεύσεις που είχατε και με τό να νοσταλγείτε αυτό που έχά- σατε; Είχατε ένα όνειρο—εσθίσατε. Δεν επιτρέπεται στην ηλικία που εί- σατε να απελπίζεστε γιατί η ζωή εί- ναι μπροστά σας και ποιάς ξέρει πό- νες χαρές μπορεί να κρύβει για σας. Αφοσιωθείτε στο παιδικό σας, εί- ναι μία μεγάλη παρηγοριά η υπαρξίς του και δεν σας λέω βέβαια πως για μία νέα γυναίκα όπως είστε σεις είναι αρκετό αυτό, μα με τον καιρό, ποιάς σας λέει πως δεν θα συνέλθω ο άνδρας σας και δεν θα καταλάβω τόσο άδικα και επιπόλεια φέρθηκε μαζί σας;

Εκείνο που σας συνιστώ είναι να αποφεύγετε τις σκηές —δεν θα ω- φελήσουν σε τίποτε, μάλλον θα βλά- ψουν ενώ με ύπομονη, με καλόν τρέ- πον, με άνησυχία πολλά μπορεί- τε να κερδίσετε. Έπειτα δεν πρέπει να φαντάζεστε πως ο άνδρας σας έπαυσε να σας αγαπά. Καμιά φο- ρά οι άνδρες ξεμαλώνονται με τό τίποτε, περνούν μία περίοδο τρέλ- λας και έπειτα συνέρχονται και ζα- ναγυρίζουν στο σπίτι τους όταν ι- δούν πως μέσα εκεί τους υποδέχον- ται καλά. Μη σας φαίνονται υπερ- βολικά αυτά που σας λέω, ρωτήστε κάποια μεγαλύτερη σας και θα ιδί- τε που θα σας πη τό ίδια. Ακολου- θήστε τη συμβουλή μου και δεν θα μετανιώσετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

Αι προβλέψεις μας λέγουν ότι η έρευνή άνοιξης θα παρασθώ πολύ με αρκετά άσπαστο καιρό, γι' αυτό πρώτο φορεθούν τα καθαρά άνοιξι- ατικά θα ιδούμε πολλά φορεμάτκια από λεπτότατα λαινά. Τα λαινά αυτά θα είναι φανταζι και κατά τό πλείστον καντριγιέ. Τα ύφασματα αυτά χρησιμοποιούνται πολύ για φο- ρέματα σπορτίφ, τα οποία έχουν φούστες κοντές και πλατέεις, ζώνη τοποθετημένη ακριβώς στη μέση, σέ- πες, κομπιλι μετάλλινά και πολλά γυακαδικά λευκή χαριτωμένα.

Με την άνοιξη παρηγορούνται έ- πίσης πολλές κάπες. Γίνονται από λαινά φανταζι και αυτές και κάπο- τε αποτελούν τό συμπλήρωμα ενός συνόλου, τό όποιον παρουσιάζεται ύ- πό πολλές μορφές. Άλλοτε η κάπα αυτή γίνεται από τό ύφασμα της φούστας ενώ η ζακέττα γίνεται από άλλο ύφασμα ή κτυπητό αλλά τα- ριστό χρώμα ή προσαρμόζουμε τη φούστα πρής την ζακέττα και κάνου- με την κάπα από ύφασμα διαφορε- τικό.

—Θα φορεθούν επίσης πολύ οι μπλούζες οι λεγόμενες «αυτί», θα προτιμηθούν δε τα ύφασματα που είναι ριγέ κτυπητά. Διότι, αλλαχό μπορεί να έχω ένα ύφασμα ριγέ κόκκινης, γκρι και μπλε, ή πράσινης, μπλε και μαρόν και αὐτω καθ' έξης. Πολύ συ- χνά δε οι ριγές θα τοποθετούνται σε μία και την αυτή μπλούζα κατά δύο τρόπους και όριζοντίως και κατέ- ντις.

—Παρά την εμφάνισιν της άνοιξε- ως όμως δεν θα παύσουν να φοριού- νται τα πλεκτά με την μόνη διαφο- ράν ότι αντί μαλλιού χρησιμοποιεί- ται κοτόν περλε ή ένα νήμα μπουκλέ θαμβονέρο.Θα προτιμηθούν οι μπλού- ζες που θα φοριούνται με φούστες

τις άπολαυστικότερες ώρες. Μαζεύει όλα τα μέλη της οικογενείας και τους δίδει την ευκαιρία να κόψουν λιγάκι την κούραση της ημέρας και να δρεθούν λίγη ώρα όλοι μαζί για να πουν δυο κουβέντες. Γι' αυτό πρέπει κάθε νοικοκυρά που θέλει την ευτυχία του σπιτιού της να προσπα- θή να όρίξη τέτοια ώρα μεσημερι- νού φαγητού που να είναι βολική σε όλους τους εργαζομένους της οικογε- νείας, όπως όποτε επιτρέφοντας ά- πτό τη δουλειά τους να βρίσκουν ά- μέσως τη θαλπωρή του σπιτιού.

Η ώρα του μεσημεριανού φαγητού άλλαξε πολύ. Τα παλιά χρόνια έ- τρώγαμε στάς 12½ ή την 1, τώρα όμως που πολλά γραφεία τελειώνουν στάς 2—διότι δεν έρνάζονται τό ά- παγεύματα— ως ώρα φαγητού για τό περισσότερα σπίατα έχει όριθώ ή 2.30 για να μην πούμε 3, αν ο εργαζόμενος ή η εργαζόμενη κατοί- κη σε πρόσταει.

Η νοικοκυρά φροντίζει να είναι έ- τοιμο τό φαγητόν την ώριμένη ώρα, αν όμως υπάρχουν παιδιά στην οί- κνεία, τα παιδιά θα φάνε χωρίς να περιμένουν τους μεγάλους, διότι πρέ- πει να πάνε στο σχολείο τους ή πρέ- πει να μελετήσουν και δεν πρέπει να χρονοτριβούν. Τα διπλά σεβριρί- σματα είναι βεβαίως κάπως κουρα- στικά, έξ άλλου όμως είναι άπαραί- τητα, διότι η άλλαγή της ζωής μας τό επιβάλλει.

Τώρα δεν ζούν πιά οι άνθρωποι έξνοιαστοί όπως τό παλιά τό χρό- νια και καθώς είναι όλοι άναγκασμέ- νοι να εργάζονται, μετεβλήθηκαν και πολλά άλλα πράγματα και γίνου- νται διαφορετικά άπ' ό,τι έγίνοντο άλλοτε.

Πάντως, τό καθήκον της συζύγου είναι να έπιστατήση στο φαγητό των παιδιών της, άλλα να περιμένη τον άνδρα της διά να φάγη μαζί του.

Μικρές συμβουλές

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Η άμορφη αυτή εποχή έχει και τό δυσάρεστά της: Έπιδουλεύεται την υγεία μας αν δεν λάβουμε τό μέτρα μας, διότι ο άέρας που αναπνέουμε περιέχει περισσότερο όξυγόνο, ο ήλιος είναι πιο δυνατός και όλα αυ- τό δυναμώνουν τό ευρύθρα αίμοσφαι- ρία του σώματός μας. Ετό αίμα βράζει κατά την τόσο ζωντανή έκραση του λαού. Είναι ή στιγμή που όλες οι μικροβιολογίες του έρ- γανισμού μας μοιάζουν με άνυμπε- ριστά φρούτα χωρίς σκεπούς. Τότε λοιπόν ένοχάηται ο έχθρος και έχουμε άθροιστικούς πόνους, φαγορέες, άϋ- πνίες, νευρικές διαταραχές.

Στό χέρι μας όμως είναι να τό καταπολεμήσουμε βοηθώντας τό αίμα μας να καθαρισθή. Μη φαντασθήτε πως χρειάζονται γι' αυτό καθαύσια άρσενικά που έρεθίζουν τον έντερι- κόν σωλήνα. Προτιμήστε έλαφρά άρσενικά, τό λεγόμενα έλαφρά και παίρνετε τα συχνά. Έπειτα παίρνετε επί 15 ημέρες ένα φυτζα- νάκι του καφέ από τό ζουμί που έά σας υποδείξουμε παρά κάτω. Τρώτε πολλά φρούτα και μέλι και αυτά όλα θα σας βοηθήσουν να επιτύχετε γυ- νική καθαριότητα του όργανισμού σας, όπως κάνετε για τό σπία σας.

Τό ζουμί γίνεται ως έξης: Πάρετε σέλινο, καρτότα, πράσα, και λιγάκι μανιτάνι (3—4 κλωνιά) και βράστε τα 20 λεπτά της ώρας προσθέτοντας άλάτι άνάλογο και σιτίδοντας μέσα λιγάκι λεμόνι όταν τό πίνετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ

Η πούδρα ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ είναι πολύ λεπτή, με άρωμα εύγενικό και κάνει τό δέρμα βελού- δινο σαν τό φύλλα του ΕDELWEISS

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φαρμακευτική Έταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ» Όδός 'Αχιλλέως 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΟΛΕΤΤΑΝ Κ. Σ.

Αν καταλαβαίνεις, μικρή μου, πως τό αίσθημα που σε κρατεί κοντά στον νέον αυτόν είναι μόνον ο σίκτος, καλύτε- ρα θα είναι να διακόψης. Για- τί ούτε έσύ θα γίνης εύτυχί- σμένη, ούτε κι' εκείνον θα μωρέσης να τον κάνης εύτυ- χισμένη.

Όστόσο, πρόσεξε ν' αναλύ- σης καλά τό αίσθηματό σου, γιατί καμιά φορά συγχέομε τον σίκτο με τον πόνο. Άλλο πράγμα οίκτος και άλλο πό- νος. Τόν πόνο τόν γεννάει ή άγάπη. Μιά άγάπη ίσως άκα- θόριστη. Που δεν μπορούμε κι' έμείς να την προσδιορίσωμε. Δεν ξέρουμε δηλαδή αν ή άγά- πη αυτή δεν περιέχει και τόν έρωτα...

ΠΑΤΡΙΤΣΙΑΝ ΝΤΕΛΙΣ

Τό φρονιμώτερο και λογικώ- τερο άγαπητή μου μικρή, είναι να ξεκαθαρίσης αυτήν την κα- τάστασι, που δεν μπορεί να καταλήξη σε θετικό αποτέλεσμα.

Άλλως τε, και αν ακόμη τόν έπαρνης μία μέρα δεν θα ή- σουν εύτυχης. Άφου μπόρεσε να σου πη ψέματα από την άρχή και να έκμεταλλευθή τη έέσι σου, θα πη ότι δεν είναι τίμιος άνθρωπος.

Προτιμώτερο είναι και αν τόν αγαπήσ άκόμη, να τόν λησμο- νήσης και να ξαναφτιάξης τη ζωή σου, παρά να εξακολου- θήσης να δαιμονίζης έναν συν- δεσμο μ' έναν άνθρωπο, που κοντά στα άλλα, σου προζε- νούν φρίκη και τό έλαττώμα τό του.

ΑΔΕΛΙΝΑΝ ΜΠΛΑΚ ΚΡΟΥ- ΝΤΕΡ

Με συγκινεί πολύ ή θέσις σου και πολύ περισσότερο ή άπόφασίς σου να εργασθής, ά- κολουθώντας ένα επάγγελμα εύγενικό και στο όποιον αισθά- νεσαι να κλίνη ή ψυχή σου. Όστόσο, άφου ή φύσις σε έ- προίκισε μ' ένα ταλέντο, έχω την γνώμη ότι πρέπει να τό καλλιεργήσης, για να σου ά- ποδώση μία μέρα και μεγαλύ- τερους καρπούς.

Φρόντισε εκεί με κάθε μέ- σον να τό επιτύχης αυτό, ά- ποτεινόμενη στα κατάλληλα πράσωπα, τα όποια δεν φαντά- ζομαι να λείπουν άπ' τη Θεο- σαλονίκη.

Δεν θα σε συνεδαύεω, προ- τού έξαντλήσης αυτό το κάθε μέσον, νάρθης στην Άθήνα.

ΧΑΜΕΝΗΝ ΥΠΑΡΕΙΝ

Άπ' αυτά που μου γράφεις, άγαπητή μου, δεν μπορώ να βγάλω κανένα θετικό συμπε- ρασμα. Ίσως να σε αγαπά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

«ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Κύριον Χ. ΒΟΥΛΙΑΤΣΟΠΟΥ- ΛΟΥ, Χαλκιδεύον.— Συνδρομή σας άνευθεή από 9600 μέχρι 12100 ταύ- χους. Ζητήθηνα τέλη άπεσταλμένη. Δίδα Β: Μ α ρ κ ο π ο υ λ ο υ. Πάρος.— Αιτούμενα τέλη (No 44) ύπάρχουν. Διά την άποστολήν των ά- παιτείται δεκάδραχμόν γραμματόση- μόν.

Κον Χ α τ ζ η υ. Σημνίαν, Λά- ρισαν.— Δυστυχώς ο τελευταίος πε- ρι Τύπου Νόμος δεν μας επιτρέπει την δημοσίευσιν συνεργασίας μη έ- παγγελματιών δημοσιογράφων.

Κον Α. Λ ο υ δ α ρ ο ν. Ένταυ- θα.— Διαβάστε την άνωτέρω άπάν- τησι.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Γρα- φολόγου και Κάμα

Η Γραφολόγος Χ. Έλαβε και θα άπαντήση, κατά σειράν καταχωρήσε- ως, στα υπό τό κατωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι της έσπί- ρας Παρασκευής 29 Μαρτίου:

Φοιτητής Χ. Μαύρος Ράν, Περι- πλάσιμος Ίουδαίος, Ξερικόεσσος, Άγνούλα Λ., Νέλσον Έντυ Γ. Π. Φ., Άνοιξιότικα ρόδα, Τούλα Κ., Άχαία, Σπανιόλα Κ., Άχαία, Πλά- ταν 555, Άϊσις χαυμόν, ΠΑΝΣΕΣ Κ., Σίσιφρος 13, Άνοιξιότικα όντι-

ρα Έκάλης, Τσάι τό βουνού, Ντά- ρου Λαρού Α. Γ., Μαραμύν Μαρ- γαρίτα, Κάτια Κ. Π., Μιλτιάδης Α., Κυρία Α, Β, γ, δ, Ζέφυρος Ν. Π., Σκλάβος του πόνου και της μονε- ξιάς.

Η Γραφολόγος Χ. δέν θα άπαν- τήση στα ψευδώνυμα Έλένα Νίκα Κ και Ντίνα, διότι έν έσώζονται τό κεναντισμένο 5δραχμόν γραμμα- τόσημο.

Ο Δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα ά- παντήση, κατά σειράν καταχωρήσεως στα υπό τό κατωθι ψευδώνυμα γραμ- ματα, ληφθέντα μέχρις έσπίρας Πα- ρασκευής 29 Μαρτίου:

Η Περιέργος, Έκκοφ φόν Σπίες, Ίονη, Νιάνιανρο, Στέλλα Γ., Άπο- τυχημένη στον Έρωτα, Διαβολάκι Νο 2, Σιζάνιο Ε., Λευκό Χρυσάθε- μο, Ίλωνα Αισιδόδοτος Β., Τέρρη Ραίη, Μαρί Κοντέσσα, Ταταβιανή Σουλτάνα Ν. Ε., Π. Ρότος Γ. Γ., ΕΜΗ—Μη ή Α. Μ., Θυμώρι, Κηφισ- σιάς, Άσ... Παπ..., Μικρό Άπογο- ητευμένη, Δυστυχισμένη, Πράσινο έ- λογο, Αύρα, Κίτρινο τριαντάφυλλο, Μεντεβένιο Μπουκέτο και Σίρλεθ Τεμπλ 555.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ

ΕΥΤΥΧΙΑ

(Συνέχεια άπ' τη σελίδα 8)

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Έγώ δεν ή- μουν! Είπα ψέματα!

Η ΚΥΡΙΑ: Ά, ψέματα είπες; Τότε που ήσουν;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Όπου ήθα- λα!

Η ΚΥΡΙΑ: Έ, τί φωνάζεις, λοιπόν; Κι' έγώ... άπου ήθελα ήμουν!... (μικρή σιγή). Έκ- τος... αν προτιμάς να ήσουνα έσύ με τόν Πέτρο, όποτε φυσί- κα... άποκλεεται να ήμουν ε- γώ!... (τόν ζυγώνει). Έλα, σε πειράζω!... Κουτέ!... Άν τάχα φτιάξει με τόν Πέ- τρο, δε θα τούλεγα εκείνον να πη πως ήμαστε μαζί; Είχα ά- νάγκη να τό πω στους άλλους και να γίνω και ρεζίλι; Σάμπως θα τόν ύποπτευόσουν εκείνον;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Σ' αυτό... έχεις δίκιο! Άλλά ο Τζωρτζής κι' ο Κωστάκης... Γιατί εί- παν πως ήσουν εκεί;

Η ΚΥΡΙΑ: Σε ξέρουν πως είσαι παθολογικός ζηλιάρης και μόλις έτηλεφώνησες θα σκεφθή- κανε πως αν έγω άργησα λί- γο έσύ θα φαντάσθηκες πως έ- χω κι' έραστάς! Όπως και τό φαντάσθηκες άλλως τε! Είπα- νε λοιπόν οι άνθρωποι πως ή- μουν μαζί τους για να προ- στατεύσουν την εύτυχία μας!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Άν και γιά να σε καλύψουν... από ίππο- τισμό.

Η ΚΥΡΙΑ: Με ξέρουνε κα- λά! Είναι βέβαιον πως δεν μπο- ρώ να σοό κάνω άπιστία! Κι' αν τό φοβότανε, δεν θα είχα καμιά διάθεσι να με καλύ- ψουν, ένωια σου. Έσύ είσαι ο φίλος τους και δε θα άνέχονταν να γελιοποιήσας!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (που τό βρί- σκει όλα αυτά λογικά)... Έ- χεις δίκιο! Έτσι θα είναι! Δεν ύπάρχει άλλη εξήγηση!... (Τη φιλεί). Μωρό μου! Μα συγχάρεις!

Η ΚΥΡΙΑ: (τόν σπρωχνει έ- λαφρά)... Όχι, δε σε συγχάρω άκόμη! Που ήσουν ως τις δέκα παρά είκοσι;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: (εύτυχής γ' ά- την έτοιμότητά του). Δεν ήρθα στις δέκα παρά είκοσι. Ήρθα στις έννέα παρά δέκα. Άλλά είπα στην καμαριέρα να πη πως ήρθα κι' έγώ άργά γιά να σε κάνω να ζηλεύης λιγάκι!

Α ύ λ α ί α

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ίσως να σε συμπαθή άπλάς. Όστόσο, έσύ είσαι εκείνη που πρέπει να διακρίνης άπ' τη συμπεριφορά του άπέναντί σου αν θέλη να διασεδάση μαζί σου ή αισθάνεται κάτι θαυύ- τερο. Προσπάθησε, φίλη μου, με την γυναικεία σου διαίσθη- σι να νοιώσης τί του συμβάι- νει.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μην άνησυχής, μικρούλα μου. Δεν αυτοκτονούν τόσο εύ- κολα οι άνθρωποι. Άλλωστε, δεν βρίσκω τό λόγο που να μωρέση να τό κάμη, άφου μπορεί να κάμη κάτι άλλο πιο θετικό και να σοό αποδείξη έτσι την άγάπη του. Σου έ- παναλαμβάνω μην καταστρέ- φης τό μέλλον σου από τό φό- δο ότι εκείνος θ' αυτοκτονή- ση...

ΦΩΧΟΚΟΡΙΤΣΟ

Γιά ποιά γράμμα μου μι- λάς, άγαπητή μου; Στά χέ- ρια μου δεν έφθασε κανένα γράμμα. Μήπως τό άπηθύβνες άλλου;

ΡΕΑ Ρ.

Νέα ΠΟΥΔΡΑ ΡΥΖΙΟΥ 'ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

- 1 Δέκα άποχώσεις κολακευ- τικοί... ή τελευταία λέξη της μόδας στο Παρίσι. Ε- ρείνε να τις ξετάξετε ο την θυρίδα στον πυθμένα του κυτίου.
- 2 Είναι περσική και περσέ ελαφρά από ότι μπορού- σατε να τό πιστεύετε πριν, κι' αυτό γιατί είναι άερι- σμένη.
- 3 Νέο έξοίρητο και λεπτό άρωμα. Έχει κανείς πρ- αγματικά την έντύπαι πως μυρίζει τό μυρωμένο λου- λούδι της μεσομηνίης Γαλλίας.
- 4 Κρατά όλη την ήμέ- ρα γιατί είναι άνακα- τεμένη με ιονισσε de creme μέθοδος κατενταρμένη.
- 5 Όσοι μαι ποδ δεν χαλά καθόλου. Δεν ύπάρχει πιά εκείνα τό γυαλιστερό χρώ- μα. Άκόμη και με τόν ήλιο και τόν άέρα και με την έφίδρωσι μπει λ- νια τό ίδιο άρώμα μαι χρώμα.
- 6 Καινούργια έλκυ- στική εμφάνισις - μεγάλο μοντέλο - αξίως που ποτε δεν θα την φθάση κα- νένα άλλο παρό- μοιο προϊόν.

Μπορείτε ΝΑ ΙΔΗΤΕ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ πριν την αγοράσете

ΛΥΤΤΑΞΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΙΔΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΘΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ Ένα χρώμα θωάνας εύμορφιάς

Οικονομία

